

MEG CABOTOVÁ

PRINCEZNÁM
sluší růžová

KNIŽNÍ KLUB

MEG CABOTOVÁ

PRINCEZNÁM

sluší růžová

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Eva Lapáčková

Princess in Pink

Copyright © 2004 by Meggin Cabot

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2005

Translation © Eva Lapáčková, 2005

ISBN 80-242-1356-7

Abigail McAdenové,
které růžová sluší vždycky

Poděkování

Mnohokrát děkuji Beth Aderové, Jennifer Brownové, Victorii Inghamové, Michele Jaffeové, Lauře Langlieové, Abigail McAdenové, Celleen O'Connellové, June O'Neilové, Lise Russellové a. zvláště Benjaminu Egnatzovi.

„Jednou jsem viděla princeznu... byla celá v růžovém, šaty plášť i kytice květin, od hlavy k patě.“

MALÁ PRINCEZNA
Frances Hodgson Burnettová

ATOM

Oficiální studentský časopis Střední školy Alberta Einsteina
Bud'te pyšní na Einsteinovy Lvy!

29. dubna – 5. května

Ročník 45/Číslo 17

Vyhlášení vítězů vědecké olympiády

napsal Rafael Menendez

Letošního ročníku vědecké olympiády se zúčastnili studenti s celkem 21 projekty. Několik projektů postoupilo do newyorského městského kola, které se bude konat příští měsíc. První cenu získala Judith Gershnerová za rozdělení lidského genomu. Zvláštní ocenění bylo uděleno Michaelu Moscovitzovi za počítačovou simulaci zániku trpasličí hvězdy a Kennethu Showalterovi za pokusy v oblasti pohlavní přeměny mlouků.

Dvojitě vítězství v lakrosu

napsala Ai-Lin Hongová

Školní reprezentační týmy A i B porazily tento víkend své soupeře. Josh Richter dovedl reprezentační tým A k neuvěřitelnému vítězství nad

Dwightovou školou v nastavení 7:6. Reprezentační tým B porazil Dwightovu školu 8:0. Potěšení ze vzrušujících zápasů v Central Parku narušovala obzvlášť agresivní veverka, která opakovaně vbíhala na hřiště, dokud ji nezahnala paní ředitelka Guptová.

Princezna strávila jarní prázdniny výstavbou domů pro chudé

Napsala Melanie Greenbaumová

Studentka prvního ročníku Mia Thermopolisová strávila jarní prázdniny na brigádě. Mia Thermopolisová, jak se ukázalo vloni na podzim, je jedinou dědičkou trůnu Genovského knížectví. O těchto prázdninách pomáhala celých pět dnů při dobrovolné výstavbě dvoupokojových domů pro sociálně potřebné, organizované nadací Střecha nad hlavou. Ke svému

pracovnímu pobytu v předhůří Apalačských hor princezna poznamenala: „Bylo to OK. Až na to, že tam nebyla koupelna. A taky jsem se praštila kládíkem do palce.“

Svatý týden

*napsal Josh Richter,
předseda maturitního ročníku*

Svatý týden spadá v tomto roce do doby mezi 5. a 10. květnem. V tomto týdnu budete mít možnost vyjádřit svou vděčnost nejvyššímu ročníku, který vás tak snaživě vedl po celý školní rok. Program maturitního týdne je následující:

Pondělí

Slavnostní banket

Úterý

Sportovní utkání

Středa

Diskuze maturitního ročníku

Čtvrtek

Divadelní večer

Pátek

Den za školou

Sobota

Maturitní ples

Vzkaz od ředitelky školy:

Den za školou není oficiálně povolen vedením školy. Od všech studentů se očekává, že se v pátek 9. května dostaví na vyučování. Požadavek studentů z nižších ročníků, aby se mohli zúčastnit maturitního plesu bez pozvání od studentů z vyšších ročníků, se zamítá.

Upozornění pro všechny studenty:

Vedení školy bylo upozorněno, že značná část studentů nezná správná slova školní hymny. Uvádíme proto text zde:

*Jsm s vámi, Einstenovi Lvi,
do toho, bojujte, do toho,
bojujte, do toho, bojujte, jsme
s vámi, Einsteinovi Lvi, modrá
a zlatá, zlatá a modrá,
modrá a zlatá!
Jsm s vámi, Einsteinovi Lvi,
tenhle tým nikdo nezkrátí,
jsme s vámi, Einsteinovi Lvi,
vyhrajeme!*

Vezměte laskavě na vědomí, že studenti přistižení na letošní

maturitní slavnosti při zpěvu jiného (obzvláště neslušného nebo nemravného) textu hymny budou vykázáni z pozemku školy. Stížnosti na příliš militantní vyznění hymny adresujte písemně do ředitelny, nepište je po zdech kabinek na toaletách ani je nerozebírejte ve svých pořadech na kabelové televizi.

Dopisy redakci:

Vážená redakce!

Článek Melanie Greenbaumové v minulém čísle *Atomu*, zabývající se pokrokem v boji za práva žen za posledních třicet let, byl směšně zjednodušující. Sexismus představuje tvrdou realitu nejenom ve světě, ale i v naší vlastní zemi. Například v Utahu se mezi fundamentalistickými mormony, kteří stále žijí podle tradic, které si na západ přinesli jejich předkové v hloubi devatenáctého století, běžně praktikuje mnohoženství, přičemž nevěstám často není více než jedenáct let. Organizace na ochranu lidských práv odhadují počet osob žijících v

polygamním svazku na možná až 50 000, přestože oficiální mormonská církev polygamií netoleruje a sňatek s nezletilou dívkou může mít pro ženicha nebo oddávajícího kněze za následek až 15 let vězení.

Nemám v úmyslu vnucovat jiným kulturám náš způsob života, ale slečna Greenbaumová by si možná mohla sundat růžové brýle a napsat něco o skutečných problémech, které sužují polovinu světové populace. Redakce *Atomu* by také mohla zvážit, zda nedat jiným redaktorům šanci psát o těchto problémech namísto sepisování jídelníčku.

Lilly Moscovitzová

Inzerujte s námi!

**Pro studenty Střední školy
Alberta Einsteina za 50
centů na řádek**

Oznámení a vzkazy

Všechno nejlepší k narozeninám, Reggie!
Konečně sladká šestnáctka!
Helena a Helena

Půjdeš se mnou na ples, C. F.?
Prosím, řekni že ano. G. D.

Už předem všechno nejlepší k narozeninám, M. T.!

Oddaní poddaní

Od M. K. pro M. W.:

Moje láska k tobě
rozkvétá jak růže,
mě a tebe nikdo
odloučit nemůže.

Všechny školní potřeby teď můžete zakoupit v Hoově lahůdkářství! Od tohoto týdne také: GUMY, SVORKY, SEŠITY, PROPISOVACÍ TUŽKY. Sběratelské karty a jahodové dietní nápoje!

Na prodej: Elektrická kytara Fender, světle modrá, nepoužitá. Se zesilovačem a kurzem na videokazetě. Za 300 dolarů, skříňka 345.

Seznámení: Prvačka, romantická, se zálibou v knihách, hledá staršího chlapce stejného založení. Musí být nad 170 cm, hodný, nekuřák. NEHEAVYMET ALISTA!

E-mail: romance@aehs.edu

Nálezy: Jedny brýle v drátěných obroučkách, nalezeny ve třídě, k vyzvednutí proti popisu u paní učitelky Hillové.

Ztráty: Spirálový blok, ztracen v jídelně někdy okolo 27. 4. NEČÍST! Za odevzdání odměna. Skříňka 510.

Jídelníček Střední školy Alberta Einsteina
zapsala Mia Thermopolisová

Po Bramborový salát, pizza, rybí filé, hovězí karbanátek, grilované kuře

Út Francouzská polévka, kuřecí pirohy, tuňákovy sendvič, pizza, nachos

St Salátový bar, burrito, smažená kukuřice, švédský stůl, hovězí po italsku

Čt Asijský bar, zapékané kuře, hranolky, těstovinový salát, rybí prsty

Pá Fazolový salát, smažený sýr, krokety, zapékaný sendvič, bageta

Středa, 30. dubna, biologie

Mio, viděla jsi poslední číslo Atomu? – Shameeka

Jo, zrovna jsem ho dočetla. Kdyby mě tak Lilly chtěla vynechat ze svých dopisů redakci. Chci říct, jsem mezi redaktory jediná prvačka a musím se trochu otlouct. Leslie Choová, co časopis vede, taky začínala na jídelníčku. Mně VŮBEC NEVADÍ sepisovat každý týden jídelní lístek.

No, myslím, že Lilly má jenom pocit, že jestli chceš být jednou spisovatelkou, přes psaní o hovězích karbanátcích tam cesta nevede.

To není pravda. Udělala jsem v sepisování jídelníčku pár opravdu převratných změn. Třeba jsem začala psát dny zkratkou.

Lilly se jenom stará o tvoje zájmy.

To určitě. Melanie Greenbaumová hraje závodně basket. Kdyby chtěla, dokáže mě jednou ranou zabít. Nepřijde mi, že by bylo v mém zájmu si ji nechat od Lilly zneprátnit.

Takže...

Takže co?

Už tě pozval?????

Kdo jestli mě pozval kam?

UŽ TĚ MICHAEL POZVAL NA PLES?????????

Aha. Ne.

Mio, ples je ani ne za DVA TÝDNY! Jeff mě pozval už PŘED MĚSÍCEM. Jak si chceš sehnat šaty, když zatím ani nevíš, jestli na

ten ples půjdeš? Taky se musíš objednat u kadeřníka a na manikúru a sehnat si kytku a on musí zamluvit limuzínu a půjčit si kvádro a rezervovat místo na večeři. Tohle není jako skočit někam na pizzu. Tady jde o večeři a ples u Maxima! Musíš to brát vážně!

Vím určitě, že mě Michael už brzo pozve. Má teď plnou hlavu starostí se svojí novou kapelou a s univerzitou, co ho čeká na podzim, a tak.

No, měla bys ho radši popostrčit. Protože nechceš, aby to nechal na poslední chvíli. Protože když tě pozve na poslední chvíli a ty budeš souhlasit, bude to vypadat, jako bys na to celou dobu čekala.

Hele, Michael a já spolu chodíme. Nepředpokládá se, že bych šla s někým jiným. Ani nehrozí, že by mě někdo jiný pozval. Já totiž nejsem TY, Shameeko. Na mě před skříňkou nečeká fronta ctitelů, co by mě toužili pozvat na rande. Stejně bych nešla. S nikým jiným na rande, myslím. Kdyby mě pozval. Protože já prostě miluju Michaela.

No, doufám, že tě pozve už brzo, protože nechci být jediná prvačka na maturitáku. S kým bych se tam asi tak bavila?

Neboj. Budu tam. No nazdar, co to povídal o nějakých červech?

Liší se od žížal tím, že _____

LEDOVÍ ČERVI

napsala Mia Thermopolisová

Někteří živočichové obývající ohrožené ledovcové oblasti jsou všeobecně známí: lední medvěd, tučňák, polární liška nebo tuleň. Co však většina lidí neví, je to, že ledovce umožňují život nejen nad ledem a pod ledem, ale i uvnitř ledové masy.

Vědci nedávno objevili existenci stonožkám podobných červů, kteří žijí uvnitř ledovců a ostatních ledových útvarů – dokonce i uvnitř metanového ledu na dně Mexického zálivu. Tito živočichové, běžně označovaní jako ledoví červi, měří na délku zhruba pět centimetrů a živí se bakteriemi vzniklými chemickou syntézou metanu, nebo s těmito bakteriemi tvoří symbiotické celky...¹

Jen 89 slov. Ještě zbývá 161.

JAK MŮŽU PŘEMÝŠLET O LEDOVÝCH ČERVECH,
KDYŽ MĚ MŮJ KLUK JEŠTĚ NEPOZVAL NA MATURITNÍ
PLES??????????

¹ Pane Sturgessi, ty vzkazy, co jsme si posílaly se Shameekou, se týkaly vyučování. *Přísahám*. Ale to je fuk.

Středa, 30. dubna, zdravotní výchova

Mio, proč se tváříš, jako bys spolkla ponožku? – L.

Supl na biologii nás se Shameekou chytil, jak si posíláme vzkazy, a nechal nás za trest obě napsat 250 slov o ledových červech.

No a? Měla bys to brát jako uměleckou výzvu. Kromě toho, pro špičkovou redaktorku, jako jsi ty, 250 slov nic není. To ti nezabere ani půl hodiny.

Lilly, mluvil s tebou tvůj bratr o plese?

Cože?

O plese. Vsak víš. Maturifáku. Co se bude konat u Maxima od soboty za týden. Nezmínil se před tebou, jestli... jestli chce někoho pozvat?

NĚKOHO? A to jako myslíš KOHO? Svého PSA?

Víš, jak to myslím.

Michael se mnou o věcech, jako je maturiták, nemluví, Mio. Převážně se mnou diskutuje o tom, jestli je řada na mně, abych vyndala nádobí z myčky, prostřela, nebo vynesla pytel posmrkaných papírových kapesníků do popelnice, když naši skončí další skupinovou terapii obětí únosu mimozemšťany.

No dobře. Jenom jsem se chtěla zeptat.

Neboj, Mio. Jestli Michael někoho pozve na maturiták, budeš to ty.

Co myslíš tím JESTLI někoho pozve??

Chci říct AŽ, dobře? Co se to s tebou sakra DĚJE?

Nic. Až na to, že Michael je moje životní láska a letos maturuje a jestli nepůjdeme na ten ples letos, už se tam nedostanu. Ledaže bychom šli, až budu maturovat JÁ, ale to bude až za TŘI ROKY!!!!!!!!!!!! A kromě toho, tou dobou už bude Michael na univerzitě. Třeba si nechá narůst vousy nebo tak něco!!!! Nemůžu jít na maturiták s klukem, co má PLNOVOUS.

Vypadáš z toho fakt úplně mimo. To máš před menstruací nebo co?

NE!!!!!!!! JENOM CHCI JÍT SE SVÝM KLUKEM NA MATURITNÍ PLES, NEŽ VYJDE ZE ŠKOLY NEBO SI NECHÁ NARŮST VOUSY DO PASU!!!!!!!!!!!! JE NA TOM NĚCO ŠPATNÉHO????????

Páni. Měla by sis vzít prášek. A místo toho, abys na mně vyzvídala, jestli tě hodlá můj bratr pozvat na maturiták, měla by ses na něco zeptat SAMA SEBE, totiž proč je pro tebe tak důležitý naprosto zastaralý pohanský taneční rituál.

Prostě mi na tom záleží, je to jasné???

Je to snad proto, že ti kdysi máma odmítla koupit maturitní šaty na Barbie a tobě nezbylo, než si je ušít z toaletního papíru?

ALE NO TAK!!!!!!!! Lilly, myslela bych, že ti neuniklo, jak klíčovou roli maturitní ples hraje v socializačním procesu dospívajícího člověka. Vezmi si jenom všechny ty filmy, co se o tom natočily:

FILMY, VE KTERÝCH FIGURUJE MATURITNÍ PLES
JAKO HLAVNÍ DĚJOVÁ ZÁPLETKA
sepsala Mia Thermopolisová

Pretty in Pink: Půjde Molly Ringwaldová na ples s hezkým bohatým klukem, nebo s chudým podivínem? A ať se rozhodne pro kteréhokoliv, opravdu si myslí, že může jít v těch příšerných růžových šatech, co si ušila?

10 důvodů, proč tě nenávidím: Julia Stilesová a Heath Ledger. Může být na světě dokonalejší pár? Myslím, že ne. Jenom zbývá, aby je o tom přesvědčil maturitní ples.

Valley Girl: Vůbec první hvězdná filmová role Nicholase Cage, kde hraje punkera, který se nabourá na předměstský maturitní ples. Koho si asi hrdinka vybere, slušňáka, nebo kluka s čírem? To se rozhodne právě na plese.

Footloose: Kdo by mohl zapomenout Kevina Bacona v nesmrtelné roli Rena, jak se snaží ve městě, kde je zakázáno tancovat, přesvědčit mládež, aby si pronajala prostory za hranicemi města a dokázala svou nezávislost řáděním pod pestrobarevnými světly do rytmu Kennyho Logginse?

Taková normální holka: Rachael Leigh Cooková musí jít na maturitní ples, aby dokázala, že není tak nemožná, jak si všichni myslí. I když se ukáže, že je, stejně – a to je na tom to nejlepší – ji má Prinze Jr. rád!!!!

Nepolíbená: Drew Barrymorová hraje reportérku, která se v převlečení vydá na maškarní maturitní ples! Její přátelé jdou přestrojení za vlákna DNA, ale Drew má lepší vkus a získá si srdce milovaného učitele v převleku za – pochopitelně – princeznu (dobrá, Růženku, ale ty šaty vypadají princeznovsky).

A v neposlední řadě:

Návrat do budoucnosti: Jestli Michael J. Fox nedá do plesu své rodiče dohromady, možná se nikdy NENARODÍ!!!!!! To dokazuje význam maturitního plesu nejen ze společenského, ale i z BIOLOGICKÉHO hlediska!

A co takhle Carrie? Nebo ti kbelíky prasečí krve nepřípadají pro sociální adaptaci dospívajícího jedince dost důležité‘?

VÍŠ MOC DOBŘE, JAK TO MYSLÍM!!!!!!!!!!!!!!

Dobrá, dobrá, uklidni se, chápu to.

Ty prostě žárlíš, protože je Boris jenom v prváku jako my a nemůže tě pozvat.

Dohlídnu na to, abys do sebe při obědě dostala nějaké proteiny, protože mám pocit, že ti z toho vegetariánství konečně zkratovaly mozkové buňky. Potřebuješ maso, ted' hned.

Proč se snažíš shazovat moje utrpení? Dělán si fakt starosti, a ty bys měla vzít v úvahu možnost, že to není způsobeno ani mým menstruačním cyklem, ani mojí stravou.

Fakticky si myslím, že by sis měla na chvíli lehnout s nohama nahoru, aby ti do mozku začala zase proudit krev, protože ti začíná vážně přeskakovat.

Lilly, SKLAPNI! Mám vážné problémy! Chci říct, zítra mi bude patnáct a moje seberealizace je pořád v nedohlednu. Nic mi v životě nevychází: táta trvá na tom, abych strávila červenec a srpen s ním v Genovii, doma není k vydržení, protože moje těhotná matka nemluví o ničem jiném než o svém močovém měchýři a o tom, že bude za každou cenu rodit doma, u nás v BYTĚ, jenom s porodní asistentkou (!), můj kluk co nevidět vyjde ze školy a nastoupí na univerzitu, kde bude mezi samými prsatými vysokoškolačkami v černých rolácích,

co dovedou bez problémů diskutovat o Kantovi, a moje nejlepší kamarádka nechápe, proč mi záleží na maturitním plesu!!!!!!!!!!!!!!

Zapomněla jsi v tom výčtu stížností na babičku.

Ne, nezapomněla. Grandmère je v Palm Springs, kde si nechává dělat hloubkový peeling obličeje. Vrací se až dneska večer.

Mio, myslela jsem, jak nejsi pyšná na to, že před sebou s Michaelem nic neskrýváte. Proč se ho prostě nezeptáš, jestli má v úmyslu na ten ples jít?

TO NEMŮŽU UDĚLAT! Totiž, to by pak znělo, jako že se ho ptám proto, aby mě pozval.

Ne, neznělo.

Ano, znělo.

Ne, neznělo.

Ano, znělo.

Ne, neznělo. A všechny vysokoškolačky nejsou prsaté. Vážně by sis měla promluvit s psychologem o té své absurdní obsesi ohledně velikosti poprsí. To není normální.

Konečně zvonek. DÍKY BOHU!!!!!!!!!!

Středa, 30. dubna, speciálka

TOHLE NENÍ FÉR. Totiž, chápu, že všichni moji kamarádi mají důležitější starosti, nežli je maturitní ples – Michael se připravuje na zkoušky a dává dohromady svoji kapelu, Skinner Box, Lilly má svoji televizní show, která se sice vysílá jenom na kabelu, ale týden co týden způsobuje revoluci v televizním zpravodajství, Tina ještě pořád shání nového kluka, který by v jejím srdci vystřídal Davea Farouq El-Abara, Shameeka je teď v roztleskávačském týmu a Ling Su má výtvarný kroužek a vůbec.

Ale PROSÍM????? To vážně NIKDO z nich nemyslí na maturitní ples? VŮBEC NIKDO, kromě mě a Shameeky??? Chci říct, už zbývá jenom týden a Michael mě ještě pořád nepozval. JENOM TÝDEN!!!! Shameeka má pravdu, jestli chceme jít, je nejvyšší čas začít s přípravami.

Ale jak se mám Michaela zeptat, jestli má v úmyslu mě pozvat? To přece nejde. To by naprosto zničilo veškerou romantiku. Úplně stačí, že moje máma musela požádat pana Gianiniho o ruku, když zjistila, že je těhotná. Jednou jsem se jí ptala, jak jí pan G. tu otázku položil, a ona na to, že vůbec ne. Podle ní ta konverzace proběhla následovně:

Helen Thermopolisová:	Franku, jsem těhotná.
Pan Gianini:	Aha. Fajn. Co chceš dělat?
Helen Thermopolisová:	Vzít si tě.
Pan Gianini:	Fajn.

PROSÍM???????? Copak tohle je nějaká romantika?????
„Franku, jsem těhotná, chci si tě vzít.“
„Fajn.“ TO NEJDE!!!!!!!!!!!! Co třeba:

Helen Thermopolisová:	Franku, nosím v lůně plod naší společné lásky.
Pan Gianini:	Helen, za celých třicet sedm let svého života jsem neslyšel tak radostnou zprávu. Prokázala

Helen Thermopolisová:
Pan Gianini:

bys mi tu obrovskou čest a stala
se mojí ženou a životní
partnerkou?

Ano, můj drahý ochránce.
Má lásko, můj živote, má
naděje! (POLIBEK)

TAKHLE to mělo proběhnout. Jen se podívejte na ten rozdíl. O
kolik je lepší, když požádá kluk holku, než naopak.

Takže nemůžu prostě přijít za Michaelem a spustit:

Mia Thermopolisová:

Takže půjdeme na ten ples
nebo jak? Protože si musím
koupit šaty.

Michael Moscovitz:

Fajn.

NE!!!!!!!!!!!!!! To by vůbec nešlo!!!!!!!!!!!!!! Michael se musí zeptat
MĚ. Nějak takhle:

Michael Moscovitz:

Mio, posledních pět měsíců
byla ta nejkouzelnější doba v
mém životě. Být s tebou je jako
nechat si láskou rozpálené čelo
ovívat svěžím vánkem. Jsi
důvodem, proč žiju, mé srdce
bije jenom pro tebe. Bylo by mi
největší ctí v životě, kdybys
souhlasila doprovodit mě na
maturitní ples a slíbila, že mi
věnuješ všechny tance do
posledního, kromě těch
rychlých, kdy budeme sedět,
protože ty jsou na houby.

Mia Thermopolisová:

Ach, Michael, přišlo to tak
náhle! Tohle jsem vůbec
nečekala. Ale miluji tě z celého

srdce, a proto s tebou samozřejmě na ples půjdu a věnuji ti všechny tance, kromě těch rychlých, protože ty jsou na houby. (POLIBEK)

Tak by to mělo proběhnout. A jestli existuje na světě nějaká spravedlnost, taky to tak PROBĚHNE.

Ale KDY? Kdy už se mě zeptá? Chci říct, jen se na něj podívejte. Je na první pohled jasné, že ANI TROCHU nemyslí na maturitní ples. Hádá se s Borisem Pelkowským o prstoklad jejich nového songu „Hod’ kamenem“, který je sžíravou kritikou situace na Blízkém východě. Je mi líto, ale někdo, kdo má plnou hlavu starostí se situací na Blízkém východě a tím, kam umístit kapodastr, SI VELMI PRAVDĚPODOBNĚ NEVZPOMENE, ŽE BY MĚL POZVAT SVOJI DÍVKU NA MATURITNÍ PLES.

To mám z toho, že jsem se zamilovala do génia.

Ne že by ke mně Michael nebyl pozorný. Chci říct, spousta holek – například Tina – mi tak hezkého a přitom tak pozorného životního partnera hrozně závidí. Totiž, Michael při obědě VŽDYCKY sedí vedle mě, každý den kromě úterý a čtvrtka, kdy má při obědě schůzku počítačového kroužku. A to na mě stejně toužebně zírá přes celou jídelnu.

Dobrá, možná ne toužebně, ale občas se na mě usměje, když na něj civím, jak tam tak sedí na druhé straně jídelny, a přemýšlím, jestli vypadá víc jako Josh Hartnett, nebo jako tmavovlasý Heath Ledger.

A dobrá, Michael si nepotrpí na citové výlevy na veřejnosti – což mě nepřekvapuje, když uvážím, že mě všude doprovází skoro dvoumetrový švédský přeborník v Krav Maga – a tak mi nikdy ve škole nedá pusu, ani se se mnou nevodí za ruku po chodbě, ani mi na ulici nestrčí ruku do zadní kapsy u kalhot nebo se ke mně nepřitiskne u skříňky, jako to dělá Josh s Lanou...

Ale když jsme spolu sami... když jsme sami... když jsme spolu sami...

No jo, tak jsme se ještě nedostali na druhou metu. Tedy kromě té jedné chvíle o jarních prázdninách, když jsme stavěli ten dům. Ale

to mohla být, myslím, náhoda, protože jsem měla na laclu pověšené kladivo a Michael se zeptal, jestli si ho může půjčit, a já mu ho nemohla podat, protože jsem oběma rukama přidržovala nad hlavou sádkokarton, takže mi rukou zavadil o prsa, když si ho bral...

I tak. Jsme spolu naprosto šťastní. Víc než jen šťastní. Jsme extaticky šťastní.

TAK PROČ MĚ JEŠTĚ POŘÁD NEPOZVAL NA PLES????????????????????????????????

Panebože. Lilly se mi zrovna naklonila přes rameno, aby zjistila, co píšu, a uviděla tu poslední větu. To mám z toho, že používám velká písmena. Jenom obrátila oči v sloup: „Netvrd’ mi, že z toho ještě pořád vyšiluješ!“

A jako by to nestačilo, Michael zvedl hlavu a zeptal se: „Vyšiluješ z čeho?“ (!!!!!!!!!!!!!)

Myslela jsem, že to Lilly prokecne!!!!!!!!!!!!!! Myslela jsem, že řekne něco jako: „Ále, Mie se zavařil mozek, protože jsi ji ještě nepozval na ples.“

Ale ona akorát pokrčila rameny: „Mia píše práci o ledových červech.“

Na což Michael odpověděl jenom: „Aha,“ a obrátil se zpátky ke kytaře.

Můžete se spolehnout, že Boris se toho hned chytil: „Ledoví červi? No ovšem. Jestli se ukáže, že se hojně vyskytují na mořských mělčinách poblíž zdrojů metanu, mohlo by to mít značný vliv na formování a zánik metanových ložisek a případnou těžbu přírodního plynu jako energetického zdroje.“

Což se mi sice hodí pro tu práci, ale i tak. Jak to, že něco takového vůbec ví? Nechápu, jak s ním Lilly může vydržet. Fakt ne.

Středa, 30. dubna, francouzština

Díkybohu za Tinu Hakim Babu. Aspoň ONA chápe, jak mi je. A ještě k tomu se mnou naprosto soucítí. Říká, že vřdycky snila o tom jít na maturitní ples s klukem, kterého by milovala – jako Molly Ringwaldová v *Pretty in Pink* snila o tom, že půjde na maturitní ples s Andrewem McCarthym.

Jenže bohužel pro Tinu ji kluk, kterého miluje – nebo aspoň milovala – opustil kvůli holce, co se jmenuje Jasmine a nosí modrá rovnátka. Ale Tina tvrdí, že se naučí znovu milovat, jestli se jí podaří najít kluka, který by prolomil sebeobrannou citovou zeď, kterou si kolem sebe vystavěla, když ji Dave Farouq El-Abar zradil. Chvíli to vypadalo, že by se to mohlo podařit Peterovi Tsu, který s námi byl na jarních prázdninách, ale jako každou normální dívku ji brzy odradila jeho posedlost heavy metalem.

Podle Tiny mě Michael pozve zítra, na moje narozeniny. Teda na ples, myslím. Kdyby to tak jenom chtěla být pravda! To by byl ten nejlepší dárek k narozeninám, jaký jsem kdy dostala. Samozřejmě kromě toho, když mi máma dala Tlustýocha Louie.

Jenom doufám, že to neudělá před celou mojí rodinou. Protože Michael s námi jde zítra na narozeninovou večeři. Se mnou a s Grandmère a s tátou a s mámou a s panem Gianinim. A taky samozřejmě s Larsem. A pak v sobotu večer chystá máma ohromnou párty pro mě a moje kamarády u nás doma (tedy pokud bude moct ještě chodit, víte kvůli čemu).

Zatím jsem se před Michaelem o máminých zdravotních potížích nezmínila. Věřím sice v naprostou upřímnost a otevřenost mezi partnery, ale uznejte, některé věci opravdu nemusí vědět. Třeba to, že má vaše těhotná máma problémy s močovým měchýřem.

Michael je jediný, koho jsem pozvala na večeři i na párty. Ostatní, dokonce i Lilly, jsou pozvaní jenom k nám. Uznejte, nebylo by to příliš neromantické, jít na narozeninovou večeři s mámou, nevlastním otcem, vlastním otcem, babičkou, bodyguardem, přítelem a s jeho sestrou? Takhle se mi to podařilo aspoň trochu zúžit.

Michael souhlasil, že půjde jak na večeři, tak na párty, což od něj podle mě bylo úžasně statečné a jenom to znova dokazuje, že chodím s tím nejlepším klukem na celém světě.

Kdybych ho jenom tak mohla přitlačit ke zdi ohledně toho maturitního plesu.

Tina prohlašuje, že bych se ho prostě měla bez obalu zeptat. Tedy Michaela. Tina teď věří v naprostou upřímnost v partnerských vztazích, protože to zkoušela na Davea hrát a on od ní utekl do náruče Jasmine s modrými rovnátky. Ale já nevím. Chci říct, tady jde o MATURITNÍ PLES. Maturitní ples není jen tak. Nechci to pokazit. Zvlášť když mi zbývají jen nějaké dva měsíce v Michaelově společnosti, než mě táta odtáhne na léto do Genovie. Což je *totálně* nefér. „Ale podepsala jsi to, Mio,“ opakuje mi pořád. Teda táta.

Jo, podepsala, asi *před rokem*. Dobrá, před sedmi měsíci. Jak jsem tehdy mohla vědět, že se bezhlavě, vášnivě zamiluju? Tak jo, byla jsem tehdy bezhlavě a vášnivě zamilovaná, ale to bylo do někoho úplně jiného! A kluk, kterého jsem milovala doopravdy, o mě nestál. Nebo možná stál (aspoň tvrdí, že ano!!!!!!!!!!!!!!), ale já jsem to nevěděla, OK?

A teď ode mě táta očekává, že strávím celé dva měsíce odloučená od toho, komu jsem zaslíbila své srdce? To ne. To asi nepůjde.

Jedna věc je strávit v Genovii Vánoce. Totiž, to bylo jenom dvaatřicet dní. Ale celý červenec a k tomu srpen? To mám bez něj vydržet celé *dva měsíce*?

Ani náhodou. Táta si myslí, jak ke mně není velkorysý, protože jsem původně měla do Genovie odjet na CELÉ léto.

Ale protože máma má termín v červnu, laskavě mi dovolil zůstat v New Yorku, dokud se to mimino nenarodí. Fakt díky, tati.

No, bude muset přehodnotit situaci, protože jestli si vážně myslí, že strávím dva měsíce z prvních prázdnin, co s někým chodím, pryč od svého kluka, čeká ho překvapení. Chci říct, co vůbec může člověk v létě v Genovii *dělat*? NIC. Palác je plný turistů (dobrá, New York taky, ale turisti v New Yorku nejsou tak hrozně odporní jako ti, co jezdí do Genovie) a parlament ani nezasedá. Co tam budu celé dny *dělat*? Totiž, tady aspoň bude to mimino, až si máma konečně pospíší

s porodem, což bych si fakt přála, aby udělala dřív než v červnu, protože teď to je, jako když s námi bydlí Yetti, pořád jenom dusá po bytě a bručí na nás. Má v jednom kuse špatnou náladu, protože jí ta váha tlačí na močový měchýř (jak nám nezapomene každou chvíli připomenout).

Nemá být těhotenství nejkouzelnější dobou v životě ženy? Kam přišel pocit naplnění a úžasu ze zázraku stvoření?

Podle všeho moje máma ani o jednom z toho v životě neslyšela.

Ale tady jde o to, že tohle je poslední léto, než Michael nastoupí na univerzitu. No dobrá, univerzita je odsud sice jenom několik stanic metrem, ale na tom nesejde, stejně už se s ním pak nebude vídat ve škole. Tak třeba už se nebude stavovat u nás ve třídě před matikou, aby mi donesl pytlík jahodových gumových červů, jako to udělal dneska ráno (a rozzuřil tím Lanu Weinbergerovou, která žálří, protože jí Josh nikdy gumové červy nepřinesl).

Ne. Michael a já bychom měli strávit tohle léto spolu, chodit na pikniky do Central Parku (až na to, že pikniky v parku nesnáším, protože se tam potuluje spousta bezdomovců, co hladově zírají na vaše sendviče s vajíčkovým salátem a tak, a pak jim je musíte dát, protože se cítíte provinile, že máte co jíst, když oni nemají nic, a oni vám většinou nejsou ani vděční a řeknou něco jako: „Fuj, vajíčkovéj salát,“ což je podle mě od nich naprosto nevděčné) nebo zajít na Toscu (i když operu nesnáším, protože na konci všichni tragicky zemřou, ale to je fuk). Nebo bychom se mohli procházet po jedné z těch poutí, co se konají v italské čtvrti, a Michael by mi možná na střelnici vystřelil plyšáka (tedy až na to, že Michael je ze zásady proti zbraním, stejně jako já, možná s výjimkou policie a vojáků a tak, a taky že ta plyšová zvířátka vyrábějí děti v guatemalských manufakturách).

Ale i tak. Mohla to být absolutní romantika, kdyby táta všechno nezkazil.

Podle Lilly je zřejmé, že se můj táta nikdy nevyrovnal s dědečkovou smrtí a s tím, že on pak zůstal sám s Grandmère, a proto tak zatvrzele trvá na tom, abych strávila prázdniny v Genovii.

Až na to, že nevím, jak by to bylo možné, protože když Grandpère umřel, bylo tátovi už přes dvacet, takže nebyl zrovna ve

vývinu. Ale Lilly říká, že lidská psychika se ubírá zvláštními a neprozkoumanými cestami a že bych se s tím měla prostě smířit a nechat to plavat.

Já bych řekla, že to Lilly se ještě pořád nevyrovnala s tím, že její televizní pořad *Bez příkras* optovali autoři filmu o mém životě už skoro před čtyřmi měsíci, a zatím se jim ještě nepodařilo najít studio, které by bylo ochotné zaplatit natočení pilotního dílu. Ale Lilly říká, že zábavní průmysl se ubírá zvláštními a neprozkoumanými cestami (tak jako lidská psychika) a že ona se s tím smířila a nechala to plavat, tak jako bych to měla udělat já ohledně celé té záležitosti s Genovii.

ALE JÁ SE NIKDY NESMÍŘÍM S TÍM, ŽE PO MNĚ TÁTA CHCE, ABYCH STRÁVILA PLNÝCH DVAŠEDESÁT DNÍ ODLOUČENÁ OD SVÉ LÁSKY!!!!!! NIKDY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tina navrhuje, že bych si měla na léto sehnat brigádu někde na Manhattanu, aby mě táta nemohl odtáhnout do Genovie, protože budu mít povinnosti tady. Jenom nevím, jestli by někde chtěli na brigádu princeznu. Chci říct, co by Lars celý den dělal, zatímco bych já třídila kartotéku nebo stála u kopírky?

Když jsem před začátkem hodiny přišla do třídy, mademoiselle Kleinová zrovna pár starším holčákům ukazovala fotku úžasně přiléhavých šatů, co si objednala na ples z Victoria's Secret. Jde na ples jako dozor. Pan Wheeton, co učí tělocvik a zdravotní výchovu, taky. Jdou spolu. Tina prohlašuje, že je to ten nejromantičtější pár, co kdy viděla, kromě mojí mámy a pana Gianiniho. Zamlčela jsem před Tinou bolestnou pravdu, že moje máma musela požádat pana Gianiniho o ruku, protože nechci zašlapat do prachu její sny. Také jsem jí neprozradila, že jí nejspíš princ William nikdy neodpoví na e-mail. To proto, že jsem jí dala falešnou adresu. Musela jsem něco udělat, aby mě s tím přestala otravovat. A jsem si jistá, že ať vybírá poštu na princew@windsorcastle.com kdokoliv, ocení její pětistránkové vyznání.

Trochu mě mrzí, že jsem Tině lhala, ale udělala jsem to jenom pro její dobro. A jednou jí seženu opravdickou adresu prince Williama. Jenom musím počkat, až zemře někdo významný a já se s

ním uvidím na pohřbu. Nejspíš to ani nebude trvat tak dlouho – Elizabeth Taylorová nevypadá moc zdravě.

*Il me faut des lunettes de soleil.
Didier demand a essayer la jupe.*

Nechápu, jak nám někdo tak zamilovaný, jako je podle všeho zamilovaná mademoiselle Kleinová do pana Wheetona, může dávat tolik domácích úkolů. Nevidí, že je jaro, kdy celý svět rozkvétá a hrdliččin zve ku lásce hlas?

Nikdo z učitelů na téhle škole v sobě nemá krapet romantiky. Vlastně ani většina studentů ne. Bez Tiny bych byla dočista ztracená.

Jeudi, j'ai fait de l'aerobic.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: stránky 279 – 300

Angličtina: Eugene O'Neill

Biologie: dopsat práci o ledových červech

Zdravověda: stránky 154 – 160

Speciálka: to tak

Francouzština: *Écrivez une histoire personnel*

Zemák: stránky 310 – 330

Středa, 30. dubna,

v limuzíně cestou domů z hotelu Plaza

Grandmère okamžitě poznala, že se mnou není něco v pořádku. Ale myslí si, že jsem jenom našťvaná, že musím jet na prázdniny do Genovie. Jako kdybych neměla mnohem naléhavější starosti.

„Uvidíš, že si to v létě v Genovii užijeme, Amélie. Zrovna probíhají vykopávky hrobky, která možná patřila princezně Rosagundě. Podle toho, co jsem slyšela, byly mumifikační postupy v Genovii v osmém století zrovna tak dokonalé jako ty egyptské. Dost možná se ti poštěstí pohlédnout do tváře ženy, která založila knížecí dynastii Renaldů.“

Bezva. Takže strávím léto tím, že budu očumovat nějakou mumii. O tom jsem vždycky snila. Promiň, Mio. Tebe se výlety na Coney Island s mužem tvého srdce netýkají. Žádná zábavná brigáda jako doučování dětí ve čtení nebo přetáčení kazet s *Princeznou Mononoke* ve videopůjčovně. Ne, místo toho tě čeká mejdan s tisíc let starou mrtvolou. Paráda!

Nejspíš mě ta věc s Michaellem vyvádí z míry víc, než jsem si sama myslela, protože se mě Grandmère uprostřed přednášky o spropitném (manikérkám: 3 dolary, pedikérkám: 5 dolarů, taxikářům: 2 dolary za jízdu pod 10 dolarů a 5 dolarů za odvoz na letiště, v restauraci dvojnásobek daně kromě zemí, kde je daň pod 8 procent, a tak dále) najednou zeptala: „AMÉLIE! CO JE TO S TEBOU?“

Vyskočila jsem určitě aspoň dva metry do vzduchu. Protože jsem samozřejmě myslela na Michaela. Jak by mu to určitě moc slušelo v kvádru. Jak bych mu mohla koupit rudou růži do klopý, jenom samotnou růži bez ozdob, protože klukům ozdoby nesluší. A já bych si mohla vzít černé šaty, takové ty co odhalují jedno rameno, jako vždycky nosí na filmové premiéry Kirsten Dunstová, s našaseným okrajem a rozparkem po straně, a boty na podpatku s krajkou kolem kotníku.

Akorát že Grandmère tvrdí, že na dívkách pod osmnáct působí černá morbidně, že šaty bez ramene a s našaseným okrajem vypadají, jako by je tak někdo ušil omylem, a že boty na podpatku s krajkou

kolem kotníku jí připomínají sandály, co nosil Russell Crowe v *Gladiátorovi* – a většině žen nesluší.

Ale co na tom. Taky bych si mohla koupit glitter gel. Grandmère ani NEVÍ, že něco takového vůbec existuje.

„Amélie!“ opakovala Grandmère. Nemůže moc ječet, protože má po tom hloubkovém peelingu ještě pořád rozbolavělý obličej. To bylo poznat, když jí Rommel, její skoro plešatý trpasličí pudl, který sám vypadá, jako by prodělal několik hloubkových peelingů, vyskočil do klína a pokusil se jí olíznout tvář, jako by to byl kus syrového masa. Nechci být nechutná, ale taky to tak trochu vypadá. Nebo jako by se Grandmère omylem připletla před jednu z těch hadic, co jimi smývali radiaci z Cher ve filmu *Silkwoodová*.

„Posloucháš vůbec, co ti říkám?“ zatvářila se našťavaně Grandmère. Určitě hlavně proto, že ji bolel obličej. „Tohle by pro tebe mohlo být jednou důležité, až se někde ocitneš bez kalkulačky a bez limuzíny.“

„Promiň, Grandmère,“ řekla jsem. Taky mě to *opravdu* mrzelo. Se spopitným si nikdy nevím rady, protože to vyžaduje matiku a rychlé rozhodování. Když si po telefonu objednávám čínské nudle, vždycky se musím předem zeptat, kolik to bude stát, abych si stihla spočítat spopitné, než u dveří zazvoní poslíček. Protože jinak by musel stát deset minut mezi dveřmi, než bych se dopočítala, kolik mu mám dát za nudle, co stály sedmnáct dolarů a padesát centů. Je to vždycky trapas.

„Já nevím, na co poslední dobou pořád myslíš, Amélie,“ pokračovala rozmrzele Grandmère. No, taky byste byli rozmrzelí, kdybyste si zaplatili, aby vám někdo z obličeje chemicky odstranil dvě nebo tři vrchní vrstvy pokožky. „Doufám, že si ještě pořád neděláš hlavu se svou matkou a jejím plánovaným domácím porodem. Už jsem ti řekla, že tvoje matka dávno zapomněla, jaké to je rodit. Jakmile začnou kontrakce, bude prosit, abyste ji odvezli do porodnice.“

Povzdechla jsem si. I když mi opravdu *dělá* starosti to, že se máma rozhodla pro domácí porod namísto bezpečného, čistého porodu v porodnici – kde jsou kyslíkové bomby a automaty na čokoládu a pohlední doktoři jako doktor Kovac z *Pohotovosti* –,

snažila jsem se na to moc nemyslet... zvlášť když má Grandmère nejspíš pravdu. Máma je schopná se rozbrečet jako malá, když si ukopne palec. Jak chce vydržet hodiny a hodiny porodních bolestí? Je o hodně starší, než když jsem se narodila já. V šestatřiceti už její tělo není ve formě potřebné k porodu. A ani necvičí!

Grandmère mě probodla pohledem.

„Asi to souvisí s tím, že se začalo oteplovat,“ prohlásila. „Mladí lidé jsou na jaře jako smyslů zbavení. A taky máš pochopitelně zítra narozeniny.“

Nechala jsem Grandmère, ať si myslí, že přesně to mi dělá starosti. Narozeniny a to, že já i moji kamarádi jsme celí pobláznění z jara jako ten králík ve filmu *Bambi*.

„Pro tebe není zrovna jednoduché najít vhodný dárek k narozeninám, Amélie,“ pokračovala Grandmère a natáhla se pro cigarety a sidecar. Grandmère si nechává posílat cigarety z Genovie, aby nemusela platit astronomické daně, které zavedli tady v New Yorku v naději, že lidé přestanou kouřit, když to pro ně bude moc drahé. Akorát že to nefunguje, protože všichni kuřáci z Manhattanu si jezdí vlakem kupovat cigarety do New Jersey.

„Nejsi zrovna na šperky,“ mluvila dál Grandmère, když si zapálila cigaretu a vyfoukla obláček dýmu. „Móda ti taky nic neříká. A nemáš žádné koníčky.“

Upozornila jsem Grandmère, že *mám* koníčka. Nejenom obyčejného koníčka, ale *poslání*: psaní.

Grandmère nad tím jen mávla rukou: „Ale nemáš žádného *opravdového* koníčka. Nehraješ golf ani nemaluješ.“

Trochu mě ranilo, že Grandmère nepovažuje psaní za opravdového koníčka. Čeká ji překvapení, až vyrostu a stane se ze mě opravdová spisovatelka. Pak už nebudu mít psaní jen jako koníčka, ale jako povolání. Dost možná napíšu první knihu o ní. Bude se to jmenovat *Clarisse: Šílená kněžna*, Z pamětí genovské princezny Mii. A Grandmère mě nebude moct ani zažalovat, tak jako se nemohla soudit Daryl Hannah, když natočili ten film o ní a Johnu F. Kennedym mladším, protože to všechno bude naprostá pravda. HA!

„Tak CO bys chtěla k narozeninám, Amélie?“ zeptala se Grandmère.

Nad tím jsem se musela zamyslet. Grandmère mi samozřejmě nemůže dát nic z toho, co bych OPRAVDU chtěla. Ale řekla jsem si, že neuškodí, když to stejně zmíním. Tak jsem dala dohromady následující seznam:

CO BYCH SI PŘÁLA
K PATNÁCTÝM NAROZENINÁM, SEPSALA MIA
THERMOPOLISOVÁ VE VĚKU 14 LET A 364 DNÍ

1. Konec hladomoru ve světě.
2. Nové lacláče.
3. Nový kartáč na srst pro Tlust'ocha Louie (tomu starému ukousal rukojeť)
4. Gumové popruhy do tanečního sálu v paláci (abych mohla tančit ve vzduchu jako Lara Croftová v *Tomb Raiderovi*).
5. Bratříčka nebo sestřičku a bezproblémový porod pro mámu.
6. Zařazení kosatek na seznam ohrožených druhů, aby vláda musela přispívat na dekontaminaci oblastí, kde se rozmnožují.
7. Hlavu Lany Weinbergerové na stříbrném podnose (dělám si legraci – teda, ne úplně).
8. Vlastní mobil.
9. Aby Grandmère přestala kouřit.
10. Aby mě Michael Moscovitz pozval na maturit'ák.

Jak jsem ten seznam sepisovala, uvědomila jsem si, že jediná z těch věcí, kterou možná k narozeninám dostanu, je položka číslo dvě. Tedy, *dostanu* samozřejmě bratříčka nebo sestřičku, ale až za měsíc, jestli ne později. Grandmère ani náhodou nepřistoupí na to, že by přestala kouřit, ani mi nepořídí gumové popruhy do tanečního sálu. Hladomor a kosatky se poněkud vymykají z pravomoci všech lidí, co znám. Táta tvrdí, že bych mobil akorát ztratila nebo zničila, tak jako ten notebook, co mi pořídil (to ale vůbec nebyla moje vina, vyndala jsem si ho z batohu a položila ho na kraj umyvadla jenom na vteřinku, když jsem hledala jelení lůj. Nemůžu za to, že do mě

zrovna v tu chvíli Lana Weinbergerová strčila, a že umyvadla ve škole mají permanentně ucpaný odtok. Ten počítač byl pod vodou jenom několik vteřin, není důvod, proč by neměl fungovat, když jsem ho zase usušila. Jenže ani Michael, který je nejenom hudební, ale i technický génius, ho nedokázal zachránit).

Grandmère se ale neomylně zaměřila na položku číslo deset, kterou jsem před ní přiznala v naprosto slabém okamžiku a o které jsem se nikdy neměla zmiňovat, když vezmeme, že za čtyřadvacet hodin bude sedět s Michaelem u jednoho stolu na mé narozeninové večeři v Les Hautes Manger.

„Co je to ‚maturiták‘?“ chtěla vědět Grandmère. „To slovo neznám.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Ale Grandmère se skoro vůbec nedívá na televizi, dokonce ani na *Je to vražda*, *napsala* nebo na reprízy *Golden Girls*, na které se dívají ostatní lidé v jejím věku, takže nebylo pravděpodobné, že by kdy viděla *Pretty in Pink* nebo tak něco.

„Je to ples, Grandmère,“ odpověděla jsem a natáhla jsem se pro svůj seznam. „Nedělej si s tím hlavu.“

„A tenhle Michael Moscovitz tě ještě na ten ples nepozval?“ zeptala se Grandmère. „Kdy se to koná?“

„Od soboty za týden,“ řekla jsem. „Můžeš mi ten seznam vrátit?“

„Proč nejdeš bez něj?“ navrhla Grandmère. Zlomyslně se zasmála, ale pak si to rozmyslela, protože jí nejspíš ten pohyb obličejových svalů působil bolest. „Tak jako posledně. Tomu ukáže.“

„Nemůžu,“ odpověděla jsem. „Je to jenom pro studenty z posledního ročníku. Chci říct, studenti z posledního ročníku můžou pozvat ostatní, ale sami tam jít nemůžeme. Podle Lilly bych se měla Michaela prostě zeptat, jestli půjde, ale –“

„NE!“ Grandmère vyvalila oči. Nejdřív jsem si myslela, že jí zaskočila kostka ledu, ale podle všeho byla jenom v šoku. Grandmère má okolo očí vytetované černé oční linky jako Michael Jackson, aby se nemusela každé ráno zdržovat malováním. Takže když vyvalí oči – no, není to něco, čeho byste si nevšimli.

„Nemůžeš se zeptat ty jeho,“ pokračovala Grandmère. „Kolikrát ti to mám opakovat, Amélie? Muži jsou jako plachá lesní zvířátka. Musíš je *nalákat* na drobky a potichu jim domlouvat. Nemůžeš prostě sáhnout pro kámen a praštit je s ním po hlavě.“

S tím naprosto souhlasím. Nechci Michaela praštit po hlavě. Ale s těmi drobkami, no nevím.

„Tak,“ obrátila jsem se k ní, „co mám tedy dělat? Ples je ani ne za dva týdny, Grandmère. Jestli tam mám jít, potřebuju to vědět včas.“

„Musíš mu to naznačit,“ odpověděla Grandmère. „Jemně.“

Zamyslela jsem se nad tím. „To jako myslíš, že bych měla říct: ‚Viděla jsem v katalogu Victoria’s Secret naprosto dokonalé šaty na maturitní ples‘?“

„Přesně tak,“ přikývla Grandmère. „Až na to, že princezna si samozřejmě nikdy nekupuje konfekci, Amélie, a už vůbec ne z katalogu.“

„Fajn,“ řekla jsem. „Ale Grandmère, nemyslíš, že to hned prokoukne?“

Grandmère odfrkla, pak toho hned zalitovala a přiložila si sklenici k tváři, aby si ochladila rozbolavělou pleť. „Amélie, mluvíme tady o sedmnáctiletém chlapci, ne o profesionálním špiónovi. Když budeš postupovat dost šetrně, nebude mít ani potuchy, kam míříš.“

Ale já nevím. Chci říct, nikdy mi moc nešlo jít na věci šetrně. Jako tuhle, když jsem se pokusila mámě šetrně naznačit, že naši sousedku Ronnie, které se máma zmocnila na chodbě, když šla vynést odpadky, možná tak docela nezajímá, kolikrát musí máma teď vstávat v noci na záchod, protože jí břicho tlačí na močový měchýř. Máma se na mě akorát podívala a varovala mě: „Nezahrávej si, Mio.“

Shodli jsme se s panem Gianinim, že se nám oběma uleví, až se to mimino mámě konečně narodí.

A jsem si docela jistá, že Ronnie by souhlasila.

Čtvrtek, 1. května, 12.01 ráno

Tak. To bychom měli. Je mi patnáct. Už ne malá holka, ještě ne žena. Skoro jako Britney. HA HA HA.

Vlastně si vůbec nepřipadám jinak, než před minutou, kdy mi bylo čtrnáct. Rozhodně VYPADÁM pořád stejně. Jsem pořád ta přerostlá obluda bez prsou, jako jsem byla na své čtrnácté narozeniny. Možná mám trochu lepší vlasy, protože mě Grandmère přiměla nechat si udělat melír a Paolo mi jenom zastříhuje konečky, aby mi vlasy mohly odrůst. Už je mám skoro po bradu a nemají ten hrozný trojúhelníkový tvar, co dřív.

Ale jinak, je mi líto, nic. Nada. Žádný rozdíl. Nula.

Nejspíš všechny ty rozdíly mezi čtrnácti a patnácti budou uvnitř, protože navenek není nic vidět.

Zkontrolovala jsem si e-mail, abych zjistila, jestli si na mě někdo vzpomněl, a už mám ve schránce pět přání: jedno od Lilly, jedno od Tiny, jedno od bratrance Hanka (nemůžu uvěřit, že zrovna ON si vzpomněl, je z něj teď známý model a skoro nikdy ho nevidím – žádná velká ztráta – tedy pokud ho nevidím polonahého na billboardu nebo na plakátě po straně telefonní budky, což je vždycky trapas, hlavně když předvádí přiléhavé slipy), jedno od dalšího bratrance prince Reného, a jedno od Michaela.

To od Michaela je nejlepší. Je to komiks, který sám nakreslil, a vystupuje v něm dívka s korunkou a velkou oranžovou kočkou, jak rozbaluje obří dárek, a když ho rozbálí, vyrazí z krabice ohňostroj a nápis VŠECHNO NEJLEPŠÍ K NAROZENINÁM a pod tím menším písmem: S láskou Michael.

S láskou. S LÁSKOU!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

I když spolu chodíme už přes čtyři měsíce, stejně se ještě pokaždé rozklepu, když to slovo řekne nebo napíše. Tedy aspoň ve spojení se mnou. Láska. LÁSKA!!!!!! Miluje mě!!!!

Tak proč si dává tak načas s tím pozváním na ples, to mi řekněte?

Teď když je mi patnáct, měla bych se přestat zabývat dětinskostmi, jako ten chlápek v Bibli, a začít žít životem dospělého člověka, kterým se stávám. Podle slavného psychoanalytika Carla

Junga musí člověk, který chce dosáhnout seberealizace – tedy pochopení, vnitřního míru, spokojenosti, cílevědomosti, naplnění, zdraví, štěstí a radosti – v sobě vědomě pěstovat soucit, lásku, štědrost, laskavost, odpuštění, přátelství, dobrotu, vděčnost a důvěru. Proto se zavazuju, že:

1. Si přestanu kousat nehty. Tentokrát to myslím vážně.
2. Budu mít slušné známky.
3. Budu hodnější k ostatním, dokonce i k Laně Weinbergerové.
4. Budu si poctivě psát každý den do deníku.
5. Začnu psát – a dopíšu – román.
6. Najdu pro svůj román vydavatele, než mi bude dvacet.
7. Budu chápavější k mámě a ke všemu, čím teď v poslední třetině těhotenství prochází.
8. Přestanu používat žiletky pana Gianiniho na holení nohou. Koupím si vlastní žiletku.
9. Budu shovívavější k tátovým psychickým problémům z minulosti, ale stejně se pokusím vyvléct z prázdnin v Genovii.
10. Najdu způsob, jak přimět Michaela Moscovitze, aby mě pozval na maturitní ples, aniž bych se snížila k podvodům nebo k žadonění.

Až tohle všechno udělám, určitě dosáhnou seberealizace a konečně mě čeká trocha zasloužené radosti. A všechno na to seznamu je přitom docela snadno proveditelné. Jasně, Margaret Mitchellové trvalo deset let, než napsala *Jih proti Severu*, ale mně je teprve patnáct, takže i kdyby mi trvalo deset let napsat román, bude mi pětadvacet, až vyjde, a to je jenom pět let zpoždění za plánem.

Jediný problém je, že vlastně nevím, o čem bych ten román měla napsat. Ale určitě mě brzo něco napadne. Možná bych měla začít s něčím jednodušším, jako jsou povídky nebo haiku nebo tak něco.

Ale ta věc s plesem. TOHLE nebude hračka. Protože opravdu nechci, aby si Michael myslel, že na něj tlačím. Jenže já NA TEN PLES S MICHAЕLEM MUSÍM JÍT!!! JE TO MOJE POSLEDNÍ ŠANCE!!!!!!!!!!

Doufám, že má Tina pravdu a že mě Michael pozve dneska u večere.«

PANEBOŽE, AŽ MÁ TINA PRAVDU!!!!!!!!!!!!!!

Čtvrtek, 1. května, narozeniny, matika

Josh pozval Lanu na maturitní ples.

Zeptal se jí včera večer, po lakrosu. Lvi vyhráli. Podle Shameeeky, která procházela kolem po zápase lakrosového bēčka, kde roztleskávala, dal Josh vítězný gól. Potom, když se začali diváci hrnout na hřiště, sundal si tričko a několikrát s ním zatočil ve vzduchu jako Brandi Chastainová, akorát že Josh samozřejmě neměl pod tričkem podprsenku. Shameeka taky říká, že ji překvapilo, že Josh nemá žádné chlupy na prsou. Prohlásila, že má v tom ohledu k Hughu Jackmanovi opravdu daleko.

To je jedna z věcí, které jsem opravdu nepotřebovala vědět, stejně jako problémy, co má moje máma s močovým měchýřem.

Ale to je fuk. Takže Lana stála na kraji hřiště ve své modrozlaté roztleskávačské uniformě bez rukávů. A když si Josh stáhnul tričko, rozběhla se s výskáním na hřiště a skočila mu do náručí – což muselo podle mě být dost riskantní, když vezmu, že byl po tom zápase nejspíš pěkně zpocený – a začali se líbat, dokud k nim nepřišla ředitelka Guptová a nenatáhla Joshe zezadu po hlavě sešitem. Pak podle Shameeeky postavil Josh Lanu na zem a zeptal se: „Půjdeš se mnou na ples, krásko?“

A Lana řekla, že ano, a potom se s pištěním rozběhla k ostatním roztleskávačkám, aby jim to sdělila.

Já vím, že jedno z mých předsevzetí je chovat se lépe k ostatním, ale zrovna teď mi dělá problémy nezabodnout Laně pero zezadu do hlavy. Tedy, ne doslova, protože nevěřím v řešení problémů násilným způsobem. Možná kromě výjimek jako je vypořádání se s nacisty a s teroristy a tak podobně. Ale když Lana se šíleně NAPARUJE. Před začátkem hodiny telefonovala z mobilu jak divá, aby to každému oznámila. Její máma s ní půjde v sobotu do butiky Nicole Miller v SoHo koupit šaty.

Černé šaty na jedno rameno s našaseným okrajem a rozparkem po straně. A taky si hodlá u Sakse koupit boty na podpatku s krajkou kolem kotníku.

Vsadím se, že nevynechá ani glitter gel.

A vím, že bych měla být za spoustu věcí vděčná. Totiž, mám:

1. Dokonalého kluka, který mě miluje a přivítal mě ráno, když jsme jeho a Lilly vyzvedávali limuzínou po cestě do školy, krabicí skořicových koláčků, které mám ze všech nejradši a pro které brzy ráno běžel několik bloků, aby mi je mohl dát k narozeninám.
2. Skvělou nejlepší kamarádku, která mi dala zářivě růžový obojek pro Louie s nápisem *Patřím princezně Mie* sestaveným ze štrasových kamínků, které tam sama nalepila při sledování repríz *Buffy, přemožitelky upírů*.
3. Bezva mámu, která sice mluví poslední dobou trochu moc často o svých tělesných funkcích, ale stejně se jí podařilo se ráno vyhrabat z postele, aby mi popřála všechno nejlepší k narozeninám.
4. Bezva nevlastního tátu, který mi slíbil, že se ve škole o mých narozeninách ani slovem nezmíní, aby mě neztrapnil.
5. Tátu, který mi nejspíš dá dneska večer při večeři něco hezkého k narozeninám, a babičku, která mi sice nejspíš nedá nic, co bych se mi líbilo, ale bude si aspoň PŘÁT, aby se mi to líbilo, ať už ta odpornost bude cokoliv.

Vážně nechci být nevděčná za tohle za všechno, protože je to víc, než čeho se dostává některým lidem. Třeba děti v Apalačských horách jsou rády, když dostanou k narozeninám ponožky nebo tak něco, protože jejich rodiče všechny peníze propijí.

Ale PROSÍM. COPAK ŽÁDÁM TAK MOC, KDYŽ CHCI K NAROZENINÁM JEDNU JEDINOU VĚC, KTEROU JSEM SI VŽDYCKY PŘÁLA – TOTIŽ DOKONALÝ VEČER NA MATURITNÍM PLESE???????????????????? Chci říct, Lana Weinbergerová ji dostane, a to ani neusiluje o seberealizaci. Nejspíš ani neví, co seberealizace znamená. Za celý svůj život nikdy nebyla k nikomu hodná. Tak proč může jít ONA na ples?

Říkám vám, na světě neexistuje žádná spravedlnost.

ŽÁDNÁ.

Výrazy s mocninami můžeme násobit a dělit, pokud je í základ odmocnin shodný.

Čtvrtek, 1. května, narozeniny, speciálka

Protože mám dneska narozeniny, obědval Michael u našeho stolu namísto u stolu počítačového kroužku, i když je čtvrtek. Bylo to docela romantické, protože se ukázalo, že mi nejenom ráno došel pro koláčky, ale taky se ulil ze čtvrté hodiny, aby mi koupil studené sezamové nudle, které mám tak ráda a které nejsou v centru k sehnání, ty, co jsou tak pálivé, že je musíte zapít DVĚMA plechovkami koly, než se vám zase vzpomatuje jazyk.

Což od něj bylo hrozně milé a taky se mi trochu ulevilo, jelikož jsem si dělala starosti s tím, co mi chce Michael dát k narozeninám, protože vím, že mu musí připadat těžké něco vybrat, když jsem mu já dala k narozeninám kámen z Měsíce.

Doufám, že chápe, že já jako princezna a tak vůbec mám přístup k měsíčním kamenům, ale že neočekávám od ostatních, že by mi dávali dárky podobného kalibru. Chci říct, doufám, že Michael ví, že by mi udělalo radost i obyčejné: „Mio, šla bys se mnou na maturitní ples?“ A samozřejmě taky náramek pro štěstí od Tiffanyho, na kterém by stálo *Patřím Michaelu Moscovitzovi*, abych ho mohla všude nosit a až mě příště na nějakém plese vyzve k tanci jeden z evropských princů, jenom bych zvedla zápěstí a řekla: „Je mi líto. Nevidíte? Patřím Michaelu Moscovitzovi.“

Akorát že Tina, i když souhlasí, že by bylo bezva takový náramek od Michaela dostat, říká, že mi ho nejspíš nekoupí, protože koupit dívce náramek s nápisem *Patřím Michaelu Moscovitzovi* je na Michaela moc arogantní. Ukázala jsem Tině obojek pro Louie, co jsem dostala od Lilly, ale Tina tvrdí, že to je něco jiného.

Je něco špatného na tom, že chci patřit svému klukovi? Chci říct, nemám v úmyslu se vzdát své identity nebo svého jména, kdybychom se brali (protože jsem princezna, ani kdybych chtěla, nemohla bych, ledaže bych abdikovala). Ve skutečnosti je celkem pravděpodobné, že kluk, kterého si vezmu, bude muset přijmout MOJE jméno.

Ale, víte, nevadilo by mi TROCHU mu patřit.

No nazdar, něco se děje. Michael zrovna vstal a šel ke dveřím, aby se přesvědčil, že je paní Hillová bezpečně ve sborovně, a Boris vylezl z kumbálu, přestože ještě nezvonilo. Co to má znamenat?

Čtvrtek, 1. května,

ještě narozeniny, francouzština

Nejspíš jsem si nemusela dělat starosti s tím, co mi chce Michael dát k narozeninám, protože pak se ve třídě – ano, přímo ve speciálce – objevila celá jeho kapela, Skinner Box. Tedy, Boris už tam byl, protože během speciálky cvičí na housle, ale ostatní členové skupiny – Felix, ten bubeník s bradkou, Paul, vytáhlý kluk, co hraje na klávesy, a Trevor, co hraje na kytaru – se všichni ulili z vyučování, aby mi u nás ve speciálce zahráli písničku, co pro mě složil Michael. Zpívá se v ní:

*Když v martenskách dupe po schodech,
Jen ten pohled mi bere dech.
Támhle jde,
Princezna, co mám rád.*

*Nejí maso a nekouří,
Jen oči na mě přimhouří.
Támhle jde,
Princezna, co mám rád.*

*Refrén:
Princezno, mám tě rád.
Nemusíš se bát,
Dovol mi být tvůj princ
Jako v pohádkách.*

*Princezno, mám tě rád.
Chci se s tebou smát,
A jestli mě ráda máš,
Své srdce ti chci dát.*

*Slib, že nenecháš mě stít,
Když dál rád budu tě mít.*

*Támhle jde,
Princezna, co mám rád.*

*I když nejsem zrovna král,
Za úsměv tvůj bych bojoval.
Támhle jde,
Princezna, co mám rád.*

*Refrén:
Princezno, mám tě rád.
Nemusíš se bát,
Dovol mi být tvůj princ
Jako v pohádkách.*

*Princezno, mám tě rád.
Chci se s tebou smát,
Řekni, že mě ráda máš,
Své srdce chceš mi dát.*

A tentokrát nebylo pochyb, že je ta písnička o mně, ne jako tehdy, když mi zahrál tu písničku o sklenici vody!

Takže, Michaelovu písničku o mně slyšela celá škola, protože Skinner Box měl zesíky opravdu nahlas. Paní Hillová a ostatní osazenstvo sborovny se vyhrnuli ven, zdvořile počkali, až Skinner Box dohraje, a pak nechali celou kapelu po škole.

A pan Wheeton sice nechal mademoiselle Kleinové na její narozeniny doručit přímo uprostřed páté hodiny tučtí rudých růží, ale nenapsal písničku jenom pro ni a nezahrál ji před celou školou.

A Lana sice jde na maturitní ples, ale její přítel – o jeho kamarádech nemluvě – kvůli ní nikdy nebyl po škole.

Takže až na ty prázdniny, co budu muset strávit v Genovii – a taky na tu věc s plesem – zatím moje patnácté narozeniny vypadají docela dobře.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: Možná byste si mysleli, že se můj nevlastní otec zachová hezky a nedá mi úkol z matiky, když mám NAROZENINY, ale to byste se pletli.

Angličtina: Eugene O'Neill

Biologie: ledoví červi

Zdravotní výchova: zeptat se Lilly

Speciálka: to tak

Francouzština: zeptat se Tiny

Zemák: kdo ví

Čtvrtek, 1. května, ještě narozeniny,

Záchodky restaurace Les Hautes Manger

Tohle musí být ty nejlepší narozeniny v mém životě. Myslím to vážně. Chci říct, dokonce ani máma s tátou se nehádají – nebo se k sobě aspoň snaží chovat slušně. Je to tak hezké. Jsem na ně fakt pyšná. Na mámě je vidět, že jí těhotenské punčochy přivádějí k šílenství, ale ani jednou si nepostěžovala, a táta se zase ani slovem nezmnínil o jejích náušnicích s anarchistickými symboly. A pan Gianini zabránil Grandmère spustit přednášku na téma jeho bradky (Grandmère nesnáší vousaté mužské), když jí řekl, o kolik mladší vypadá pokaždé, když ji vidí. Což Grandmère udělalo zjevnou radost, protože se během celého předkrmu usmívala (už zase může hýbat rty, protože jí konečně splaskl obličej po tom hloubkovém peelingu).

Trochu jsem se bála, aby komplement pana G. nespustil i jednu z máminých tirád o kosmetickém průmyslu a kultu mládí a mýtu o tom, že žena nemůže být krásná, pokud nemá svěží plet' někoho v mém věku (což ani nedává smysl, í protože většina lidí v mém věku má bed'ary, pokud si nemůžou dovolit drahého dermatologa, jako je ten, co mě k němu posílá Grandmère a od kterého dostávám všechny ty mastičky na předpis, co zabraňují vzniku neprinceznovských vad pleti), ale máma se na moji počest udržela.

A když Michael přišel pozdě, protože byl kvůli mně po škole, Grandmère si odpustila sžíravé poznámky, což byla úleva, protože Michael byl celý zadýchaný, jako kdyby celou cestu z domova běžel. Nejspíš i Grandmère poznala, že se opravdu snažil přijít včas.

A dokonce i někdo tak imunní vůči normálním lidským citům jako Grandmère musel uznat, že můj kluk je ten nejhezčí v celé restauraci. Michaelovi spadaly tmavé vlasy trochu přes jedno oko a v saku a kravatě (do kterých se převlékl ze školní uniformy, protože jsem ho varovala, že to v Les Hautes Manger vyžadují) vypadal VÁŽNĚ skvěle.

Takže když Michael dorazil, bylo to jako signál pro ostatní, aby mi začali dávat dárky, co mi koupili.

A jaké dárky! Říkám vám, беру všechny stížnosti zpátky. Je to BEZVA, když vám je patnáct.

TÁTA

Od táty jsem dostala krásné a určitě hrozně drahé pero, abych mohla, jak řekl, dál rozvíjet svou spisovatelskou kariéru (zrovna teď s ním píšu do deníku). Samozřejmě bych víc ocenila, kdyby mi dal prázdninovou permanentku do zábavního parku (a povolení zůstat v téhle zemi, abych ji mohla využít), ale to pero je moc hezké, tmavě fialové a zlaté a je na něm vyryto Její Veličenstvo princezna Amélie Renaldo.

MÁMA a PAN G.

Mobilní telefon!!!!!!!!!!!!!! Ano!!!!!!!!!!!!!! Můj vlastní mobil!!!!!!!!!!!!!!

Bohužel ten mobil doprovázela přednáška z jejich strany o tom, že mi ho koupili, jenom abych byla k zastižení, až na mámu přijdou porodní bolesti, protože máma chce, abych byla u porodu (což nebudu ani náhodou, protože nesnáším pohled na to, jak se něco odněkud klube, ale nemá cenu se hádat s člověkem, který musí v jednom kuse chodit na záchod), a že nemám ten telefon používat ve škole a volat jenom místní hovory, žádné mezistátní, takže z něj asi nebudu moct volat Michaelovi, až budu v Genovii.

Ale nevěnovala jsem jim moc pozornost, protože HURÁ! doopravdy jsem dostala něco ze svého seznamu!!!!

GRANDMÈRE

Tohle bylo opravdu divné, protože Grandmère mi ve skutečnosti taky dala něco z mého seznamu. Nebyly to gumové popruhy, ani lacláče, ani kartáč pro Louie. Byl to certifikát, podle něhož jsem se stala oficiálním sponzorem skutečného afrického sirotka jménem Johanna!!!!!!!!!! Grandmère prohlásila: „Nemůžu ti pomoci ukončit hladomor ve světě, ale můžu ti aspoň pomoci zajistit jedné malé holce každý den pořádné jídlo.“

Byla jsem tak překvapená, že jsem málem vyhrkla: „Ale Grandmère! Ty přece nesnášíš chudé lidi!“ protože je to pravda,

skutečně je nesnáší. Pokaždé, když prochází kolem pankáčů, co vysedávají před Lincolnovým centrem v kožených bundách a martenskách a s nápisy JSEM BEZ DOMOVA A MÁM HLAD, vždycky na ně vyjede: „Kdybyste přestali utrácet všechny peníze za tetování a kroužky do nosu, mohli byste si dovolit podnát!“

Ale s Johannou je to nejspíš něco jiného, protože nemá ve Westchesteru rodiče, kteří by si o ni dělali starosti.

Nevím, co to s Grandmère je. Rozhodně jsem čekala, že mi dá k narozeninám norkovou štolu nebo něco podobně nechutného. Ale to, že mi dala něco, co jsem opravdu *chtěla*... že mi pomohla sponzorovat hladového sirotka... to od ní bylo skoro *ohleduplné*. Musím říct, že jsem z toho ještě pořád trochu v šoku.

Máma s tátou z toho nejspíš byli stejně překvapení jako já. Táta, když uviděl, co jsem od Grandmère dostala, si objednal martini a máma jenom beze slova seděla, snad poprvé od té doby, co otěhotněla. A to si nedělám legraci.

Potom jsem dostala dárek od Larse, i když podle knížecího protokolu bych neměla přijímat dárky od bodyguarda (jen se podívejte, jak to dopadlo s monackou princeznou Stephanií: dostala dárek od bodyguarda a pak si ho VZALA. Což by nebyl problém, kdyby měli něco společného, ale Stephaniin bodyguard se ani trochu nezajímá o makeup a Stephanie zase neví nic o džiu-džitsu, takže bylo od začátku jasné, že jim to nebude moc klapat).

LARS

Pravou baseballovou čepici pyrotechnického oddělení newyorské policie, kterou Lars kdysi dostal od opravdového policejního pyrotechnika, když před návštěvou papeže prohlíželi apartmá Grandmère v hotelu Plaza, jestli v něm není bomba. Což podle mě je od Larse FAKT hezké, protože vím, jak mu na té čepici záleží, a to, že byl ochotný se jí pro mě vzdát, je skutečným důkazem jeho oddanosti – a nemyslím, že by měl v úmyslu si mě vzít, protože vím, že je zamilovaný do mademoiselle Kleinové, tak jako všichni heterosexuální muži, kteří se ocitnou v její blízkosti.

Ale ten nejlepší dárek jsem dostala od Michaela. Nedal mi ho před ostatními. Počkal, až se zvednu na záchod, a šel za mnou.

Potom, zrovna když jsem se chystala seběhnout po schodech k dámským toaletám, povídá: „Mio, tohle je pro tebe. Všechno nejlepší k narozeninám,“ a podal mi malou plochou krabičku zabalenou do zlatého celofánu.

Vážně mě to překvapilo – skoro tak jako ten dárek od Grandmère. Povídám: „Ale Michael, ty už jsi mi přece dárek dal! Napsal jsi pro mě písničku! Byl jsi kvůli mě po škole!“

Jenže Michael na to jenom: „Ale ne. To nebyl můj hlavní dárek. To je tohle.“

A musím se přiznat, že ta krabička byla tak malá a plochá, že jsem si myslela – *opravdu* myslela – že by v ní mohly být lístky na ples. Že se třeba Lilly před Michaellem zmínila o tom, jak moc na ten ples chci jít, a že on koupil lístky, aby mě překvapil.

Taky že mě překvapil. Protože v té krabičce nebyly lístky na ples.

Ale i tak, byl to skoro stejně dobrý dárek.

MICHAEL

Řetízek s malou stříbrnou sněhovou vločkou jako přívěskem.

„Vzpomínka na Zimní ples,“ dodal, jako by se bál, že mi to nedošlo. „Pamatuješ na ty papírové vločky, co visely v tělocvičně ze stropu?“

Samozřejmě že se na ně pamatuji. Mám jednu z nich v zásuvce nočního stolku.

A není to sice lístek na ples ani náramek s nápisem *Patřím Michaelu Moscovitzovi*, ale skoro se to tomu vyrovná.

Takže jsem dala Michaelovi přímo tam, nad schody k dámským záchodkům, před očima všech číšníků a hostesek a šatnářky a kdo ví koho ještě, ohromnou pusu. Bylo mi jedno, kdo nás uvidí. Bylo mi to fuk – z *US Weekly* by si klidně mohli tu pusu nafotit a dát ty fotky příští týden na obálku s ohromným titulkem PRINCEZNOVSKÁ PUSA a já bych ani okem nemrkla. Tak moc šťastná jsem v tu chvíli byla.

Jsem. Tak moc šťastná *jsem*. Jak tohle píšu, třesou se mi ruce, protože mám pocit, že jsem možná konečně dosáhla vyšší příčky na žebříčku jungovské seberealizace...

Počkejte chvíli. Z chodby se ozývá nějaký rámus. Zní to, jako když se tříští nádobí a do toho štěká pes a někdo ječí...

Panebože. To ječí *Grandmère*.

Pátek, 2. května, půlnoc, doma

Mělo mě napadnout, že to bylo moc hezké, než aby to mohla být pravda. Teda moje narozeniny, myslím. Všechno šlo až moc dobře. Chci říct, nedostala jsem sice lístky na ples ani slib, že nebudu muset do Genovie, ale víte, jak to myslím. Všichni moji nejbližší (tedy skoro všichni) seděli u jednoho stolu a nehádali se. Dostala jsem všechno (tedy skoro všechno), co jsem si přála. Michael pro mě napsal písničku. A dal mi ten řetízek s vločkou. A dostala jsem mobil.

Ale počkat, tady je přece řeč o MNĚ. Myslím, že v patnácti letech je načase, abych si přiznala to, co už nějakou dobu vím: není mi prostě souzeno žít normálně. Můj život není normální, moje rodina není normální, a moje narozeniny rozhodně taky nebyly normální.

Dobrá, tyhle narozeniny mohly být výjimka, nebýt Grandmère. Grandmère a Rommela.

To mi řekněte, kdo s sebou bere do restaurace PSA? Je mi fuk, jestli je to ve Francii normální. **VE FRANCII JE NORMÁLNÍ, KDYŽ SI HOLKA NEHOLÍ PODPAŽÍ.** To by vám mohlo dát o Francii určitou představu. Chci říct, proboha, vždyť tam jedí ŠNEKY. ŠNEKY. Který rozumný člověk si myslí, že když je něco normální ve Francii, je to společensky přijatelné tady, ve Spojených státech?

Povím vám kdo. Moje babička.

Fakticky. Ona vůbec nechápe, proč všichni tak vyvádějí. Její jediná reakce je: „Ale pochopitelně, že jsem s sebou vzala Rommela.“

Do Les Hautes Manger. Na moji narozeninovou večeři. Moje babička s sebou **NA MOJI NAROZENINOVOU VEČEŘI** vzala PSA.

Tvrdí, že to udělala jenom proto, že si Rommel líže srst, když ho nechá o samotě. Podle genovského veterináře je to nutkavá psychóza a Rommel dostal předepsané léky, které mu mají pomoci udržet nutkání pod kontrolou.

Bez legrace: pes mojí babičky bere prášky na nervy.

Ale jestli chcete znát můj názor, nemyslím, že Rommelův problém je psychóza. Jeho problém je, že musí žít s Grandmère. Kdybych já bydlela s Grandmère, taky si olížu všechny vlasy. Tedy kdybych na to měla dost dlouhý jazyk.

Ale i v případě, že její pes opravdu trpí psychózou, nedává to Grandmère právo ho s sebou přitáhnout NA MOJI NAROZENINOVOU VEČEŘI. V kabelce od Hermese. V kabelce s rozbitou přezkou.

Protože, cože se to stalo, zatímco jsem byla na záchodě? Ale, Rommel utekl Grandmère z kabelky. A začal kličkovat mezi stoly v restauraci, aby unikl zajetí – a kdo by na jeho místě neudělal totéž?

Můžu se jenom dohadovat, co si hosté v Les Hautes Manger mysleli, když jim vedle nohou zpod ubrusu vystřelil čtyřkilový plešatý trpasličí pudl. Tedy, já vím, co si mysleli, protože mi to Michael později řekl. Mysleli si, že Rommel je obří krysa.

A je fakt, že bez srsti dost hlodavce připomíná.

I tak si ale nemyslím, že od nich bylo nejinteligentnější vyšplhat na židle a začít na celé kolo ječet. I když podle Michaela několik turistů popadlo foťáky a začalo mačkat spoušť. Jsem si jistá, že se zítra ráno v nějakých japonských novinách objeví článek o obří kryse v čtyřhvězdičkové restauraci na Manhattanu.

Takže, neviděla jsem, co se stalo pak, ale Michael říká, že to bylo jako ve filmu Baze Luhrmanna, akorát Nicole Kidmanová chyběla: pomocný číšník, který si podle všeho poprasku nevšiml a odklízел nádobí, nesl v rukou ohromný tác poloprázdných polévkových talířů. Najednou mu Rommel, kterého můj táta zahnal do kouta vedle salátového baru, vyrazil přímo pod nohy a ve zlomku vteřiny všude kolem létal humrový krém.

Naštěstí ho většina přistála na Grandmère. Tedy toho humrového krému, myslím. Naprosto si zasloužila mít zničené šaty od Chanel, když byla tak pitomá, aby s sebou NA MOJI NAROZENINOVOU VEČEŘI vzala PSA. Fakt mě mrzí, že jsem to neviděla. Nikdo z ostatních to nepřiznal – dokonce ani máma – ale vsadím se, že to muselo být opravdu ohromně legrační, vidět Grandmère od hlavy k patě politou polévkou. Přisahám, že kdyby to

byla jediná věc, co jsem dostala k narozeninám, stačilo by mi to ke štěstí.

Jenže když jsem vyšla ze záchoda, vrchní číšník už mezitím Grandmère důkladně otřel šaty. Jediné, co po té polévce zbylo, byly mokré skvrny, které jí zůstaly na prsou. Jako vždycky jsem totálně přišla o to nejlepší. Namísto toho jsem vstoupila na scénu ve chvíli, kdy vrchní nemilosrdně přikázal pomocnému číšníkovi, aby odevzdal v kuchyni utěrku: propustili ho.

PROPUSTILI!!! Za něco, co nebyla *ani trochu* jeho vina!

Jangbu – tak se ten pomocný číšník jmenoval – vypadal, že se každou chvíli rozbere. Pořád opakoval, jako ho to moc mrzí. Ale nepomohlo mu to. Protože když vylijete v New Yorku polévku na kněžnu vdovu, můžete se rozloučit s kariérou v restauraci. Něco jako kdyby v Paříži přistihli šéfkuchaře, jak se cpe v McDonaldu. Nebo jako kdyby si P. Diddy kupoval spodní prádlo v supermarketu. Nebo jako kdyby se Nicky a Paris Hiltonovy nechaly přistihnout, jak v sobotu večer v teplácích koukají na televizi, místo aby byly na párty. To se prostě NEDĚLÁ.

Snažila jsem se za Jangbua u vrchního přimluvit, když mi Michael vyličil, co se stalo. Řekla jsem, že Grandmère přece nemůže obviňovat restauraci z něčeho, co provedl JEJÍ pes. Pes, kterého s sebou vůbec neměla do restaurace co BRÁT.

Ale nepomohlo to. Když jsem viděla Jangbua naposled, smutně směřoval do kuchyně.

Pokusila jsem se přimět Grandmère, která byla – aspoň domněle, protože se jí nic nestalo – obětí incidentu, aby s vrchním promluvila a aby přijali Jangbua zpátky. Ale moje prosby s ní ani nehnuly. Dokonce ani tehdy, když jsem jí připomněla, že většina pomocného personálu jsou imigranti, kteří jsou v téhle zemi noví a živí rodinu ve staré vlasti, se mi ji nepodařilo obměkčit.

„Grandmère,“ naléhala jsem zoufale. „Jaký je rozdíl mezi Jangbuem a Johannou, tím africkým sirotkem, co ho pro mě sponzoruješ? Oba se jen snaží přežít na téhle planetě.“

„Rozdíl je v tom,“ oznámila mi Grandmère a držela přitom Rommela v náručí, aby ho uklidnila (spojeným úsilím Michaela, táty, pana G. a Larse se Rommela konečně podařilo polapit, těsně předtím,

než vyrazil otáčecími dveřmi za svobodou na Pátou avenue a dál do metra), „že na rozdíl od Jangbua mi Johanna NEPOLILA CELÉ ŠATY POLÉVKOU!“

Páni. Dokáže být někdy tak PROTIVNÁ.

Takže tady teď sedím a vím, že někde ve městě – nejspíš v Queensu – je mladý muž, jehož rodina bude hladovět jenom proto, že JÁ mám dneska narozeniny. Přesně tak. Jangbu přišel o práci, protože jsem se NARODILA.

Jsem si jistá, že ať je teď Jangbu kdekoliv, přeje si, aby se to nestalo. Tedy abych se nenarodila.

A musím říct, že mu to nemám ani trochu za zlé.

Pátek, 2. května, 1 hodina ráno, doma

Ten řetízek s vločkou je ale moc hezký. Už nikdy si ho nesundám.

Pátek, 2. května, 1.05 ráno, doma

Tedy, možná jenom když půjdu plavat. Protože bych ho nechtěla ztratit.

Pátek, 2. května, 1.10 ráno, doma

Miluje mě!

Pátek, 2. května, matika

Panebože. Je to po celém městě. Ten Grandměřin incident v Les Hautes Manger, myslím. Dneska musel být obzvlášť chudý den na zprávy, protože se toho chytil i *Post*. Bylo to tam, v trafice na rohu, přímo na první stránce:

POPRASK KOLEM PRINCEZNY, píše *Post*.

HRÁŠEK NA PRINCEZNĚ, vykřikují *Daily News* (chybně, protože to vůbec nebyla hrášková polévka, ale humrový krém).

Dokonce se to dostalo i do *Timesů*! Možná byste si mysleli, že *New York Times* jsou povznesené nad reportáže tohohle typu, ale bylo to tam. Lilly mi to ukázala, když dneska ráno nasedla s Michaellem do limuzíny.

„Teda, tentokrát se tvoje babička fakt vytáhla,“ prohlásila Lilly.

Jako kdybych to už nevěděla! Jako kdyby mě už tak nesžíraly výčitky svědomí, že kvůli mně, i když nepřímo, přišel Jangbu o práci!

I když musím přiznat, že můj zármutek nad Jangbuovým osudem poněkud rozptýlila skutečnost, že to Michaelovi tak neuvěřitelně slušelo, jako každé ráno, když nastoupí do limuzíny. To proto, že když ho s Lilly cestou do školy vyzvedáváme, je pokaždé čerstvě oholený a má nádherně hladké tváře. Michael není nikdy zarostlý, ale je fakt, že ke konci dne – kdy se většinou dostaneme k líbání, protože jsme oba dva tak trochu stydliví a potřebujeme svůj ostych skrýt pod příkrovem tmy – už má Michael tváře trochu jako smirkový papír. Vlastně si myslím, že by bylo o hodně hezčí líbat se s Michaellem po ránu, když má tváře hladké, než večer, když škrábou. A krk. Ne že by mě kdy napadlo líbat kluka na krk. To by bylo fakt divné.

Ale Michael má na kluka opravdu hezký krk. Někdy, když se nám výjimečně podaří být spolu sami dost dlouho na to, abychom se začali objímat, zabořím mu nos do krku a nadechnu se. Vím, že to zní divně, ale Michaelův krk opravdu, opravdu hezky voní, mýdlem. Mýdlem a ještě něčím. Něčím, co ve mně vždycky vzbudí pocit, že se mi nemůže nic stát, dokud mě drží v náručí a já dýchám vůni jeho krku.

KDYBY MĚ TAK JENOM CHTĚL POZVAT NA PLES!!!!!!!!!!!!!! To bych pak mohla strávit celý VEČER tím, že bych mu čichala ke krku, a přitom by to vypadalo, že spolu tancujeme, takže by to nikdo, ani Michael, nepoznal.

Ale počkat, o čem jsem to mluvila, než jsem se nechala unést vůní Michaelova krku?

Aha. Grandmère. Grandmère a Jangbu.

Ani jedna a novinových reportáží o událostech včerejšího večera se nezmiňuje o Rommelovi a jeho roli. Ani jedna. Dokonce ani nenaznačují, že to celé mohla být vina Grandmère. Ne! Ani náhodou!

Ale Lilly to ví, protože jí to Michael vyprávěl. A měla k tomu hodně co říct.

„Vím, co uděláme,“ prohlásila. „Při speciálce si vyrobíme transparenty a po škole vyrazíme.“

„Vyrazíme kam?“ zeptala jsem se jí. Ještě pořád jsem byla zaměstnaná pozorováním Michaelova krku.

„K Les Hautes Manger,“ odpověděla Lilly. „Na demonstraci.“

„Jakou demonstraci?“ Dokázala jsem myslet jenom na to, jestli mi voní krk tak hezky, jako Michaelovi. Po pravdě řečeno si ani nevzpomínám, jestli měl Michael někdy příležitost si k mému krku přivonět. Protože je vyšší než já, je pro mě jednoduché zabořit mu nos do krku. Ale aby si on mohl čichnout k mému krku, musel by se opravdu hodně sklonit, což by vypadalo trochu divně a mohl by si přitom hnout páteří.

„Demonstraci proti nespravedlivému propuštění Jangbua Panasy!“ vykřikla Lilly.

Bezva. Tak už vím, co budu dělat po škole. Jako bych i tak neměla dost starostí, když vezmu

- a) Hodiny princeznování s Grandmère
- b) Domácí úkoly
- c) Starosti s párty, kterou máma na moji počest chystá v sobotu večer a na kterou nejspíš nikdo nepřijde, a jestli ano, máma a pan G. mě dost možná nějak ztrapní, třeba tím, že si budou stěžovat na zdravotní potíže nebo začnou cvičit na bicí
- d) Uzávěrku Atomu, do které musím stihnout sepsat jídelníček

- e) Skutečnost, že můj táta očekává, že strávím dvaasedesát dní z prázdnin s ním v Genovii
- f) To, že mě můj kluk ještě pořád nepozval na maturitní ples

Ale ne, můžu přece NA TOHLE NA VŠECHNO ZAPOMENOUT a dělat si starosti s Jangbuem. Totiž, nechci, abyste to špatně pochopili, opravdu si o něj dělám starosti, ale k tomu mám taky spoustu vlastních problémů. Například to, že pan G. právě rozdal písemky z pondělka a na mojí byla ohromná červená trojka a pod ní nápis: STAV SE ZA MNOU.

Prosím? Pane G? Neviděli jsme se snad před chvílí U SNÍDANĚ? To jste se nemohl zmínit hned?

Panebože. Lana se právě otočila a praštila přede mnou o lavici výtiskem *New York Newsday*. Na obálce je ohromná fotka Grandmère, jak opouští Les Hautes Manger s Rommelem v náručí a zbytky humrového krému na sukni.

„Proč je celá tvoje rodina tak DIVNÁ?“ chtěla vědět Lana.

Víš co, Lano? To je opravdu dobrá otázka.

Pátek, 2. května, francouzština

Nemůžu uvěřit, že má pan G. tu drzost naznačovat, že mě můj vztah s Michaellem ROZPTYLUJE od studia! Jako kdyby mi Michael odjakživa nepomáhal s matikou. Uznějte!

A dobrá, možná se za mnou Michael stavuje každé ráno před hodinou ve třídě. A co má být? Co na tom komu může vadit? Tedy, jasně, vadí to LANĚ, protože za ní se Josh Richter NIKDY ve třídě nestavuje, má nespíš moc práce s obdivováním svého melíru v zrcadle na klučicích záchodcích. Ale jak mě TOHLE rozptyluje od studia?

Budu si muset vážně promluvit s mámou, protože mám dojem, že s blížícím se narozením jeho prvního dítěte se začíná pan Gianini měnit v misantropa. Co má být, že jsem napsala poslední písemku jenom na devětašedesát bodů? Každý má právo na den vysadit, nebo snad ne? To přece ještě NEZNAMENÁ, že se mi začíná zhoršovat prospěch nebo že trávím moc času s Michaellem nebo že pořád myslím na to, jak mu voní krk, ani nic podobného.

A to, jak pan G. poznamenal, že jsem si dneska celou druhou hodinu psala do deníku, bylo prostě k smíchu. Celých posledních deset minut jsem věnovala pozornost jeho přednášce o mnohočlenech. NO TAK!

A když jsem tenkrát napsala na papír s písemkou zezadu sedmnáctkrát Jeho Veličenstvo Michael Moscovitz Renaldo, to byl jenom VTIP. Propána. Pane G., co to s vámi je? Míval jste přece smysl pro humor.

Pátek, 2. května, biologie

M,

Tak co... zeptal se tě včera večer? Na večeri?

– S.

Ne.

Mio! Do plesu zbývá přesně osm dní. Budeš muset vzít věci do vlastních rukou a prostě se ho zeptat.

SHAMEEKO! Víš, že to nemůžu udělat.

No, začíná jít do tuhého. Jestli se tě nezeptá zítra na párty, nebudeš moct souhlasit, AŽ se tě zeptá. Totiž, musíš si zachovat nějakou sebeúctu.

Tobě se to řekne, Shameeko. Jsi roztleskávačka.

Jo. A ty jsi princezna!

Víš, jak to myslím.

Mio, nemůžeš ho nechat, aby tě považoval za samozřejmost. Kluky musíš držet pořád ve střehu... i když pro tebe píšou písničky a dávají ti stříbrné sněhové vločky. Musíš jim dát najevo, že to TY tady rozhoduješ.

Ty někdy mluvíš zrovna jako moje babička.

FUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUJ!

Pátek, 2. května, speciálka

Proboha, Lilly ještě POŘÁD vyvádí kvůli Jangbuovi. Podívejte, je mi ho taky fakt líto, ale nemám v úmyslu narušovat jeho soukromí tím, že bych se pokusila zjistit telefonní číslo k němu domů – a už vůbec nemám v úmyslu k tomu propůjčovat svůj ZBRUSU NOVÝ MOBILNÍ TELEFON.

Ještě jsem si z něj ANI JEDNOU nezavolala. Ani JEDNOU. Lilly už z něj volala pětkrát.

Celá tahle věc se začíná vymykat z rukou. Leslie Choová, šéfredaktorka *Atomu*, se při obědě zastavila u našeho stolu, aby mě poprosila, jestli bych mohla do pondělního čísla napsat o celé té události podrobnou reportáž. Chápu, že jsem právě dostala šanci na opravdovou reportáž – namísto sepisování jídelního lístku – ale to si Leslie opravdu myslí, že jsem zrovna pro tuhle práci ta nejlepší volba? Chci říct, neriskuje tady, že ta reportáž nebude zrovna nezažatá? Jasně že si myslím, že byla Grandmère v nepravu, ale ještě pořád je to moje BABIČKA, propána.

Nejsem si jistá, že jsem zrovna o takovýhle náhled do špinavého podsvětí školní žurnalistiky stála. Začít psát román namísto práce pro *Atom* je čím dál tím lákavější vyhlídka.

Protože je pátek a Michael mi šel nabrat druhou porci fazolového salátu a Lilly měla něco na práci, Tina se mě zeptala, co hodlám dělat ohledně Michaela a toho, že mě ještě pořád nepozval na ples.

„Co asi tak MŮŽU dělat?“ zaúpěla jsem. „Můžu jenom sedět a čekat jako Jane Eyrová, když pan Rochester hraje biliár s Blanche Ingramovou a předstírá, že o existenci Jane vůbec neví.“

Na což Tina odpověděla: „Vážně si myslím, že bys mu měla něco říct. Co třeba zítra, u tebe na párty?“ No bezva. Tak trochu jsem se na tu párty těšila – víte, tedy kromě toho, jak máma bude každému už ve dveřích vykládat o svém močovém měchýři – ale teď? Ani náhodou. Protože vím, že Tina mě bude celý večer hypnotizovat, abych se Michaela zeptala, co bude s plesem. Bezva. Díky.

Lilly mi právě podala obří transparent. Stojí na něm: LES HAUTES MANGER NENÍ AMERICKÝ!

Podotkla jsem, že všichni už vědí, že Les Hautes Manger není americký. Je to francouzská restaurace. Na to Lilly odpověděla: „Jenom proto, že se majitel narodil ve Francii, nemá ještě právo myslet si, že se nemusí chovat podle našich zákonů a kulturních zvyků.“

Poznamenala jsem, že naše zákony umožňují každému přijímat a propouštět zaměstnance téměř podle libosti. S určitými omezeními.

„Na čí straně ty vůbec jsi, Mio?“ obořila se na mě Lilly.

„Na tvojí, pochopitelně,“ odpověděla jsem. „Teda, na Jangbuově.“

Ale to Lilly nechápe, že mám dost vlastních starostí, než abych si k nim ještě přidala nezaměstnaného pomocného číšníka? Chci říct, mám starosti s prázdninami, o známkách z matiky ani nemluvě, a podporuju afrického sirotka. A vážně nemyslím, že bych dokázala Jangbuovi pomoci dostat zpátky práci, když nedovedu ani přimět vlastního kluka, aby mě pozval na ples.

Vrátila jsem Lilly ten transparent a vysvětlila jí, že po škole nemůžu jít na demonstraci, protože mám hodinu princeznování. Lilly mě osočila, že mi záleží víc na vlastním prospěchu než na Jangbuových hladovějících dětech. Zeptala jsem se jí, jak může vědět, že má Jangbu děti, když o tom podle mých informací ani v jedné novině nepsali a Lilly se ho ještě pořád nepovedlo sehnat. Ale ona jenom odpověděla, že to myslela metaforicky, ne doslova.

Opravdu mi Jangbu i jeho metaforické děti leží na srdci. Ale žijeme v krutém světě a zrovna teď mám vlastní problémy. Jsem si skoro jistá, že by to Jangbu pochopil.

Ale řekla jsem Lilly, že se pokusím přemluvit Grandmère, aby přesvědčila majitele Les Hautes Manger, že má Jangbua přijmout zpátky. Je to nejspíš to nejmenší, co můžu udělat, když uvážím, že pouhá moje existence zruinovala jeho život.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: kdo ví

Angličtina: co na tom

Biologie: to je fuk

Zdravotní výchova: ale no tak

Speciálka: ještě toho trochu

Francouzština: něco asi ano

Zemák: něco dalšího

Pátek, 2. května,

v limuzíně cestou domů od Grandmère

Grandmère se rozhodla předstírat, že se včera večer nic nestalo. Jako kdyby s sebou na moji narozeninovou večeři nepřinesla svého pudla a nezavinila propuštění nevinného pomocného číšníka. Jako kdyby její fotka nebyla na první stránce každých novin na Manhattanu, kromě *Timesů*. Klidně mi vykládala, jak se v Japonsku považuje za neslušné, když zabodnete hůlku do misky s rýží. Podle všeho to je znamení neúcty k mrtvým, nebo tak něco.

No jasně. Jako kdybych se někdy v dohledné době chystala do Japonska. Já, která nepůjdu ani na maturitní ples.

„Grandmère,“ řekla jsem, když už jsem to nemohla vydržet. „Hodláš se mnou mluvit o tom, co se stalo včera u večeře, nebo budeš předstírat, že k tomu vůbec nedošlo?“

Grandmère se na mě nevinně podívala. „Je mi líto, Amélie. Nemám vůbec představu, o čem to mluvíš.“

„Včera večer,“ řekla jsem. „Moje narozeninová večeře. V Les Hautes Manger. Propustili kvůli tobě toho pomocného číšníka. Je to ve všech novinách.“

„Aha, tohle myslíš,“ zamíchala si Grandmère s nevinným výrazem sidecar.

„Takže?“ zeptala jsem se. „Co s tím hodláš udělat?“

„Udělat?“ Grandmère se zatvářila opravdu překvapeně. „Nic, přece. Co bych měla dělat?“

Nejspíš mě to nemělo tak šokovat. Grandmère dokáže být úžasně sobecká, když chce.

„Grandmère, ten člověk kvůli tobě přišel o práci,“ vykřikla jsem. „Musíš něco udělat! Mohl by umřít hladu!“

Grandmère zdvihla oči ke stropu. „Proboha, Amélie. Už jsem ti dala sirotka. To chceš ještě k tomu adoptovat pomocného číšníka?“

„Ne. Ale Grandmère, to nebyla Jangbuova vina, že tě polil polévkou. Byla to nehoda. A zavinil ji tvůj pes.“

Grandmère zakryla Rommelovi uši rukama.

„Ne tak nahlas,“ napomenula mě. „Je ohromně citlivý. Veterinář říkal –“

„Je mi fuk, co říkal veterinář,“ to už jsem křičela. „Grandmère, ty prostě musíš něco udělat! Moji kamarádi jsou zrovna teď před restaurací a demonstrují tam!“

Jenom pro efekt jsem zapnula televizi a přepnula na první program. Nečekala jsem, že by tam bylo něco o Lillyině protestu. Možná jen krátká zpráva o dopravní zácpě v té oblasti, zaviněné davy čumilů postávajících opodál Lillyina představení.

Takže si dovedete představit, že mě celkem překvapilo, když reportér začal popisovat „neuvěřitelnou scénu před známou čtyřhvězdičkovou restaurací Les Hautes Manger na Sedmapadesáté ulici“ a kamera zabrala Lilly pochodující s ohromným transparentem, na kterém bylo napsáno VEDENÍ LES HAUTES MANGER JE NESPRAVEDLIVÉ. Nepřekvapil mě ani tak velký zástup studentů střední školy Alberta Einsteina, které Lilly přemluvila k účasti. Chci říct, čekala jsem, že tam bude Boris, a ani mě neudivilo, že se tam objevil celý školní Socialistický klub, protože ti se zúčastní každého protestu, o kterém se doslechnou. Ne. Nejvíc mě překvapilo, že vedle Lilly a ostatních studentů od nás ze školy tam protestovalo ohromné množství dalších lidí.

Reportér brzy vysvětlil proč.

„Pomocný personál z celého města se tu před Les Hautes Manger sešel, aby vyjádřil podporu Jangbuovi Panasovi, který byl včera večer z Les Hautes Manger propuštěn po incidentu, v jehož středu stála genovská kněžna vdova.“

Ale nic z toho s Grandmère ani nehnulo. Jenom se podívala na obrazovku a zamlaskala.

„Modrá,“ poznamenala. „Modrá zrovna Lilly moc nesluší, nemyslíš?“

Opravdu nevím, co s tou ženskou budu dělat. Je totálně NEMOŽNÁ.

Pátek, 2. května, doma

Mohli byste si myslet, že aspoň doma budu mít trochu klidu. Ale ne, přijdu domů a najdu tam mámu a pana G., jak se hádají. Většinou se hádají o to, jestli bude máma rodit doma s porodní asistentkou, nebo v porodnici pod dohledem lékařského personálu.

Ale tentokrát to bylo kvůli tomu, že máma chce to dítě pojmenovat Simone, pokud to bude holka, po Simone de Beauvoirové, a jestli to bude kluk, tak Sartre – nejspíš po nějakém chlápčovi jménem Sartre, počítám.

Ale pan G. chce, aby se jmenovalo Rose, jestli to bude holka, po jeho babičce, a Rocky, jestli to bude kluk – po Sylvestru Stalloneovi, jak se zdá. Což není zrovna nejhorší, jestli jste viděli *Rockyho*, protože Rocky byl celkem fajn a vůbec...

Jenže máma vykřikuje, že se její syn – pokud to bude syn – bude jmenovat po negramotném boxerovi jenom přes její mrtvolu.

Podle mě je Rocky pořád lepší, než to minulé klučicí jméno, co vymysleli: Granger. Naštěstí mě napadlo najít si jméno Granger v knize o původu jmen, co jsem jim koupila, aby mohli vybrat jméno pro to dítě. Protože když jsem jim řekla, že Granger znamená ve středověké francouzštině „farmář“, přešlo je to. Kdo by taky pojmenoval svoje dítě „farmář“?

Amélie ve francouzštině nic neznamená. Podle všeho je to odvozenina jména Emily nebo Emmeline, které znamená ve staré němčině „pilná“. Jméno Michael pochází z hebrejštiny a znamená „ten, kdo je jako Pán“. Takže uznejte, že tvoříme docela dobrý pár.

Ale tím ta hádka zdaleka neskončila. Ani náhodou. Máma chce jet zítra do Jersey City nakoupit všechno potřebné pro moji párty, ale pan G. se bojí, že by teroristé mohli odpálit bombu v tunelu a oni by tam zůstali uvězněni jako Sylvester Stallone ve filmu *Denní světlo* a máma by mohla dostat předčasně porodní bolesti a porodit, když bude všude kolem stříkat voda z řeky.

Pan G. chce prostě zajít na Broadway a koupit tam papírové kelímky a talíře s královnou Amidadou.

Já jenom doufám, že si uvědomují, že je mi patnáct let, ne patnáct měsíců, a že dokonale rozumím všemu, o čem se baví.

Ale to je fuk. Dala jsem si na uši sluchátka a zapnula počítač v naději, že tak budu mít aspoň trochu klidu, ale nepovedlo se. Lilly se musela vrátit z demonstrace teprve před chvílí, ale už stihla poslat hromadný e-mail všem studentům:

Od: FEminist

VŠEM STUDENTŮM STŘEDNÍ ŠKOLY
ALBERTA EINSTEINA –
DŮLEŽITÉ!

Hnutí studentů proti nespravedlivému propuštění Jangbua Panasy (HSPNPJP) potřebuje vaši pomoc! Připojte se k nám zítra (v sobotu 3. května) v poledne na shromáždění v Central Parku a následném protestním pochodu po Páté avenuí k restauraci Les Hautes Manger na Sedmapadesáté ulici. Dejte najevo nesouhlas se způsobem, kterým newyorské restaurace zacházejí se zaměstnanci! Dokažte, že nemají pravdu ti, kdo nás označují za materialistickou generaci! I na vašem hlase záleží!

Lilly Moscovitzová, předsedkyně
HSPNPJS

Ještě toho trochu. Ani jsem nevěděla, že je naše generace označovaná za materialistickou. Jak je to vůbec možné? Vždyť já skoro ani nic nevlastním. Kromě mobilu. A ten mám teprve den.

Měla jsem tam ještě jednu zprávu od Lilly. Stálo v ní:

FEminist: Mio, opravdu jsi nám dneska na demonstraci chyběla. Měla jsi tam být, bylo to NEUVĚŘITELNÉ! K našemu mírumilovnému protestu se připojili pomocní číšníci až z Čínské čtvrti. Byla tam tak přátelská a vřelá atmosféra! A co je ze všeho nejlepší, nikdy bys neuhodla, kdo taky přišel – sám Jangbu Panasa! Přišel si do Les Hautes Manger vyzvednout poslední výplatu. Ten byl ale překvapený, když nás tam všechny uviděl, jak za něj protestujeme! Nejdřív se vážně ostýchal a nechtěl se mnou vůbec mluvit. Ale sdělila jsem mu, že jsem se sice možná narodila v bohaté rodině a moji rodiče jsou vysokoškoláci, ale v hloubi duše že patřím stejně k pracujícím vrstvám jako on, a že mi leží na srdci zájmy obyčejných lidí. Jangbu přijde zítra na protestní pochod! Měla bys taky přijít, bude to ÚŽASNÉ!!!!!!!!!! – Lilly

P.S.: Neřekla jsi mi, že je Jangbuovi teprve osmnáct. Věděla jsi, že je šerpa? Opravdu. Z Nepálu. Vychodil doma ve své vlasti střední školu. Přijel sem k nám hledat lepší život, protože v jeho vlasti stagnuje zemědělství

vinou čínské okupace Tibetu a jediné zaměstnání mimo zemědělství, které tam může šerpa sehnat, je doprovázet turisty a horolezce na Mount Everest. Ale Jangbu nemá rád výšky.

P.P.S.: Taky jsi mi neřekla, že je tak SEXY!!!! Vypadá jako něco mezi Jackiem Chanem a Enriquem Iglesiasem.

Vážně je někdy vyčerpávající, když jsou jak váš kluk, tak vaše nejlepší kamarádka géniové. Přísahám, že mám co dělat, abych s nimi s oběma udržela krok. Jejich duševní akrobacie mi totálně uniká.

Naštěstí jsem tam taky měla mail od Tiny, která má podobnou duševní kapacitu jako já:

Romance: Mio, přemýšlela jsem o tom a dospěla jsem k závěru, že bude opravdu nejlepší zeptat se Michaela, jestli tě chce pozvat na ples, zítra večer na párty. Napadlo mě, že bychom mohli zorganizovat nějakou hru, třeba Sedm minut v nebi (tvoji mámě by to snad nevadilo? Chci říct, ona a pan G. tam snad během té párty NEBUDOU?) a až budeš s Michaellem ve skříni a budete v nejlepším, měla by ses ho zeptat. Věř mi, při Sedmi minutách v nebi ti žádný kluk neřekne ne. Nebo jsem to aspoň četla. – T.

Proboha! Co to se všemi mými kamarády je? Jako kdyby žili v úplně jiném vesmíru, než já. Sedm minut v nebi? To Tině vážně přeskočilo? Já chci prostě PŘÍJEMNOU párty s kolou a čipsy a možná trochou tancování, jestli se mi podaří přesvědčit pana G., aby mi pomohl odsunout gauč. Rozhodně NECHCI párty, kde by se lidi zavírali do skříně, aby se tam mohli osahávat. Chci říct, kdybych se chtěla osahávat se. svým klukem, udělám to v soukromí svého pokoje... tedy samozřejmě až na to, že si nesmím zvat Michaela domů, když, tam nikdo není, a když Michael přijde, musíme mít pořád dveře pootevřené aspoň na deset centimetrů (díky, pane G. Je fakt na houby mít nevlastního otce, který učí na střední škole, protože se můžete vsadit, že vám zkazí každou legraci).

Přísahám, že nevím, z koho se zblázním dřív, jestli z babičky nebo ze svých kamarádů.

Aspoň jsem měla taky hezký vzkaz od Michaela:

Linux4ever: PRISLA JSI MI DNESKA BEHEM SPECIALKY NEJAKA ZAMLKLA. NENI TI NIC?

Díkybohu, že se můžu kdykoliv spolehnout na podporu svého kluka. Tedy, kromě toho, jak mě pořád ne a ne pozvat na ples.

Rozhodla jsem se ignorovat maily od Lilly a od Tiny, ale Michaelovi jsem odepsala. Pokusila jsem se zapojit trochu té šetrné diplomacie, co o ní tuhle mluvila Grandmère. Ne že bych zrovna teď měla o Grandmère nějak vysoké mínění. Ale i tak musím uznat, že chodila s o hodně více muži, než já.

TLouie: AHOJ! NIC MI NENI. DIK ZA OPTANI. JENOM SE NEMUZU ZBAVIT POCITU, ZE JSEM NA NECO ZAPOMNELA. PORAD NEMUZU PRIJIT NA TO, CO BY TO MOHLO BYT. MYSLIM, ZE SE TO NEJAK TYKA TEHLE ROCNI DOBY...

Tak! Dokonalé! Šetrné, ale k věci. A protože je Michael génius, určitě mu to dojde. Nebo jsem si to aspoň myslela, dokud mi neodepsal. Což bylo skoro okamžitě, protože byl nejspíš taky na internetu.

Linux4ever: NO, PODLE TE TROJKY Z PISEMKY, COS DNESKA DOSTALA, JSI ASI ZAPOMNELA VŠECHNO, CO JSEM TE ZA POSLEDNI TÝDNY DOUCIL Z MATIKY. JESTLI CHCEŠ, MUZU SE V NEDELI STAVIT A POMOCT TI S UKOLEM NA PONDELI.

Panebože. Měla kdy která jiná holka tak naprosto nemožného kluka? Možná kromě Lilly? Až na to, že podle mě by nejspíš i Boris Pelkowski prohlédl moji neohrabanou lest.

Jsem z toho fakt v depresi. Asi si půjdu lehnout. V televizi dávají *Farscape*, ale já teď zrovna nemám náladu sledovat něčí vesmírné eskapády. Ty moje mi úplně stačí.

Sobota, 3. května, den narozeninové párty

Máma brzy po ránu nakoukla ke mně do pokoje, aby se zeptala, jestli chci jet s ní a s panem G. nakupovat do hypermarketu v Jersey City. Zdá se, že tu hádku vyhrála. Normálně jezdím do hypermarketu hrozně ráda, protože tam mají ohromné skladiště, co vypadá jako jeskyně naplněná poklady, a vzorky sýrů zdarma a popcorn a tak vůbec. Ani nemluvě o oddělení nápojů, kam můžete zajet autem a oni vám otevrou kufr a naskládají tam balíky koly a vy přitom ani nemusíte vystoupit.

Ale dneska jsem se probudila v takové depresi, že mě ani tahle vyhlídka nezlákala. Takže jsem se zahrabala pod peřinu a bezmocně odpověděla, jestli by jim nevadilo jet beze mě. Řekla jsem, že mě trochu bolí v krku a že bych asi měla zůstat v posteli až do té párty, abych se jí vůbec mohla zúčastnit.

Myslím, že mi na to máma neskočila, ale nijak to nekomentovala. Řekla jenom: „Jak chceš,“ a pak s panem G. odešli. Když uvážím, v jaké náladě poslední dobou většinu času je, vyvázla jsem z toho ještě dost dobře.

Nevím, co to se mnou je. Nejsem k ničemu. Chci říct, mám takovou spoustu problémů. Chtěla bych jít se svým klukem na maturitní ples, ale on mě ne a ne pozvat a já se bojím, že kdybych o tom začala, bude si myslet, že na něj tlačím. Nechci strávit léto v Genovii, ale podepsala jsem pitomou smlouvu, podle které musím, a nejspíš se mi z toho nepodaří vykrotit. Moje nejlepší kamarádka bojuje za lepší budoucnost lidstva a já nejsem schopná ani popadnout transparent, abych ji podpořila, i když člověka, kterému se snaží pomoci, propustili mojí vinou. A už se mi zase začínají zhoršovat známky z matiky a mně je to ještě ke všemu fuk.

No vážně. Při všech těch starostech, co mi dělají těžkou hlavu, mohla jsem udělat něco jiného, než zapnout televizi a přepnout na ženský kanál? Možná když se podívám na nějaké filmy o opravdových ženách, které překonaly nelidské překážky, najdu dost odvahy, abych se postavila těm svým.

Fakt, mohlo by se to stát.

Sobota, 3. května, 19.30,

Půl hodiny před začátkem párty

Nemyslím, že dívat se na ženský kanál byl zas tak dobrý nápad. Akorát jsem si začala připadat ještě neschopnější. Uznejte, komu by nesrazilo sebevědomí, když se na ty filmy kouká? Tady je jenom malá ukázka toho, co některé z těch žen musely vytrpět:

The Taking of Flight 847: The Uli Derickson Story – Lindsay Wagnerová v tomto skutečném příběhu o únosu letadla v polovině osmdesátých let zachrání všechny pasažéry (s výjimkou jednoho). Uli přesvědčí únosce, aby ušetřili životy pasažérů, když jim zazpívá dojemnou folkovou píseň, která je rozpláče.

Já bohužel žádné folkové písně neznám a kdybych zazpívala něco z toho, co znám – například „I Love Myself Today (Uh-Huh)“ od Bif Naked – rozhodně to nikoho neuklidní, a už vůbec ne únosce.

The Abduction of Kari Swenson – Tracy Pollanová, manželka Michaela J. Foxe, hraje olympijskou reprezentantku v biatlonu, kterou unese rodina horalů, kteří ji chtějí za manželku. Fuj! Jako kdyby život v divočině nebyl dost hrozný. Představte si žít v divočině s lidmi, co se nikdy nemyjí. Ale Kari uprchne a vyhraje zlatou medaili a únosce zavřou do vězení, kde se musí každý den holit a čistit si zuby.

Já ale nejsem olympijská reprezentantka v biatlonu. Ani nesportuju. Kdyby mě unesli horalové, nejspíš bych začala brečet, dokud by mě zhnuseně nepustili.

A Cry for Help: The Tracey Thurman Story – Jo je brutálně napadena svým manželem před očima policistů a úspěšně zažaluje policii, že ji nedokázala ochránit, čímž zasadí ránu násilníkům po celém světě.

Ale já mám bodyguarda. Kdyby se mě někdo pokusil napadnout, Lars by je omráčil elektrošokovou pistolí.

Sudden Tenor: The Hijacking of School Bus #17– Maria Conchita Alonso, známá z role Amber ve filmu *Běžící muž*, hraje Martu Caldwellovou, statečnou řidičku autobusu zvláštní školy, který unese chlápek našťavaný na daňový úřad. Svým klidným a laskavým chováním ho dokáže udržet pod kontrolou dost dlouho na to, aby se speciálním jednotkám podařilo zastřelit ho ranou do hlavy, což vyděsí postižené děti v autobuse, protože se na ně snese sprcha krve a mozkové tkáně.

Jenže já jezdím do školy limuzínou, takže nehrozí, že by mě něco podobného potkalo.

She Woke Up Pregnant – skutečný příběh ženy, kterou znásilnil zubař, když byla v narkóze. Ten zubař má pak dost drzosti na to, aby tvrdil, že spolu měli poměr a že ona si to znásilnění vymyslela, aby se její manžel nenaštval, že je těhotná... Ale pak se jedna policistka v civilu vydává za pacientku a má ve rtěnce kameru a policie tak zubaře přistihne, když jí svléká tričko!

Ale to by se mně stát nemohlo, protože nemám prsa a nic na mém hrudníku by tedy nepřitahovalo ani psychopatického zubaře.

Zázračné přistání – Connie Selleccová hraje pilotku, které se podaří úspěšně přistát s letadlem, kterému se kvůli únavě materiálu odtrhla polovina střechy. Kromě ní tam vystupuje ještě statečná letuška, která uklidňuje lidi v přední části letadla a říká jim, že všechno bude v pořádku, i když mají v hlavě zaseknuté obří kusy koberce ze stropu.

Já bych nikdy s letadlem přistát nedokázala, ani bych nedokázala uklidňovat lidi s vážnými zraněními hlavy, protože bych měla plné ruce práce se zvracením.

No vážně, nevím, jak byste mohli od člověka očekávat, že po takových filmech vyskočí z postele plný elánu a sebevědomí.

A co je ještě horší, na několik minut jsem přepnula na pořad o výjimečných domácích zvířatech a byla jsem nucena si přiznat, že Louie je, pokud jde o inteligenci, značně podprůměrný. Chci říct, byl tam osel, co zachránil svého majitele před divokými psy, papoušek,

který zachránil své majitele před uhořením, pes, který zachránil svou majitelku před smrtí z inzulinového šoku, když s ní něžně třásl, dokud nesnědla pár želé bonbónů, a kočku, která si všimla, že je její majitel v bezvědomí a seděla na tlačítku pro volání pohotovosti na telefonu a mňoukala, dokud nepřijela záchranka.

Je mi líto, ale Louie by divoké psy zahnat nedokázal, při požáru by se nejspíš schoval, želé bonbón by ani nepoznal a rozhodně by ho nenapadlo sedět na telefonu, kdybych upadla do bezvědomí. Kdybych upadla do bezvědomí, seděl by nejspíš vedle své misky na žrádlo a hlasitě mňoukal, až by to Ronnie odvedle nevydržela a přinutila by správce, aby ji pustil dovnitř.

Dokonce ani moje kočka nestojí za nic.

A co je horší, máma a pan G. si to beze mě v hypermarketu fakt užili. Tedy až na tu chvíli, kdy se mámě začalo chtít zoufale na záchod v zácpě uprostřed tunelu, takže to musela vydržet až k benzinové pumpě, a když tam doběhla ke dveřím záchodků, byly zamčené, takže čerpadláři div neutrhla ruku, jak se natahovala pro klíče.

Ale sehnali spoustu věcí s královnou Amidalou, včetně kalhotek (ty jsou samozřejmě pro mě, ne pro lidi, co přijdou na párty). Máma nakoukla ke mně do pokoje, aby mi ty kalhotky ukázala, ale já se nedokázala tvářit nadšeně, i když jsem se opravdu snažila.

Možná mám před menstruací.

Nebo je tíha dospělosti, když je mi teď patnáct, víc, než dokážu unést.

A opravdu bych měla být šťastná, protože pan G. rozvěsil všude po bytě plakáty s královnou Amidalou a mezi trubkami na stropě propletl bílé elektrické vánoční svíčky a mámině bystě Elvise nasadil masku královny Amidaly. Dokonce slíbil, že nebude doprovázet muziku na bicí (muziku pečlivě vybral Michael a nezapomněl tam zařadit moje oblíbené Destiny's Child a Bree Sharpovou).

CO TO SE MNOU JENOM JE???? To takhle vyvádím jenom proto, že mě můj kluk ještě nepozval na maturitní ples? Proč mi na tom vlastně vůbec záleží? Proč nemůžu být spokojená s tím, co mám?

PROČ NEMŮŽU BÝT SPOKOJENÁ S TÍM, ŽE VŮBEC
NĚJAKÉHO KLUKA MÁM, A NENECHÁM TO PLAVAT?

Ta párty byla mizerný nápad. Vůbec na ni nemám náladu. Co
mě to napadlo, pořádat párty? JSEM DIVNÁ A NEOBLÍBENÁ
PRINCEZNA!!!!!! DIVNÁ A NEOBLÍBENÁ PRINCEZNA BY
ŽÁDNOU PÁRTY MÍT NEMĚLA!!!!!!!!!!!!!! ANI PRO SVOJE
DIVNÉ A NEOBLÍBENÉ KAMARÁDY!!!!!!!!!!!!!!

Nikdo nepřijde. Nikdo se neukáže, a já tu budu celý večer sedět
obklopená pitomými plakáty s královnou Amidalou a elektrickými
svíčkami a čipsy a kolou a muzikou, co vybral Michael. SAMA.

No nazdar, to je zvonek u dveří. Někdo přišel. Panebože, ať
mám dost síly tenhle večer přežít. Ať mám tolik síly jako Uli, Kari,
Tracey, Marta, ta pacientka šíleného zubaře, Mimi a ta letuška.
Prosím, nic víc si nepřeju. Dík.

Neděle, 4. května, 2 hodiny ráno

Tak. To bychom měli. Je po všem. Je dočista po mně.

Chtěla bych poděkovat všem, kdo při mně v těch těžkých časech stáli: mámě, než se z ní stala metraková hrouda hormonů bez močového měchýře, panu G., že se snažil zachránit můj prospěch, a Tlust'ochu Louiovi, zkrátka za to, že je Tlust'och Louie, i když je ve srovnání s některými domácími zvířaty naprosto nepoužitelný.

Ale jinak nikomu. Protože všichni ostatní lidé, co znám, se zjevně spikli ve snaze dohnat mě k šílenství a zavřít mě ve věži jako Bertu Rochesterovou.

Tak například Tina. Tina si přijde na moji párty, popadne mě za ruku a odtáhne mě do mého pokoje, kde si všichni odkládají kabáty, a začne mi vykládat: „Tak jsme to s Ling Su všechno vymyslely. Ling Su zaměstná tvoji mámu a pana G. a já pak oznámím, že budeme hrát Sedm minut v nebi. Až přijdeš na řadu, zavřeš se s Michaelem ve skříni a začnete se líbat a pak, až budete na vrcholu vášně, se ho zeptáš na ten ples.“

„Tino!“ Byla jsem fakt našťvaná. A ne jenom proto, že mi její plán přišel dost slabomyslný. Ne. Byla jsem taky našťvaná, protože na sobě Tina měla glitter gel. Fakticky! Měla ho rozetřený na klíčních kostech. Jak to, že já nikdy glitter gel ani nemůžu v obchodě najít? A i kdybych ho našla, napadlo by mě natřít si s ním klíční kosti? Ne. Protože jsem děsně nudná.

„Na mojí párty se Sedm minut v nebi hrát nebude,“ oznámila jsem jí.

Tina se zatvářila zklamaně. „Proč ne?“

„Protože tohle je párty pro outsidersy! Panebože, Tino. Všichni tady jsme divní. Lidi jako my nehrají Sedm minut v nebi. To hrají na párty lidi, jako je Lana a Josh. Outsideri hrají na mejdanech hry jako na pravdu nebo na filmy, nebo možná vyvolávají duchy. Ale nelíbají se ve skříni!“

Ale Tina neblomně trvala na tom, že i outsideri hrají hry s líbáním.

„Protože kdyby je nehráli,“ podotkla, „jak by se asi narodili noví outsidersi?“

Nadhodila jsem, že k plození malých outsiderů možná dochází v soukromí outsiderských domovů, když se dva outsideři vezmou, ale Tina mě už neposlouchala. Uraženě se vrátila do obývacího pokoje, aby se pozdravila s Borisem, který podle všeho dorazil už před půl hodinou, ale nechtěl být na párty první a tak prostál třicet minut na chodbě a krátil si čas čtením prospektů, co nám strkají pode dveře.

„Kde je Lilly?“ zeptala jsem se Borise, protože jsem počítala s tím, že dorazí společně, když spolu chodí a tak vůbec.

Ale Boris řekl, že Lilly neviděl od protestního pochodu, co se konal odpoledne.

„Šla v čele pochodu,“ vysvětloval mi, zatímco si u stolu s občerstvením (tedy vlastně u našeho jídelního stolu) cpal do pusy hrst čipsů. Mezi rovnátky mu uvízlo překvapivé množství oranžových drobků. Bylo to naprosto nechutné, ale zároveň svým způsobem fascinující. „No, víš, s megafonem. To jsem ji viděl naposled. Dostal jsem hlad a zastavil jsem se na párek v rohlíku, a než jsem se stačil vzpamatovat, pochod šel dál.“

Připomněla jsem Borisovi, že to je taky účel každého pochodu... že lidi jdou dál a nečekají na každého, kdo se zastaví na párek v rohlíku. Borise to podle všeho trochu překvapilo, což je asi celkem pochopitelné, protože pochází z Ruska, kde jsou pochody už dlouhá léta nezákonné, tedy pokud to nejsou pochody na počest Lenina nebo tak něco.

Ale to nic. Pak dorazil Michael s ceděčkem písniček, co dal dohromady. Původně mě napadlo, že by na té párty mohla hrát Michaelova kapela, protože se pořád snaží sehnat si nějaký koncert, ale pan G. prohlásil, že to nepřichází v úvahu, protože pan Verl, co bydlí pod námi, vyvádí, i když pan G. jenom cvičí na bicí. Celá kapela by na něj mohla být trochu moc. Pan Verl chodí spát každý večer úderem deváté, aby mohl už od rozednění sledovat každý pohyb rodiny, co bydlí přes ulici, protože věří, že je sem poslali mimozemšťani, aby nás pozorovali a podávali o nás hlášení mateřské lodi za účelem případné meziplanetární války. Mně nepřijde, že by ti lidé přes ulici vypadali jako mimozemšťané, ale jsou to Němci, takže se dá pochopit, jak pan Verl ke svému klamnému závěru došel.

Michael jako vždycky vypadal naprosto skvěle. PROČ mu to pokaždé, když ho vidím, tak hrozně sluší? Chci říct, člověk by myslel, že si na to, jak vypadá, zvyknu, když ho vidím skoro každý den... dokonce několikrát denně.

Ale pokaždé, když ho spatřím, poskočí mi srdce. Jako kdyby byl dárek, který se zrovna chystám rozbalit, nebo tak něco. Není to normální, jakou pro něj mám slabost, to vám řeknu.

Takže Michael pustil muziku a postupně začali dorážet ostatní a přecházeli po pokoji a bavili se o protestním pochodu a o včerejší epizodě *Farscape* – tedy všichni, až na mě, protože já na pochodu nebyla a na televizi jsem se včera večer taky nedívala. Místo konverzace jsem jim tedy jenom uklízela kabáty (protože i když už je květen, je venku ještě lezavá zima) a v duchu jsem se modlila, aby se všichni dobře bavili a aby nikdo neodešel domů moc brzo a aby máma nezačala každému vykládat o svém močovém měchýři...

Pak zazvonil zvonek u dveří a já šla otevřít a tam stála Lilly a rukou objímala nějakého tmavovlasého kluka v kožené bundě.

„Ahoj!“ pozdravila mě nadšeně. „Myslím, že vy dva se neznáte. Mio, tohle je Jangbu. Jangbu, tohle je genovská princezna Amélie. Nebo Mia, jak jí říkáme.“

Zůstala jsem na Jangbua šokované zírat. Ne proto, že ho Lilly přivedla bez pozvání na moji párty, víte. Ale proto, že Lilly ho držela rukou okolo pasu. Skoro na něm visela, propána. A Boris, se kterým chodí, byl vedle v pokoji, kde ho Shameeka učila tancovat...

„Mio,“ protlačila se Lilly našťavaně kolem mě dovnitř. „To neumíš pozdravit?“

Vzpamatovala jsem se. „Aha, promiň. Ahoj.“

Jangbu mě taky pozdravil a usmál se. Musím uznat, že Jangbu opravdu VYPADAL skvěle, přesně jak Lilly říkala. Vlastně vypadal o hodně líp než chudák Boris. Tedy, nerada to přiznávám, ale skoro každý vypadá líp než Boris. Stejně jsem si ale nikdy nemyslela, že by Lilly s Borisem chodila kvůli tomu, jak vypadá. Chci říct, Boris je hudební génius, a protože já taky chodím s géniem, moc dobře vím, jak jsou vzácní.

Naštěstí se Lilly musela Jangbua pustit, aby si mohl sundat bundu a já mu ji mohla uklidit do ložnice. Takže když si Boris všiml,

že dorazila, a šel ji pozdravit, ničeho nenormálního si nevšiml. S Jangbuovou bundou v jedné ruce a Lillyinou v druhé jsem jako v mrákotách kráčela do ložnice. Cestou jsem div nevrazila do Michaela, který se na mě usmál a zeptal se: „Tak co, už ses začala bavit?“

Jenom jsem zavrtěla hlavou. „Viděls to?“ zeptala jsem se. „Tvoji sestru a Jangbua?“

Michael se podíval jejich směrem. „Ne. Co jsem měl vidět?“

„Nic,“ řekla jsem. Nechtěla jsem, aby Michael na Lilly vyjel jako Colin Hanks, když přistihl ve filmu *Get Over It* svou mladší sestru Kirsten Dunstovou, jak se líbá s jeho nejlepším kamarádem. Protože i když jsem si nikdy nevšimla, že by měl Michael sklony Lilly chránit, jsem si jistá, že je to jenom proto, že zatím chodila s Borisem a Boris je Michaelův kamarád a kromě toho dýchá pusou. Chci říct, nikdo nebude vysilovat, když jeho sestra chodí s houslistou, který dýchá pusou. Ale takový čerstvě nezaměstnaný sexy šerpa... to je něco docela jiného.

A i když byste to do něj na první pohled neřekli, Michael je ohromně temperamentní. Jednou jsem ho viděla vrhnout naprosto výhružný pohled na nějaké zedníky, kteří na mě a na Lilly hvízdali na Šesté avenue. Poslední věc, kterou na téhle párty potřebuju, je, aby se tu strhla rvačka.

Ale Lilly zvládla celou další půl hodinu držet ruce pryč od Jangbua, takže jsem se pokusila zapomenout na depresi a připojit se k zábavě, zvláště když všichni začali tancovat na muziku, co připravil Michael.

Je škoda, že existuje tak málo tanců, které by všichni znali. Víte, jak v muzikálech někdy všichni najednou začnou tancovat? Bylo by bezva, kdyby se něco takového mohlo občas přihodit třeba ve školní jídelně. Ředitelka Guptová by třeba něco hlásila rozhlasem a najednou by tam někdo pustil muziku a my bychom všichni začali tancovat na stolech.

Za starých časů všichni znali stejné tance... jako třeba menuet a tak. Škoda že to dneska nemůže být jako za starých časů.

Teda pochopitelně bych nechtěla mít dřevěné zuby nebo neštovice.

Takže všechno začínalo vypadat o něco veseleji a já jsem si dokonce začala tu párty užívat, když najednou Tina povídá: „Pane G., došla nám kola!“ a pan G. na to nevěřícně: „Jak je to možné? Vždyť jsem dneska ráno koupil sedm kartonů.“

Ale Tina trvala na tom, že už nemáme ani kapku koly. Později jsem zjistila, že ji schovala do dětského pokoje. Ale to je fuk. V tu chvíli pan G. uvěřil, že už opravdu žádnou kolu nemáme.

„No, tak to abych seběhl dolů a ještě nějakou koupil,“ prohlásil, oblékl si kabát a už byl ze dveří.

V tu chvíli Ling Su poprosila moji mámu, jestli by se mohla podívat na diapozitivy jejích obrazů. Ling Su, protože sama taky maluje, přesně věděla, jak na mámu. I když máma od té doby, co je těhotná, nemůže malovat oleje a musela přejít na tempery.

Jakmile máma s Ling Su zmizely za dveřmi ložnice, vypnula Tina muziku a oznámila, že budeme hrát Sedm minut v nebi.

Všichni se tvářili naprosto nadšeně – protože na minulém mejdanu u Shameekey doma jsme rozhodně Sedm minut v nebi nehráli. Ale pan Taylor, táta Shameekey, by taky nikdy neskočil na nějaké triky s nedostatkem koly nebo s diapozitivy. Je fakticky přísný. V rohu pokoje má opřenou baseballovou pátku, se kterou kdysi vyhrál zápas, aby klukům, co s nimi Shameeka chodí, připomínala, čeho je schopný v případě, že by si něco dovolili k jeho dceři.

Takže všichni byli z toho, že budeme hrát Sedm minut v nebi, jaksepatri nadšení. Teda všichni kromě Michaela. Michael si na citové výlevy na veřejnosti nepotrpí, a jak se zdá, ještě méně se mu zamlouvá být zavřený se svojí přítelkyní ve skříni. Ne že by mu vadilo, být se mnou potmě v uzavřeném prostoru, upřesnil, když nás Tina s hihňáním zavřela mezi zimní kabáty, kufry, vysavač a vozík na špinavé prádlo. Jenom se mu nelíbí pocít, že za dveřmi všichni poslouchají.

„Neposlouchají,“ uklidňovala jsem ho. „Slyšíš? Pustili zase muziku.“ Což byla pravda.

Ale svým způsobem jsem s Michaellem souhlasila. Sedm minut v nebi je pitomá hra. Chci říct, líbat se s klukem je jedna věc. Něco

docela jiného je dělat to ve skříni, když o vás všichni na druhé straně dveří vědí. Nějak tomu chybí ta pravá nálada.

Ve skříni byla tma – taková tma, že jsem si neviděla ani vlastní ruku před obličejem, natož abych viděla Michaela. Taky to tam trochu smrdělo. To kvůli tomu vysavači. Už pěkně dlouhou dobu nikdo – tedy já, protože máma si jakživa nevzpomene a pan G. s naším vysavačem neumí zacházet, protože je to taková starožitnost – nevysypal pytlík, a ten byl až po okraj naplněný oranžovými kočičími chlupy a pískem, který za sebou Louie všude trouse. Protože to je aromatizovaný písek, bylo to cítit trochu jako borovice. Ale ne zrovna příjemně.

„Takže to tady opravdu musíme vydržet sedm minut?“ chtěl vědět Michael.

„Nejspíš,“ řekla jsem.

„Co když se pan G. vrátí a najde nás tu?“

„To tě nejspíš zabije,“ odpověděla jsem.

„Tak to bych se měl postarat,“ řekl Michael, „abys na mě hned nezapomněla.“

A pak mě vzal do náručí a začal mě líbat.

Musím přiznat, že v tu chvíli mi přišlo, že Sedm minut v nebi není zase tak pitomá hra. Vlastně se mi to začínalo docela líbit. Ryla tam příjemná tma a Michael se ke mně tiskl a v puse jsem cítila jeho jazyk a tak vůbec. Nejspíš proto, že nebylo nic vidět, se mi zlepšil čich a opravdu dobře jsem cítila Michaelův krk. Voněl krásně – o mnoho líp, než ten pytlík ve vysavači. Ta vůně ve mně probouzela touhu po něm skočit. Jinak to opravdu vysvětlit nedokážu. Ale fakticky jsem po něm v tu chvíli skočit chtěla.

Namísto toho, abych po něm skočila – což by se mu nejspíš moc nelíbilo, nemluvě o tom, že by to bylo společensky nepřijatelné a všechny ty kabáty kolem mi navíc bránily v pohybu – odtrhla jsem se od jeho rtů a povídám (ani jsem v tu chvíli nepomyslela na Tinu nebo na Uli Dericksonovou, a ani jsem vlastně nepřemýšlela o tom, co dělám, prostě jsem se nechala unést okamžikem): „Tak jak to bude s maturitním plesem? Půjdeme, nebo ne?“

Michael, který mi tiskl rty ke krku (i když pochybuji, že to dělal, aby si k mému krku přivoněl), se zasmál. „Na maturiták? Zbláznila ses? Maturiták je ještě pitomější než tahle hra.“

V tu chvíli jsem se mu vytrhla z objetí a udělala jsem krok zpátky a praštila se přitom o hokejku pana G. Ale v tu chvíli mi to bylo jedno, protože jsem byla v totálním šoku.

„Jak to myslíš?“ obořila jsem se na něj. Kdyby tam nebyla taková tma, prohlédla bych si ho zkoumavým pohledem, jestli si nedělá legraci. Ale takhle mi nezbyvalo, než pozorně poslouchat.

„Mio,“ natáhl se ke mně Michael. Na někoho, kdo považuje Sedm minut v nebi za naprosto pitomou hru, si to docela začal užívat. „Řekni, že si děláš legraci. Já nejsem zrovna ten pravý typ na maturiták.“

Jenže já jsem ho odstrčila. V té tmě nebylo sice jeho ruce vidět, ale zároveň jsem je nemohla jen tak snadno minout. Kromě Michaela byly přede mnou jenom kabáty.

„Jak to myslíš, že nejsi ten typ?“ dožadovala jsem se odpovědi. „Jsi v posledním ročníku. Maturuješ. Musíš jít na maturitní ples. Všichni tam jdou.“

„Jo,“ řekl Michael. „A všichni taky dělají spoustu dalších blbostí. Ale to neznamená, že je musím dělat i já. No tak, Mio. Maturiták je pro lidi jako Josh Richter.“

„Vážně?“ zeptala jsem se chladně, i mně samotné to znělo až moc chladně. Ale to bylo nejspíš proto, že jsem měla zvlášť citlivý sluch, když nebylo nic vidět. „A co tedy dělají lidé jako Michael Moscovitz, když je maturitní ples?“

„Já nevím,“ odpověděl Michael. „Mohli bychom třeba pokračovat v tomhle, jestli chceš.“

Tím samozřejmě myslel líbání ve skříni. Ani jsem to nepovažovala za hodné odpovědi.

„Michaele,“ oslovila jsem ho tím nejprinceznovatejším hlasem, jakého jsem byla schopná. „Mluvím vážně. Jestli nechceš jít na maturitní ples, co máš v úmyslu dělat místo toho?“

„Já nevím.“ Zdálo se, že Michaela ta otázka zaskočila. „Jít na kuželky?“

NA KUŽELKY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! MŮJ KLUK BY MÍSTO VLASTNÍHO MATURITNÍHO PLESU ŠEL RADŠI NA KUŽELKY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

To nemá v těle ani trochu romantiky? Určitě ano, když mi koupil ten řetízek se sněhovou vločkou... ten, co jsem si od té doby ani jednou nesundala. Jak může být kluk, co mi dal ten řetízek, jeden a ten samý člověk, co by radši šel místo maturitního plesu na kuželky?

Nejspíš vycítil, že se mi to moc nezamlouvá, protože pokračoval: „Ale no tak, Mio. Přiznej si to. Maturiták je ta největší trapárna na světě. Utratíš spoustu peněz za oblek, ve kterém vypadáš jak tučná a nemůžeš se ani hnout, pak utratíš ještě víc peněz za večeři v nějaké snobské restauraci, kde nevaří ani z poloviny tak dobře jako v číně, a pak celý večer postáváš někde v tělocvičně –“

„U Maxima,“ opravila jsem ho. „Váš maturiták se koná U Maxima.“

„To je fuk,“ řekl Michael. „Takže do sebe celý večer láduješ oschlé chlebičky a tančíš na fakticky hroznou muziku s lidmi, které nemůžeš vystát a které už nikdy v životě nechceš vidět –“

„Jako třeba se mnou?“ To už jsem skoro brečela, jak jsem se cítila ublížená. „Ty už mě v životě nechceš vidět? Je to tak? Prostě hodláš odmaturovat a odejít na univerzitu a zapomenout na mě?“

„Mio,“ oslovil mě Michael dočista změněným hlasem. „Samozřejmě že ne. Nemluvil jsem o tobě. Mluvil jsem o lidech, jako je Josh a ti ostatní. To sama víš. Co to s tebou je?“

Ale já nemohla Michaelovi říct, co se mnou je. Protože se mi zalily oči slzami a stáhl se mi krk a nejsem si jistá, ale myslím, že mi začalo téct z nosu. Protože jsem si najednou uvědomila, že můj kluk nemá vůbec v úmyslu pozvat mě na maturitní ples. Ne proto, že by tam chtěl jít s nějakou oblíbenější holkou. Jako Andrew McCarthy v *Pretty in Pink*. Ale proto, že můj kluk, Michael Moscovitz, kterého mám radši než koholiv na světě (kromě mého kocoura), kluk, kterému jsem navěky zaslíbila své srdce, nemá vůbec, ani trochu zájem jít na SVŮJ VLASTNÍ MATURITNÍ PLES!
!!

Vážně nevím, co by se stalo pak, kdyby Boris najednou nerozrazil dveře s výkřikem: „Končíme!“ – možná by Michael uslyšel, jak popotahuju, a došlo by mu, že brečím, a zeptal by se proč. A pak by mě vzal něžně do náručí a já bych mu zlomeným hlasem s hlavou opřenou o jeho mužnou hrud' všechno vyklopila.

A potom by mě možná láskyplně políbil temeno hlavy a zamumlal: „Ale lásko, to jsem nevěděl,“ a na místě by odprísáhl, že udělá cokoli, cokoli na světě aby se mi znovu rozzářily oči, a že jestli chci jít na maturitní ples, tak taky půjdeme.

Akorát že to se tedy opravdu nestalo. Místo toho Michael překvapeně zamrkal, jak ho oslepila ta náhlá záplava světla, a zdvihl si ruku před oči, takže si nevšiml, že mám v očích slzy a že mi možná teče z nosu... i když to by bylo hrozně neprinceznovské a hlavně to tak nejspíš ani nebylo.

Kromě toho jsem se skoro zapoměla cítit ukřivděně, protože to, co se stalo pak, mě totálně šokovalo. Lilly totiž vykřikla: „Teď je řada na mně!“

A všichni jí ustupovali z cesty, jak se drala ke skříni...

Jenže se nenatáhla pro bledou, jemnou ruku houslového virtuóze, se kterým posledních osm měsíců chodila – nenatáhla se pro ruku Borise Pelkowského, který dýchá pusou a nosí svetr zastrčený do kalhot. Ne. Lilly si za svého společníka pro Sedm minut v nebi vybrala atraktivního šerpu Jangbua Panasu.

V místnosti se rozhostilo šokované ticho – tedy až na muziku z cédéčka – když Lilly strčila překvapeného Jangbua do skříně a rychle vlezla za ním. My ostatní jsme zůstali stát a překvapeně mrkali na to, jak se za nimi zavřely dveře, a nevěděli jsme tak docela, co dělat.

Nebo aspoň já jsem neměla tušení, co bych měla dělat. Podívala jsem se na Tinu a z jejího udiveného výrazu jsem poznala, že *ona* taky netuší.

Na druhou stranu Michael věděl, co dělat. Položil Borisovi soucitně ruku na rameno a povídá: „Smůla, kámo.“ A pak si šel nabrat hrst čipsů.

SMŮLA, KÁMO???????? Tohle říkají kluci, když jejich kamarádovi někdo právě vyrval srdce z těla a zašlapal ho do prachu?

Nemohla jsem uvěřit, že by Michael mohl být tak necitelný. Chci říct, kam se poděl Colin Hanks? Proč nerozrazil dveře od skříně, nevytáhl Jangbua Panasu a do krve ho nezmlátil? Totiž, Lilly je přece jeho mladší sestra, propána. To se za ni necítí ani trochu zodpovědný?

Naprosto jsem zapomněla na svoje zoufalství ohledně maturitního plesu – dychtivost, s jakou se Lilly chystala líbat někoho jiného než svého kluka, mi nejspíš ochromila smysly. Šla jsem za Michaelem ke stolu s občerstvením a zeptala jsem se ho: „To je všechno? Nic víc neuděláš?“

Tázavě se na mě podíval. „S čím jako?“

„S tvou sestrou!“ vykřikla jsem. „A s Jangbuem!“

„A co bych s tím měl podle tebe dělat?“ zeptal se Michael. „Vytáhnout ho ven a jednu mu vrazit?“

„No,“ odpověděla jsem, „třeba.“

„Proč?“ Michael se napil 7-Upu, protože jsme neměli kolu. „Je mi jedno, s kým se moje sestra zavírá do skříně. Kdybys byla na jejím místě ty, praštil bych ho. Ale nejsi tam ty, je tam Lilly. Lilly, jak už podle mě za život mnohokrát dokázala, se o sebe dokáže postarat.“ Nabídl mi miskou s čipsy: „Dáš si?“

Čipsy! Kdo by v takovouhle chvíli mohl myslet na jídlo?

„Ne, díky,“ řekla jsem. „Ale to ti nedělá ani trochu starosti, že Lilly –“ zarazila jsem se, protože jsem nevěděla, jak dál. Michael mi pomohl.

„Ze se Lilly zbláznila do toho šerpy?“ Zavrtěl hlavou. „Přijde mi, že jestli je tady někdo oběť, je to Jangbu. Ten chudák nejspíš doteď neví, jak k tomu přišel.“

„A-ale...“ zakoktala jsem se. „Ale co Boris?“

Michael pohlédl na Borise, který se mezitím s hlavou v dlaních sesul na gauči. Tina si k němu přisedla a začala ho snaživě uklidňovat, že Lilly nejspíš jenom chtěla Jangbuovi ukázat, jak to vypadá uvnitř opravdové americké skříně. Dokonce ani mně to nepřišlo jako moc přesvědčivá výmluva, a mě dokáže přesvědčit každý. Například když máme ve škole debatní hodiny, pokaždé souhlasím s tou stranou, která zrovna mluví, ať už říkají cokoliv.

„Boris to zvládne,“ prohlásil Michael a natáhl se pro další čipsy a omáčku.

Já klukům nerozumím. Vážně ne. Chci říct, kdyby tam ve skříni s Jangbuem byla MOJE mladší sestra, byla bych vzteky bez sebe. A kdyby to byl MŮJ maturitní ples, přetrhla bych se, abych sehnala lístky dřív, než je všechny vyprodají.

Ale to jsem nejspíš jenom já.

Takže, dřív než kdokoliv z nás stačil něco dalšího udělat, otevřely se dveře od bytu a objevil se v nich pan G. s taškami koly v rukou.

„Tak už jsem zpátky,“ zavolal, složil tašky na zem a začal si sundávat větrovku. „Vzal jsem taky trochu ledu. Napadlo mě, že by nám mohl brzy dojít...“

Panu G. najednou došla slova. To proto, že otevřel skříň, aby si do ní uklidil bundu, a našel tam Lilly a Jangbua v horlivém objetí.

No, a to byl konec mojí párty. Pan Gianini není jako pan Taylor, ale dokáže být taky docela přísný. A protože učí na střední škole, moc dobře ví o existenci her, jako je Sedm minut v nebi. Lillyina výmluva – totiž že byli s Jangbuem zavření do skříně omylem – na něj zrovna moc nezabrala. Pan G. prohlásil, že je načase, aby šli všichni domů. A pak nařídil Hansovi, mému řidiči, který měl po párty všechny rozvézt domů, aby dohlédl na to, že Jangbu nebude vystupovat s Lilly a s Michaelem a že Lilly opravdu zajde do domu a vyjede nahoru výtahem a nebude se pokoušet proklouznout pryč, aby se s Jangbuem setkala nebo tak něco.

A tak tu teď ležím, docela zlomená... je mi teprve patnáct a přece si připadám najednou v mnoha ohledech o tolik starší. Protože vím, jaké to je, když se najednou všechny vaše naděje a sny zhroutí rozšlapány nemilosrdnou nohou zoufalství. Viděla jsem to v Borisových očích, když pozoroval Lilly a Jangbua, jak vylézají ze skříně, celí zadýchaní a zčervenalí. Lilly si dokonce stahovala dolů tričko (nemůžu uvěřit, že se Lilly dostala na druhou metu dřív, než já. A s klukem, kterého poznala teprve přede dvěma dny – nemluvě o tom, že to bylo u nás DOMA ve skříni).

Ale nejenom v Borisových očích se dnes večer zračilo zoufalství. Jak jsem si všimla, když jsem si čistila zuby před spaním,

i do mých očí se vkradla zřetelná prázdnota. Není samozřejmě těžké uhodnout proč. Mám v očích utrápený výraz, protože se trápím... trápím se, protože vím, že se mi můj sen o maturitním plese nikdy nesplní. Nikdy si nepoložím v černých šatech bez ramínka hlavu Michaelovi na jeho maturitním plese na rameno v kvádru. Nikdy se nebudu cpát těmi okoralými chlebíčky, o kterých mluvil, ani si nevychutnám výraz Lany Weinbergerové, až zjistí, že tam není se Shameekou jediná holka z prváku.

Můj sen o maturitním plese skončil. A můj život, obávám se, taky.

Neděle, 4. května, 9 hodin ráno, doma

Vážně není lehké utápět se v černé studni zoufalství, když vaše máma a nevlastní otec vstanou za úsvitu a pustí si na plné pecky rádio, zatímco si dělají lívance k snídani. Proč nemůžou jít potichu do kostela poslouchat slovo Boží jako normální rodiče a nechat mě mému zármutku? Přisahám, že začínám uvažovat o tom, že se odstěhuji do Genovie.

Tedy až na to, že tam by se ode mě očekávalo, že vstanu a půjdu do kostela. Nejspíš bych měla děkovat své šťastné hvězdě, že jsou má matka a její manžel bezbožní pohané. Ale mohli by to aspoň trochu ZTLUMIT.

Neděle, 2. května, poledne, doma

Měla jsem na dnešek v plánu zůstat v posteli s dekou přes hlavu, dokud nebude v pondělí ráno čas jít do školy. Tak to dělají lidé, kterým byl násilně upřen smysl života: tráví skoro všechn čas v posteli.

Tenhle plán ale naprosto bezohledně rozdrtila moje máma, která se přivalila ke mně do pokoje (s tím břichem se valí, kudy chodí) a posadila se na kraj postele, přičemž málem rozseda Tlust'ocha Louie, který mi vlezl pod peřinu a podřimoval mi u nohou. Nejdřív zaječela, protože jí Louie zaryl přímo přes moji peřinu všechny drápy do zadku, a pak se omluvila, – že ruší moje neveselé rozjímání, ale – jak řekla – že si prý spolu musíme promluvit.

Když si máma myslí, že si spolu my dvě musíme promluvit, nevěští to nikdy nic dobrého. Naposledy jsem byla přinucená poslouchat dlouhatánskou přednášku o mé domněle deformované sebereflexi. Máma se bála, že hodlám použít peníze, co jsem dostala na Vánoce, na chirurgické zvětšení poprsí a cítila potřebu mi sdělit, že to podle ní není ani trochu dobrý nápad, protože ženská posedlost vlastním vzhledem se všeobecně vymkla z rukou. Například v Koreji má před třicítkou celá jedna třetina žen za sebou nějakou plastickou operaci, od obrušování lícních kostí přes modifikaci očních víček až po uřezávání lýtkových svalů (aby měly štíhlejší nohy), protože chtějí vypadat západněji. V porovnání s tím ve Spojených státech prošla rukama plastických chirurgů z čistě estetických důvodů jen 3 procenta žen.

Dobrá zpráva? Amerika není ta nejvíc vzhledem posedlá země na světě. Špatná zpráva? Příliš mnoho žen žijících mimo náš kulturní okruh se cítí nuceno nás napodobovat a považuje západní ideál krásy za důležitější než ten, který je jejich zemi vlastní. Protože to tak vidí v televizi v seriálech jako je *Pobřežní hlídka* a *Přátelé*. Což je prostě totálně nesprávné, protože ženy v Nigérii jsou zrovna tak krásné jako ženy v Los Angeles nebo na Manhattanu. Jenom rozdílným způsobem.

A i když TAMTEN rozhovor byl naprosto trapný (neměla jsem nikdy v úmyslu použít ty peníze na plastickou operaci: chtěla jsem si

za ně koupit kompletní kolekci cédéček Shanii Twainové, což jsem ale samozřejmě nemohla nikomu PŘIZNAT, a tak si máma myslela, že to má něco společného s mým poprsím), ten dnešní ho v každém ohledu trumfoval.

Protože dneska to byl ten ZÁSADNÍ rozhovor mezi matkou a dcerou. Nikoliv ten na téma: „Zlato, tvoje tělo se začíná měnit a brzy budeš mít použití pro ty vatové polštářky, co mi bereš a děláš z nich postýlky pro panenky.“ Ne. Dneska to bylo na téma: „Tak už ti je patnáct a máš kluka a včera večer tě s tvými kamarády přistihl můj muž, jak hrajete Sedm minut v nebi, a tak si myslím, že bychom si měly promluvit víc o čem.“

Zaznamenala jsem tady průběh našeho rozhovoru, jak jsem dovedla nejlépe, abych NIKDY, až budu mít vlastní dceru, jí NIKDY nic z toho neříkala, protože mi to připomene, jak NEUVĚŘITELNĚ A HROZNĚ PITOMĚ JSEM SI PŘIPADALA, KDYŽ O TOM SE MNOU MÁMA MLUVILA. Pokud jde o mě, moje dcera se může o sexu poučit z televize jako každý normální člověk na téhle planetě.

Máma:Mio, Frank mi právě řekl, že Lilly a její nový kamarád Jambo
Já: Jangbu.

Máma:Na tom nesejde. Že Lilly a její nový kamarád se, tedy, líbali u nás ve skříni. Podle všeho jste hráli nějakou takovou hru, Pět minut ve skříni –

Já: Sedm minut v nebi.

Máma:To je fuk. Jde tu o to, Mio, že už ti je patnáct. Jsi skoro dospělá a já vím, že k sobě máte s Michaelem blízko. Je zcela přirozené, že se začínáš zajímat o sex... možná dokonce experimentuješ –

Já: MAMI!!!! TO JE NECHUTNÉ!!!!!!!!!!!!!!

Máma:Na sexuálním vztahu dvou lidí, kteří se milují, není nic nechutného, Mio. Samozřejmě bych byla radši, kdybys počkala, až budeš starší. Možná dokud nebudeš na univerzitě. Nebo třeba až ti bude přes třicet. Ale sama dobře vím, jak si dokážou hormony člověka zotročit, takže je důležité, abys udělala potřebná opat –

Já: Chci říct, že je nechutné bavit se o tom s vlastní MÁMOU.

Máma: Ano, já vím. Nebo vlastně nevím, protože moje máma by si radši nechala vyříznout jazyk, než aby se o něčem takovém přede mnou zmínila. Ale já myslím, že je důležité, aby spolu matka s dcerou o těchhle věcech mluvily otevřeně. Kdyby sis například někdy chtěla promluvit o antikoncepci, Mio, můžu ti domluvit návštěvu u mého gynekologa, doktora Brandeise –

Já: MAMI!!!!!!!!!!!!!! JÁ S MICHAЕLEM NESPÍM!!!!!!!!!!!!!!

Máma: No, to ráda slyším, zlato, protože jsi přece jenom trochu mladá. Ale kdybyste o tom uvažovali, chci mít jistotu, že přesně víš, co a jak. Například že si ty a tvoji kamarádi uvědomujete, že choroby jako AIDS se přenášejí i orálním sexem –

Já: ANO, MAMI. JÁ VÍM. MÁME TOHLE POLOLETÍ ZDRAVOTNÍ VÝCHOVU, VÍŠ???????

Máma: Mio, sex není nic, za co by se člověk měl stydět. Je to základní lidská potřeba jako voda, jídlo a společenský kontakt. Až se rozhodneš začít se sexuální aktivitou, je důležité, aby ses chránila.

To jako myslíš tak jako ty, mami, když ses nechala zbouchnout panem Gianinim? Nebo TÁTOU?????

Ale to jsem samozřejmě neřekla nahlas. Protože copak by to mělo cenu? Namísto toho jsem přikývla a řekla: „Dobře, mami. Díky. Určitě na to budu myslet,“ protože jsem doufala, že to konečně vzdá a půjde pryč.

Jenže to nezafungovalo. Pořád se potloukala okolo, jako to dělají Tininy mladší sestry, když jsem u nich na návštěvě a chceme se s Tinou podívat na sbírku *Playboye*, co má její táta. Z *Playboye* se člověk vážně dozví spoustu věcí, třeba jaké je nejlepší rádio do porsche nebo jak poznat, že má váš manžel poměr se sekretářkou. Tina prohlašuje, že se vždycky hodí vědět něco víc o protivníkovi, a proto si čte v tátově *Playboyi*, kdykoliv se jí naskytne příležitost... i když si obě myslíme, že dá-li se věřit informacím z toho časopisu, je protivník opravdu hodně divný.

A trpí zvláštní obsesí na automobily.

Mámě nakonec došly síly a rozhovor vyšuměl. Chvíli tam seděla a rozhlížela se po mém pokoji, kde to ani nevypadá, jako by tam vybuchla puma. Jsem celkem pořádná, protože si vždycky říkám, že si musím v pokoji trochu uklidit, než se pustím do psaní úkolů. Mám pocit, že mi to bude v uklizeném pokoji jasněji myslet nebo tak něco. Nevím. Možná to je jenom proto, že mě úkoly tak hrozně nebaví a já přivítám každou výmluvu, abych je mohla odložit na později.

„Mio,“ oslovila mě máma po dlouhé odmlce. „Jak to, že jsi v neděli v poledne ještě v posteli? Nechodíš touhle dobou většinou ven s kamarády?“

Pokrčila jsem rameny. Nechtěla jsem před mámou přiznat, že se dneska asi nikdo z nás nechce s ostatními vidět... chci říct, když podle všeho Lilly už nechodí s Borisem.

„Doufám, že nejsi našťavaná na Franka,“ pokračovala máma, „že vám pokazil mejdan. Ale vážně, Mio, jste už s Lilly obě dost staré, než abyste hrály hloupé hry jako Sedm minut v nebi. Proč nemůžete hrát třeba na filmy?“

Znovu jsem pokrčila rameny. Co jsem jí na to měla říct? Že nejsem našťavaná kvůli panu G., ale proto, že můj kluk nechce jít na maturitní ples? Lilly má pravdu: maturiták je jenom pitomý pohanský rituál. Proč mi na tom vůbec záleží?

„No,“ máma se neohrabaně zvedla z postele. „Jestli chceš ležet celý den, já ti v tom bránit nebudu. Taky bych si nejradši vlezla do postele. Jenže já jsem stará těhotná ženská a ne patnáctiletá holka.“

Pak odešla. DÍKY BOHU. Nemůžu uvěřit, že se pokoušela mluvit se mnou o sexu. S *Michaelem*. Chci říct, to neví, že jsme se s Michaelem ještě nedostali dál, než na první metu? Nikdo, koho znám, se ještě dál nedostal, tedy kromě Lany, pochopitelně. Nebo si aspoň myslím, že Lana se dál dostala, podle toho, co někdo nastříkal sprejem na zeď tělocvičny o jarních prázdninách. A teď samozřejmě Lilly.

Panebože. Moje nejlepší kamarádka se dostala dál, než já. A přitom *já* jsem našla svého životního partnera. Ne *ona*.

Život není fér.

Neděle, 4. května, 7 hodin večer, doma

Dneska se nejspíš všichni rozhodli, že budou kontrolovat mé duševní zdraví, protože v jednom kuse někdo volá, aby se zeptal, jak mi je. Teď zrovna to byl táta. Chtěl vědět, jak se povedla ta párty. I když to je na jednu stranu dobrá zpráva – znamená to totiž, že se mu ani máma ani pan G. nezmínili o té věci se Sedmi minutami v nebi, která by ho docela určitě nevytočila – mělo to i své stinné stránky, totiž že jsem mu musela lhát. A i když tátovi se lže o hodně líp než mámě, protože nikdy nebyl holka a neví, jak hrozně si holky dovedou vymýšlet – a taky podle všeho neví, že se mi při lhaní vždycky rozšíří nosní dírky – stejně mě to vždycky vystresuje. Protože koneckonců přežil rakovinu. Případá mi trochu podlé lhát někomu, kdo je v podstatě jako Lance Armstrong. Až na to vítězství v Tour de France.

Ale to nevádí. Stejně jsem mu řekla, že ta párty byla skvělá, bla, bla, bla.

Byla klika, že nestál vedle mě v pokoji. Musel by si všimnout, že se mi nosní dírky rozšířily jak blázen.

Sotva jsem stihla položit sluchátko, telefon už zase zvonil a já ho rychle zvedla, protože mě napadlo, že mi třeba volá MŮJ KLUK. Možná byste si řekli, že se Michael někdy během dne ozve, aby se poptal, jak mi je. Jestli se třeba neutápím v zoufalství nad tím maturitním plosem.

Ale jak se zdá, Michael si o moje duševní zdraví starosti nedělá, protože nejenom že nezavolal, ale osoba na druhém konci linky byla Michaelovi tak vzdálená, jak si jenom dovedete představit.

Byla to totiž Grandmère.

Náš rozhovor probíhal asi takto:

Grandmère: Amélie, tady je tvoje babička. Potřebuji, aby sis rezervovala večer ve středu sedmého. Jsem pozvaná na večeři v Le Cirque s mým starým známým, sultánem Bruneje, a chci, abys šla se mnou. A nebudu poslouchat žádné nesmysly o tom, že by se sultán měl vzdát svého rolls-royce, protože přispívá k ničení ozónové vrstvy. Potřebuješ žít trochu

kulturněji a nebudu o tom s tebou debatovat. Už mě nebaví poslouchat ty nesmysly o televizních seriálech, co na ně pořád koukáš. Měla by ses začít stýkat se zajímavými lidmi, místo abys věčně vysedávala před televizí a vídala se jenom s umělci, co si tvoje matka zve na bingo nebo co v sobotu večer.

Já: Dobře, Grandmère. Jak myslíš, Grandmère.

Ptám se vás, co je na té odpovědi špatného? No fakt? Co by přišlo NORMÁLNÍ babičce na odpovědi: „Dobře, Grandmère. Jak myslíš, Grandmère.“ podezřelého? To samozřejmě zapomínám, že moje babička není normální ani zdaleka. Protože se do mě hned pustila.

Grandmère: Amélie! Co ti je? Vyklop to, nemám moc času. Jdu na večeri s knížetem di Bomarzo.

Já: Nic mi není, Grandmère. Jenom... jenom jsem trochu v depresi, to je všechno. Trochu jsem zvrzala poslední písemku z matiky a nějak mě to sebralo...

Grandmère: *Pfuit*. Co je to DOOPRAVDY, Mio? A koukej si pospíšit.

Já: No tak DOBŘE. Je to Michael. Pamatuješ, jak jsem ti povídala o tom maturitním plesu? On na něj nechce jít.

Grandmère: Já to věděla. On je ještě pořád zamilovaný do té dívky, co pěstuje mouchy, nemám pravdu? Půjde s ní, je to tak? No, to nevadí. Mám tu někde číslo na mobilní telefon prince Williama. Můžu mu zavolat a on může sednout do concordu a doprovodit tě na ten tvůj ples, jestli chceš. To tomu nevděčníkovi ukáže –

Já: Ne, Grandmère. Michael nemá v plánu jít s někým jiným. Nechce jít vůbec. On... on si myslí, že je maturitní ples pitomost.

Grandmère: Ach... proboha... *tohle* ne.

Já: Ano, Grandmère. Obávám se, že je to tak.

Grandmère: No, nic si z toho nedělej. Tvůj dědeček byl úplně stejný. Víš, že kdybych to nechala na něm, měli bychom svatbu na

úřadě a pak šli na oběd *do kavárny*? On prostě neměl ani trochu pochopení pro romantiku, a už vůbec nechápal, že veřejnost touží po VELKOLEPOSTI.

Já: Jo. No, tak proto jsem dneska trochu mimo. Ted', kdyby ti to nevadilo, Grandmère, měla bych začít psát úkoly. A taky musím do zítřka do rána dát dohromady článek pro školní noviny...

Nezmínila jsem se, že ten článek je O NÍ. Nebo víceméně o ní. Měl to být ten článek o incidentu v Les Hautes Manger. Podle *Sunday Times* vedení restaurace ještě pořád odmítá přijmout Jangbua zpátky. Takže Lillyin pochod byl k ničemu. Tedy až na to, že si tam Lilly podle všeho pořídila nového kluka.

Grandmère: Dobře, dobře, jen pracuj. Musíš si udržet slušné známky, nebo mi tvůj otec zase bude kázat o tom, že tě příliš nutím soustředit se na vladařské povinnosti a nezbývá ti dost času na geometrii nebo s čím to máš takové problémy. A nedělej si starosti s *tím hochem*. Však on si to rozmyslí, tak jako tvůj dědeček. Jenom ho musíš správně motivovat. Sbohem.

Motivovat? O čem to Grandmère mluví? Čím bych mohla Michaela motivovat, aby se mu začalo chtít jít na ples? Nenapadalo mě nic, čím bych mohla překonat jeho hluboce zakořeněný odpor k maturitnímu plesu.

Tedy možná kromě toho, kdyby to byl maturitní ples a promítání *Hvězdných válek*, *StarTreu*, *Pána prstenů* a výstava počítačů v jednom.

Neděle, 4. května, 9 hodin večer, doma

Vím, proč Michael celý den nevolal. Protože mi poslal místo toho mail. Zkontrolovala jsem si poštu, teprve když jsem zapnula počítač, abych se dala do psaní toho článku pro *Atom*.

Linux4ever: Mio – doufám, že jsi neměla moc velký průšvih kvůli tomu včerejšímu večeru. Pan G. je fajn. Nedovedu si představit, že by zůstal naštvaný moc dlouho.

Tady u nás je pěkně dusno, když se Lilly rozešla s Borisem. Snažím se držet se dál, a pokud si chceš zachovat zdravý rozum, radil bych ti udělat totéž. Je to jejich problém, ne NÁŠ. Vím, jaká dokážeš být, Mio, a opravdu to myslím vážně, když říkám, že by ses do toho neměla plést. Nestojí to za to.

Budu celý den doma, kdybys mi chtěla zavolat. Jestli nemáš domácí vězení nebo tak něco, možná bychom mohli vyrazit ven? Nebo jestli chceš, můžu přijít k vám a pomoci ti s úkoly z matematiky. Ozvi se.

S láskou
Michael

No, pokud se dá soudit z tónu tohoto dopisu, Michael nejspíš není kvůli té věci s maturitákem moc v depresi. Skoro to vypadá, jako by ani NEVĚDĚL, že mi rozcupoval srdce na malé kousíčky.

Což by asi mohla být pravda, vzhledem k tomu, že jsem mu vlastně neřekla, jak mi z toho je. Takže to nejspíš opravdu neví.

Ale nevědomost, jak s oblibou říká Grandmère, nikoho neomlouvá.

Taky bych se z tónu toho dopisu odvážila hádat, že za Michaelem nepřišli Moscovitzovi k němu do pokoje, aby si s ním promluvili o antikoncepci a přirozenosti sexuálního vztahu. To ne. Tyhle věci jsou vždycky nakonec ženská starost. Dokonce i když je váš kluk, tak jako ten můj, horlivým zastáncem emancipace.

No, aspoň že napsal. To se o mojí takzvané nejlepší kamarádce říct nedá. Člověk by řekl, že by třeba Lilly mohla aspoň zavolat, aby se omluvila, že mi zkazila párty (tedy vlastně ji zkazila Tina, když přišla s tím pitomým nápadem hrát Sedm minut v nebi. Ale Lilly tu párty dorazila, když se ve skříni muchlala s klukem, se kterým ani nechodí, před zraky kluka, s kterým chodí. Tedy v podstatě).

Jenže od té nevděčnice, co opustila Borise, nemám vůbec žádné zprávy. Nemám jí za zlé, že chodí s jedním klukem a přitom má ráda jiného... vždyť jsem na tom minulé pololetí byla zrovna tak. Ale i tak. Já jsem se s Michaellem NECUMLALA předtím, než jsem se rozešla s Kennym. Měla jsem v sobě aspoň TOLIK slušnosti.

A samozřejmě taky nemůžu mít Lilly za zlé, že se jí Jangbu líbí víc než Boris. Chci říct, je tak sexy. A Boris je... právě naopak.

Ale i tak. Nebylo to od ní moc hezké. Strašně ráda bych slyšela, jestli má co říct na svou obhajobu.

Jak to vypadá, i ostatní by to rádi slyšeli. Od chvíle, co jsem se připojila na internet, dostávám jednu zprávu za druhou – od každého, kromě samotného viníka.

Od Tiny:

Romance: MIO, NENI TI NIC? TO BYL VCERA ALE TRAPAS, KDYŽ PAN G. PRISTIHL LILLY A JANGBUA VE SKRINI. FAKTICKY ZURIL? TEDA, JA VIM, ZE ZURIL, ALE CHTEL TE ZABIT? PANI, DOUFAM, ZE NEJSI MRTVA. TEDA ZE TE NEZABIL. BYLO BY HLOUPE, KDYBYS TED DOSTALA ZARACHA, KDYZ JE PRISTI TYDEN PLES.

CO VUBEC REKL? MYSLIM MICHAEL. KDYZ JSTE SPOLU BYLI VE SKRINI.

MIMOCHODEM, NEOZVALA SE TI LILLY? TO BYL VCERA FAKT ULET, TEDA ONA A JANGBU PRIMO PRED CHUDAKEM BORISEM. BYLO MI HO TAK LITO. VSIMLA SIS, ZE SKORO BRECEL? A CO TO MELA S TRICKEM? MYSLIM KDYZ VYLEZLA ZE SKRINE. VIDELAS TO? DEJ VEDET. – T.

Od Shameeky:

Beyonce: PANEBOZE, MIO, TA PARTY VCERA BYLA BOMBASTICKA!!!!!!!!!!!! SKODA ZE NA ME S JEFFEM NEPRISLA RADA VE SKRINI, KONECNE JSEM SI MOHLA TAKY UZIT TROCHU NEJAKE AKCE, JESTLI VIS, JAK TO MYSLIM. DELAM SI LEGRACI. VERILA BYS TOMU S LILLY A JANGBUEM? CO TO MELO ZNAMENAT? REKNE TO PAN G. JEJIMU TATOVÍ? PANI, KDYBY SE MUJ TATA DOZVĚDĚL, ZE JSEM BYLA ZAVRENA VE SKRINI S KLUKEM, CO UZ VYSEL STREDNÍ ŠKOLU, TOTALNE BY ME ZABIL. VLASTNE BY ME ZABIL, KDYBYCH TAM BYLA S JAKYMKOLIV KLUKEM... ALE OZVALA SE TI? ODEPIS SE VSEMI DETAILY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

P.S.: MLUVILA JSI S MICHAЕLEM O TOM MATURITAKU? CO RIKAL????????????????????

***-SHAMEEKA-**

Od Ling Su:

Artiste: MIO, TVOJE MAMA JE UZASNE TALENTOVANA, TY DIAKY BYLY K NEUVERENI. MIMOCHODEM, CO SE VŮBEC STALO, KDYZ JSEM S NI BYLA ZAVRENA V POKOJI? SHAMEEKA RIKA, ZE PAN G. PRISTIHL LILLY S TIM SERPOU VE SKRINI? ALE URCITE MYSLELA LILLY S BORISEM, NE? CO BY DELALA LILLY VE SKRINI S NEKYM JINYM NEZ S BORISEM? ROZESLI SE NEBO CO?

– LING SU

P.S.: MYSLIS, ZE BY MI TVOJE MAMA BYLA OCHOTNA PUJCIT SVOJE KUNI STETCE? JENOM ABYCH SI JE VYZKOUSELA? NIKDY JSEM S PORÁDNYM STETCEM NEMALOVALA A CHTELA BYCH ZKUSIT, JESTLI JE V TOM NEJAKY ROZDÍL, NEZ PUJDU A UTRATIM ZA NE ROCNI KAPESNEÉ.

P.P.S.: UZ TE MICHAEL POZVAL NA TEN PLES??????????

Ale ani jedna z těch zpráv nebyla nic v porovnání s tou od Borise:

JoshBell2: MIO, CHCI SE ZEPTAT, JESTLI SE TI DNESKA NEOZVALA LILLY. SNAZIM SE JI CELY DEN DOVOLAT, ALE MICHAEL RIKA, ZE NENI DOMA. NENI NAHODOU U TEBE? VAZNE SE BOJIM, ZE JSEM SE JI NEJAK DOTKL. PROC BY JINAK SLA VCERA DO TE SKRINE S NEKYM JINYM? NEZMINILA SE PRED TEBOU O NECEM, MYSLIM, JESTLI SE NA ME KVŮLI NECEMU NEZLOBILA? VIM, ZE JSEM SE PRI JEJIM POCHODU ZASTAVIL NA TEN PÁREK V ROHLIKU, ALE MEL JSEM FAKT HLAD. ONA VI, ZE MAM NIZKOU HLADINU CUKRU A MUSIM JIST KAZDOU HODINU A PUL.

JESTLI SE TI OZVE, MUZES MI, PROSIM, DAT VEDET? JE MI JEDNO, JESTLI SE UKAZE, ZE JE NA ME NASTVANA. JENOM CHCI VEDET, ZE JE V PORADKU.

– BORIS PELKOWSKI

Byla bych schopná za tohle Lilly zabít. Tohle je horší, než když tenkrát utekla s mým bratrancem Hankem. Protože tehdy se aspoň nezavírali do skříně.

Do háje. Není to jednoduché, když je vaše nejlepší kamarádka geniální bojovnice za práva utlačovaných.

Vážně ne.

Pondělí, 5. května, třídnická hodina

Tak už vím, kde Lilly včera celý den byla. Pan G. mi to ukázal ráno u snídaně. Bylo to na první stránce *New York Times*. Tady je ten článek, vystříhla jsem si ho na památku. A taky jako vzor pro svůj příští článek do *Atomu*, protože předem vím, že Leslie bude chtít, abych o tom taky napsala:

STÁVKA V NEWYORSKÝCH RESTAURACÍCH

MANHATTAN – Pomocný restaurátorský personál po celém městě odložil utěrky, aby vyjádřil podporu jednomu z nich, Jangbuovi Panasovi, který byl minulý čtvrtek večer propuštěn ze čtyřhvězdičkové restaurace Les Hautes Manger po incidentu, ve kterém sehrála roli genovská kněžna vdova.

Podle výpovědi svědků procházel Panasa, 18, restaurací s tákem špinavého nádobí, když zakopl a neúmyslně polil kněžnu vdovu polévkou. Pierre Jupe, vedoucí Les Hautes Manger, dodává, že Panasa už byl ten večer varován, když upustil ták.

„Ten kluk je prostě nešika,“ sdělil redakci Jupe, 42.

Ale Panasovi přívrženci vidí celý příběh jinak. Podle jejich verze události je důvod se domnívat, že Panasa neztratil rovnováhu, ale že mu pod nohy vběhl pes jednoho z hostů. Hygienické předpisy města New Yorku zakazují zvířatům, s výjimkou služebních a slepeckých psů, přístup do míst, kde se podává jídlo. Jestliže se ukáže, že majitel Les Hautes Manger povolil do restaurace přístup hostům se psy, hrozí mu pokuta a možná i zákaz činnosti.

„Žádný pes tam nebyl,“ řekl našim reportérům majitel restaurace Jean St. Luc. „Ta fáma o psovi je právě jenom fáma. Naši zákazníci by si s sebou nikdy psa do restaurace nevzali. Mají na to příliš dobré vychování.“

Pověsti o psu – nebo možná obří kryse – však přetrvávají. Několik svědků vypovědělo, že viděli mezi stoly pobíhat bezsrstého tvora velikosti kočky nebo potkana! Podle několika z nich se možná jednalo o zvíře patřící kněžně vdově, která v restauraci slavila patnácté narozeniny své vnučky, princezny Amélie Thermopolisové-Renaldo, která žije v New Yorku.

Ať už je skutečný důvod Panasova propuštění jakýkoliv, pomocný personál z celého města odmítá ukončit stávku, dokud nebude přijat zpět do zaměstnání. Přestože majitelé restaurací prohlašují, že jejich podniky zůstanou veřejnosti i nadále otevřené, je důvod k obavám. Většina číšníků a servírek, jejichž práce obvykle nezahrnuje odklizení špinavého nádobí, ale pouze vyřizování objednávek, nemusí být na takový příval práce připravená. Někteří z nich už začali uvažovat, že se ke stávce připojí, aby podpořili pomocné číšníky, z nichž značnou část tvoří nelegální přistěhovalci pracující načerno a tedy bez zaměstnaneckých výhod, jako je dovolená, nemocenská, zdravotní pojištění nebo důchodové zabezpečení.

Restaurace ve městě tedy zůstanou i nadále otevřené – přestože zastánci stávky by rádi dosáhli odplaty za desetiletí zanedbávání a vykořisťování.

„Pomocný personál je už po léta terčem vtipů,“ prohlašuje Lilly Moscovitzová, 15, která v neděli pomohla zorganizovat improvizovaný protestní pochod před

městskou radnici na podporu stávky. „Je načase, aby se radní i občané města probudili a uviděli tu špínu: bez pomocného personálu se tohle město utopí v bahně.“

Vážně tomu nemůžu uvěřit. Celé se to pěkně vymklo z rukou. A všechno zavini! Rommel!!!! Tedy, taky Lilly.

Nevěřila jsem vlastním očím, když dneska ráno zastavil Hans u Moscovitzů před domem a Lilly tam stála vedle Michaela a tvářila se jako měsíček nad hnojem. Nevím sice, co ten výraz přesně znamená, ale babí to říká pořád, takže to musí znamenat něco špatného. A docela to sedne na to, jak se Lilly tvářila. Jako kdyby se sebou byla zatraceně moc spokojená.

Vrhla jsem na ni vzteklý pohled a povídám: „Už jsi mluvila s Borisem, Lilly?“ Michaela jsem ani neoslovila, protože jsem na něj ještě pořád našťvaná ohledně té věci s maturitním plesem. A bylo vážně těžké na něj zůstat našťvaná, protože bylo ráno a vypadal fakticky, fakticky hezky, s hladce oholenými tvářemi a krkem, který určitě voněl ještě líp, než kdykoliv jindy. A samozřejmě je to taky ten nejlepší kluk, jakého si holka může přát, protože mi napsal písničku a dal mi řetízek se sněhovou vločkou a tak vůbec.

Ale stejně. Musím na něj být našťvaná. Protože to, aby někdo nechtěl jít na vlastní maturitní ples, je ta nejabsurdnější věc, co jsem kdy slyšela. Chápala bych to, kdyby neměl s kým jít, ale Michael rozhodně MA s kým jít. SE MNOU!!!!!!!!!!!!!! A to nechápe, že když mě nevezme na svůj maturitní ples, obere mě tak o jedinou vzpomínku ze střední školy, při které bych se nemusela otrást? Vzpomínku, kterou bych si mohla pěstovat a jednou ukazovat fotky vnoučatům?

Ne, to Michael samozřejmě nechápe, protože jsem mu to neřekla. Ale copak mu to můžu říct? Totiž, měl by to poznat. Jestli je opravdu můj souzený životní partner, měl by to VĚDĚT, aniž bych mu musela cokoliv říct. Všichni moji kamarádi vědí, že jsem viděla *Pretty in Pink* sedmačtyřicetkrát. To si myslí, že jsem na ten film tolikrát koukala jen tak z nudy?

Ale Lilly moji otázku ohledně Borise naprosto ignorovala.

„Měla jsi tam včera být, Mio,“ řekla. „Na tom pochodu před radnici. Muselo tam být aspoň tisíc lidí. Byla to vážně síla. Vehnalo mi to slzy do očí, když jsem viděla tolik lidí, kteří se sešli, aby podpořili obyčejného pracujícího člověka.“

„A víš co ještě někomu vehnalo slzy do očí?“ zeptala jsem se kousavě. „To, jak ses ve skříni líbala s Jangbuem. To vehnalo slzy do očí tvému klukovi. Pamatuješ si ještě na svého kluka Borise, Lilly?“

Ale Lilly jenom koukala z okénka na záhony květin, které jakoby kouzlem přes noc vyrašily v rozdělovacím pruhu na Park Avenue (ve skutečnosti v tom žádné kouzlo není, zaměstnanci newyorských parků je tam zasadí už rozkvetlé uprostřed noci). „Podívej,“ ukázala nevinně. „Už tu máme jaro.“

Tomu říkám necitelnost. Přísahám, že někdy vážně nevím, proč s ní vůbec kamarádím.

Pondělí, 5. května, biologie

Takže...

Takže co?

Takže zeptal se tě včera večer??????

Tys to ještě neslyšela?

Co jako?

Michael na maturitní ples nevěří. Myslí si, že je to trapárna.

NE!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ano. Shameeko, co jenom budu dělat? Skoro celý život sním o tom, jak půjdu s Michaellem na maturitní ples. Nebo aspoň od té doby, co spolu chodíme. Chci, aby nás všichni viděli tancovat a aby jim bylo jednou provždycky jasné, že patřím Michaelu Moscovitzovi. Dokonce i když vím, že je to sexismus a že nikdo nemůže nikomu patřit. Jenže... jenže já opravdu chci patřit Michaelovi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

To chápu. Takže co hodláš udělat?

Co MŮŽU dělat? Nic.

No... mohla bys zkusit si s ním o tom promluvit.

ZBLÁZNILA JSI SE????? Michael řekl, že je maturitní ples TRAPNÝ. Kdybych mu oznámila, že jsem celý život tajně snila o tom, jak půjdu na maturifak s klukem, kterého miluju, co by to asi znamenalo? Hádej. Znamenalo by to, že já jsem trapná.

Michael by si nikdy nemyslel, že jsi trapná, Mio. Miluje tě. Chci říct, kdyby věděl, jak moc ti na tom opravdu záleží, třeba by si to rozmyslel.

Shameeko, je mi líto, ale myslím, že se opravdu moc často díváš na romantické seriály.

Nemůžu za to. Táta mi na nic jiného koukat nedovolí.

Pondělí, 5. května, speciálka

Nevím, jak dlouho tohle ještě vydržím. Atmosféra tady ve třídě by se dala krájet. Skoro si přeju, aby přišla paní Hillová ze sborovny a začala na nás ječet nebo tak něco. Cokoliv, COKOLIV, jenom aby to prolomilo tohle hrozné ticho.

Ano, ticho. Vím, že se to zdá zvláštní, že by ve speciálce mohlo být ticho, když tam má Boris cvičit na housle a obvykle taky cvičí s takovým nadšením, že ho musíme zavírat do kumbálu, abychom z toho věčného vrzání nezešíleli.

Ale ne. Ten smyčec zmlknul... Obávám se, že navždy. Byl umlčen krutou ranou zlomeného srdce, které na sebe vzalo podobu nevěrné přítelkyně... kterou je náhodou moje nejlepší kamarádka Lilly.

Lilly sedí vedle mě a předstírá, že necítí vlny tichého zármutku, které vyzraňuje její kluk, jak sedí v koutě vedle globusu s hlavou složenou v dlaních. Musí to předstírat, protože jinak to cítí úplně každý. Ty vlny zármutku, myslím. Nebo mi to aspoň tak přijde. Je fakt, že Michael ťuká do klávesnice, jako by se nic nedělo. Ale má na uších sluchátka. Možná že sluchátka člověka před vlnami tichého zármutku chrání.

Měla jsem si k narozeninám přát sluchátka.

Napadlo mě, jestli bych neměla zajít do sborovny a říct paní Hillové, že Borisovi není dobře. Protože si vážně myslím, že ne. Tedy, že mu není dobře. Bolí ho srdce a možná i hlava. Jak může být Lilly tak krutá? Je to, jako kdyby Borise trestala za něco, co neudělal. Celou dobu při obědě ji Boris prosil, jestli by si mohli promluvit někde v soukromí, třeba na schodech ve třetím patře, ale Lilly jenom opakovala: „Promiň, Borisi, ale my dva si nemáme o čem promluvit. Je po všem. Budeš se s tím prostě muset smířit a nechat to plavat.“

„Ale proč?“ naříkal Boris. A pořádně nahlas. Tak nahlas, že se po nás superpopulární studenti od sportovního stolu otáčeli a pošklebovali se. Bylo to trochu trapné. Ale fakticky dramatické. „Co jsem ti udělal?“

„Neudělal jsi mi nic,“ slitovala se nad ním nakonec Lilly dost na to, aby odpověděla. „Prostě do tebe už nejsem zamilovaná. Náš vztah

dospěl k přirozenému konci, a i když budu na naše společné chvíle vždycky vzpomínat ráda, život jde dál. Pomohla jsem ti dosáhnout seberealizace, Borisi. Už mě nepotřebuješ. Je načas, abych se věnovala další ztracené duši.“

Nevím, jak to Lilly s tou Borisovou seberealizací myslí. Pořád ještě nosí rovnátka. A pořád si ještě zastrkuje svetr do kalhot, pokud mu neřeknu, aby to nedělal. Je to ten poslední člověk na světě, o kterém bych řekla, že dosáhl seberealizace. Tedy až na mě samotnou, pochopitelně.

Borise to pěkně sebralo. Chci říct, taky to *byl* pořádně neurvalý způsob, jak někoho pustit k vodě. Ale Boris by měl vědět, co ví každý, totiž že když se Lilly jednou rozhodne, nedá se s tím nic dělat. Zrovna teď tu sedí a sepisuje řeč, kterou chce, aby Jangbu přednesl na tiskové konferenci, co mu zorganizovala na dnešní večer v Holiday Inn.

Boris by se s tím měl radši smířit: stal se minulostí.

Zajímalo by mě, co budou říkat Moscovitzovi, až jim Lilly Jangbua představí. Jsem si celkem jistá, že mně by táta nedovolil chodit s klukem, který už vyšel střední školu. Teda až na Michaela. Ale Michael se nepočítá, protože ho znám tak dlouho.

No nazdar. Něco se děje. Boris zvedl hlavu z lavice. Dívá se na Lilly a jeho oči mi připomínají žhnoucí uhlíky... tedy kdybych někdy žhnoucí uhlíky viděla. Což jsem neviděla, protože na Manhattanu je zakázáno topit uhlím, aby nevznikal smog. Ale to je fuk. Upírá na ni tak intenzivní pohled, jaký dřív upíral jenom na fotku svého vzoru, světově proslulého houslisty Joshui Bella. Otevírá pusku. **PROČ JSEM V TÉHLE TŘÍDĚ JEDINÁ, KDO ASPOŇ TROCHU VĚNUJE POZORNOST TOMU, CO SE DĚJE KOLEM –**

Pondělí, 5. května, ošetřovna

Páni, to bylo drama. Skoro nemůžu psát. Vážně. Viděla jsem takovou záplavu krve.

Ale nejspíš je mi souzena lékařská kariéra, protože mě ani nenapadlo omdlít. Ani na chvilku. Vlastně, kromě Michaela a možná Larse jsem byla ve třídě jediná, kdo si zachoval klidnou hlavu. To nepochybně proto, že jako spisovatelka mám přirozený sklon pozorovat lidské chování a věděla jsem, co přijde, dřív než kdokoliv jiný... možná včetně Borise. Ošetřovatelka dokonce prohlásila, že nebýt mého rychlého zásahu, ztratil by Boris o hodně víc krve. Ha! Není to snad princeznovské chování, Grandmère? Zachránila jsem mu život!

Dobrá, možná ne život, ale to je fuk, nebýt mě, mohl Boris upadnout do bezvědomí nebo tak něco. Vůbec si nedovedu představit, co u něj mohlo vyvolat takový záchvat. Tedy, asi ano, dovedu. Myslím, že se z toho ticha ve speciálce na chvíli zbláznil. Fakticky.

Dovedu si dokonale představit, jak je to možné, protože mi to taky lezlo na mozek.

Takže, stalo se to, že jsme tam všichni seděli a nestarali se, co se děje okolo – tedy samozřejmě až na mě, protože já jsem pozorovala Borise – když se Boris najednou postavil a povídá: „Lilly, já už to nesnesu! Tohle mi nemůžeš dělat! Musíš mi dát šanci, abych ti dokázal svou věčnou oddanost!“

Nebo přibližně tak nějak to proběhlo. Není zrovna jednoduché si vzpomenout si přesně, když vezmeme, co se stalo pak.

Pamatuju se ale, co odpověděla Lilly. Byla vlastně celkem milá. Dalo se poznat, že ji trochu mrzí, jak se k Borisovi na její párty zachovala. Přátelsky mu povídá: „Borisi, je mi to vážně moc líto, zvlášť to, jak k tomu došlo. Ale pravda je, že když se rozhoří taková láska jako ta moje k Jangbuovi, nic ji nezastaví. Když vyhrají Yankees světový pohár, neudržíš newyorské baseballové fanoušky na uzdě. Když jsou povánoční slevy, neudržíš na uzdě davy v supermarketu. Když začne pršet, nezastavíš záplavy v tunelu metra. A zrovna tak nemůžeš zastavit takovou lásku, jakou cítím k

Jangbuovi. Je mi to opravdu líto, ale nemůžu s tím nic dělat. Miluju ho.“

Řekla to hezky – dokonce i já, její nepřísnejší kritik, možná s výjimkou jejího bratra, to přiznám – ale ta slova na první pohled zasáhla Borise jako rána pěstí. Celý se roztrásl. Než jsem se stihla vzpamatovat, popadl obrovský glóbus, vedle kterého seděl – což byl opravdu atletický výkon, protože ten glóbus musí vážit metrák. Vlastně je ten glóbus ve speciálce právě proto, že je tak těžký a nikdo už ho nedokáže roztočit, takže si vedení školy nejspíš řeklo, že místo aby ho vyhodilo, šoupne ho do třídy šprtům, protože ti skousnou všechno. Jsou to přece špti.

Takže Boris – Boris, se všemi svými zdravotními problémy – tam stál a držel ten ohromný těžký glóbus nad hlavou, jako by byl Atlas nebo He-Man nebo tak něco.

„Lilly,“ promluvil přiškrceným hlasem, který ani nezněl jako jeho vlastní – měla bych asi podotknout, že touhle dobou už všichni ve třídě věnovali pozornost tomu, co se děje. Michael si sundal sluchátka a upřeně Borise pozoroval a dokonce i ten tichý kluk, co vynalézá vteřinové lepidlo, které by se nelepilo na prsty (takže už se vám nestane, že byste si přilepili ruku k podrážce boty a podobně), pro jednou sledoval, co se děje kolem něj.

„Jestli se ke mně nevrátíš,“ Boris těžce oddechoval – ten glóbus váží přinejmenším pětadvacet kilo a on si ho držel NAD HLAVOU – „pustím si ten glóbus na hlavu.“

Všichni najednou se prudce nadechli. Myslím, že se dá bezpečně říct, že nikdo z nás nepochyboval, že to Boris myslí vážně. Opravdu si hodlal pustit ten glóbus na hlavu. Když to teď vidím napsané, vypadá to trochu komicky – protože kdo vyhrožuje něčím TAKOVÝM? Že si pustí glóbus na hlavu?

Jenže tohle byla speciálka. Chci říct, géniové VŽDYCKY dělají divné věci, jako je pouštět si na hlavu glóbus. Vsadím se, že existují na světě géniové, kteří si pustili na hlavu ještě mnohem divnější předměty. Třeba kusy asfaltu nebo kočky nebo tak. Jenom aby viděli, co to udělá.

Totíž, chápejte. Jsou to géniové.

Protože Boris je génius a Lilly je taky génius, zareagovala na jeho výhružky tak, jak by to udělal právě jenom génius. Normální holka jako já by řekla: „Ne, Borisi! Polož ten glóbus! Promluvíme si!“

Ale Lilly je génius a je jí proto vlastní zvědavost, kterou se vyznačují všichni géniové, totiž co by to udělalo, kdyby si Boris opravdu ten glóbus na hlavu pustil – a možná taky chtěla vidět, jestli nad ním má takovou moc, aby to udělal – a tak znechuceně povídá: „Jdi do toho. Schválně, jestli mi na tom záleží.“

A pak se to stalo. Bylo vidět, že Boris zaváhal – jako by mu konečně v láskou zatemněném mozku svitlo, že pustit si na hlavu skoro třicetikilový glóbus možná není ten nejlepší způsob řešení problému.

Ale zrovna když se chystal glóbus položit, vyklouzl mu z rukou – možná náhodou. A možná taky schválně – Moscovitzovi by to asi označili za případ sebenaplněného prorocství, jako když řeknete: „Jenom aby se *tohle* nestalo,“ a tak zaviníte, že se to stane, protože jste to řekli a musíte na to pořád myslet – a Boris si upustil ten glóbus na hlavu.

Dopadl mu na lebku s nechutným dutým prasknutím – tak jako ten lilek, co jsem jednou vyhodila na chodník z okna Lillyina pokoje v šestnáctém patře – a pak se od jeho hlavy odrazil a s rachotem se skutálel na podlahu.

A pak se Boris oběma rukama chytl za hlavu a začal se potácet po třídě a vyděsil toho kluka s vteřinovým lepidlem, který se lekl, že do něj Boris vrazí a smete mu na podlahu poznámky.

Bylo celkem zajímavé sledovat, jak zareagovali ostatní. Lilly si chytla tváře do dlaní a jenom tam beze slova stála, bledá... no, bledá jako smrt. Michael zaklel a vyrazil k Borisovi. Lars vyběhl ze třídy s pokřikem: „Paní Hillová! Paní Hillová!“

A já – ani jsem vlastně nevěděla, co dělám – jsem vstala, sundala si svetr od školní uniformy, dokráčela k Borisovi a přikázala mu: „Sedni si!“ protože pobíhal po třídě jako kuře bez hlavy. Ne že bych kdy viděla kuře bez hlavy – a doufám, že ani nikdy neuvidím.

Ale víte, jak to myslím.

Boris, k mému překvapení, poslechl. Zhroutil se do nejbližší lavice a začal se trást jako Rommel při bouřce. Pak jsem mu stejně autoritativně, hlasem, který jako by mi ani nepatřil, řekla: „Dej ty ruce stranou!“

A Boris si sundal ruce z hlavy.

Potom jsem mu přiložila zmačkaný svetr na díru v hlavě, abych zastavila krvácení, tak jak jsem to viděla v televizi, když ke zvěrolékaři přivezli postřeleného pitbulla.

A pak – promiňte, ale je to pravda – pak se strhlo peklo.

- Lilly se rozbrečela na celé kolo jako mimino, což jsem u ní neviděla od druhé třídy, kdy jsem jí jakoby omylem vrazila do krku špachtli, protože jsme dělaly polevu na narozeninové dorty pro spolužáky a ona pořád ujídala a já se bála, že nám poleva nevystačí.
- Ten kluk s vteřinovým lepidlem vyběhl ze třídy.
- Paní Hillová přiběhla *do* třídy a za ní Lars a polovina učitelů ze sboru, kteří nejspíš neměli ve sborovně co na práci, jak je to na škole Alberta Einsteina obvyklé.
- Michael se skláněl nad Borisem a mluvil na něj tichým, uklidňujícím hlasem, který se určitě naučil od rodičů, když jim uprostřed noci zavolají pacienti, co přestali brát prášky a vyhrožují, že vyrazí do města převlečení za klauny: „Bude to v pohodě, Borisi. Budeš v pořádku. Jenom zhluboka dýchej. Dobře. Ted’ znovu. Zhluboka, pravidelně. Budeš v pohodě. Naprosto v pohodě.“

A já jsem tam prostě dál stála se svetrem přimáčkнутým na vršek Borisovy hlavy a glóbus, který se nejspíš tím nárazem uvolnil – nebo možná Borisovou krví – se pomalu otáčel, až se nakonec zastavil u mapy Ekvádoru.

Jeden z učitelů došel pro ošetřovatelku, která mě požádala, ať dám ten svetr trochu stranou, aby si mohla prohlédnout ránu. Pak mi rychle přikázala, ať dám ten svetr zase zpátky. A potom promluvila na Borise tím samým uklidňujícím hlasem jako předtím Michael: „Pojďte se mnou, mladý muži. Zajdeme na ošetřovnu.“

Akorát že Boris nedokázal dojít na ošetřovnu sám, protože když se postavil, podlomila se mu kolena. Takže ho tam Lars s Michaelem napůl donesli, zatímco já mu dál držela svetr na hlavě, protože... protože mi zkrátka nikdo neřekl, ať ho dám pryč.

Když jsme cestou ze třídy procházeli kolem Lilly, pořádně jsem si ji prohlédla, a opravdu byla bledá jako smrt – její obličej měl barvu newyorského sněhu, světle šedou a trochu do žlutá. Taky vypadala, že jí není zrovna dobře od žaludku. Taky jí to patří, jestli chcete něco vědět.

A tak tu teď s Michaelem a s Larsem sedíme, zatímco ošetřovatelka sepisuje zprávu o úrazu. Zavolala Borisově mámě, která by měla dorazit a odvést ho k jejich doktorovi. I když ta rána od globusu není moc rozsáhlá, podle ošetřovatelky si asi vyžádá několik stehů a Boris bude muset dostat protitetanovou injekci. Ošetřovatelka se taky vyjádřila velice pochvalně o mém rychlém zásahu. Zeptala se: „Ty jsi ta princezna, ne?“ a já jsem stydlivě odpověděla, že ano.

Nemůžu si pomoci, ale jsem na sebe fakt pyšná.

Je zvláštní, že i když nemůžu vystát krev ve filmech a tak, ve skutečnosti mi to ani trochu nevadilo. Tedy když jsem viděla Borisovu krev, myslím. Protože když nám kdysi při biologii promítali dokument o akupunktuře, musela jsem sedět s hlavou mezi koleny. Ale při pohledu na krev, co stříkala Borisovi z hlavy, jsem ani nemrkla.

Možná je to jenom opožděná reakce nebo tak něco. Víte, jak to myslím. Něco jako posttraumatický stres.

I když upřímně řečeno, když netrpím posttraumatickým stresem z celé té záležitosti s mým princeznovstvím, pochybuju, že mi ho způsobí pohled na bývalého kluka mé nejlepší kamarádky, jak si pustil na hlavu glóbus.

No nazdar. Přichází ředitelka Guptová.

Pondělí, 5. května, francouzština

Mio, je to s Borisem pravda? Opravdu se pokusil během páté hodiny zabít a pobodal se úhloměrem? – Tina

Samozřejmě že ne. Pokusil se zabít a pustil si na hlavu glóbus.

PANEBOŽE!!!!!!!!!!!! Bude v pořádku?

Ano, díky mému pohotovému zásahu a Michaelovu. Nejspíš ho ale bude pár dní pořádně bolet hlava. Nejhorší na tom byl rozhovor s ředitelkou Guptovou. Protože pochopitelně chtěla vědět, proč to udělal. A já jsem nechtěla dostat Lilly do průšvihů nebo tak. Tedy ne že by to byla její vina. I když možná trochu ano...

Samozřejmě že je to její vina!!!! Nemyslíš, že mohla celou tu věc zvládnout o něco líp? Panebože, vždyť se s Jangbuem líbala skoro Borisovi před očima! Tak co jsi ředitelce řekla?

Ale, to víš. Normálně. Boris se nejspíš zhroutil pod tlakem povinností, co nám nakládají učitelé, a jestli by vedení školy nemohlo zrušit zkoušení na konci roku, tak jako v Harrym Potterovi. Jenže ona mě neposlouchala, protože nikdo není po smrti ani nás nehoní obří had.

Stejně je to ale ta nejromantičtější věc, co jsem kdy slyšela. Jenom v těch nejodvážnějších snech bych si nechala zdát, že by kvůli mně byl někdo tak zoufalý, že by si pustil na hlavu glóbus, aby získal zpátky mé srdce.

Já vím! Jestli chceš co vědět, myslím, že si to Lilly s Jangbuem začala rozmyšlet. Tedy podle mně. Vlastně jsem s ní od té doby nemluvila.

Panebože, kdo by to tušil, že v Borisově hubené hrudi bije srdce Heathcliffa?

To teda! Zajímalo by mě, jestli bude jeho duch strašit na Východní sedmapadesáté, tak jako Heathcliffův strašil na blatech. Však víš, když Cathy zemřela.

Boris mi vždycky přišel tak nějak roztomilý. Totiž, já vím, že ti leze na nervy to jeho dýchání pusou, ale musíš uznat, že má moc hezké ruce.

RUCE? Co záleží na RUKOU??????

No, jsou docela důležité. Nezapomeň, že rukama se tě kluci DOTÝKAJÍ.

Jsi nechutná, Tino. Fakt že jo.

I když musím přiznat, že to ode mě nebylo tak úplně fér, když vezmeme moji obsesi Michaelovým krkem. Ale co na tom. Já to nikdy nikomu NEPŘIZNALA. Aspoň nahlas ne.

Pondělí, 5. května,

v limuzíně cestou na hodinu princeznování

Ve škole je ze mě naprostá celebrita. Jako kdyby nestačilo, že jsem princezna, teď se ještě po celé škole Alberta Einsteina rozeslo, že jsme s Michaellem zachránili Borisovi život. Jsme docela jako doktor Kovac a sestra Abby!!!!!!!!!!!!!! A Michael dokonce i trochu VYPADÁ jako doktor Kovac. S těmi tmavými vlasy a sexy hrudníkem a tak vůbec.

Ani nevím, proč by si máma měla zvát porodní asistentku. Klidně bych mohla to dítě rodit sama. Rozhodně bych to zvládla. Potřebovala bych akorát nůžky a baseballovou rukavici. To teda.

Páni. Budu si to muset rozmyslet s tím spisovatelstvím. Možná je můj talent úplně někde jinde.

Pondělí, 5. května, hala hotelu Plaza

Lars mi právě řekl, že aby se člověk dostal na medicínu, musí mít dobré známky z matematiky a technických předmětů. Chápu ty technické předměty, ale proč MATIKA?????? PROČ??????? Proč se americký vzdělávací systém spíkl, aby mi zabránil věnovat se mé osudem určené kariéře?

Pondělí, 5. května,

cestou z hotelu Plaza domů

Na Grandmère se můžete spolehnout, že vás dostane rychle zpátky na zem. Ještě jsem se vznášela v oblacích z toho lékařského zázraku, co jsem provedla ve škole – tedy, on to BYL zázrak: byl zázrak, že jsem při pohledu na všechnu tu krev nepadla do mdlob – a Grandmère na mě: „Tak na kdy ti můžu domluvit zkoušku v Chanelu? Protože jsem ti tam zamluvila šaty, které podle mě budou na ten tvůj vysněný maturitní ples naprosto ideální, ale jestli je chceš mít připravené včas, měli by ti je začít upravovat nejpozději zítra.“

Takže jsem jí pak musela vysvětlit, že na ples s Michaellem ještě pořád nejdem.

Samozřejmě na tu zprávu nezareagovala jako každá normální babička. Normální babička by se rozplývala soucitem a pohladila by mě po hlavě a dala by mi domácí sušenku nebo dolar nebo tak něco.

Ale moje babička ne. Ani náhodou. *Moje* babička místo toho jenom povídá: „Tak to jsi nejspíš neudělala to, co jsem ti poradila.“

Páni! Všechno to sved' na oběť, babi!

„Co tím myslíš?“ vyhrkla jsem.

A Grandmère pochopitelně zvedla obočí: „Co tím myslím? To ses chtěla zeptat? Tak to koukej říct pořádně.“

„Co – tím – myslíš – Grandmère?“ zeptala jsem se zdvořileji, i když v duchu jsem samozřejmě ani trochu zdvořilosti necítila.

„Myslím tím, že jsi se nezachovala tak, jak jsem ti řekla. Řekla jsem ti, že musíš Michaela správně motivovat a on bude ještě celý šťastný, že s tebou na ten ples může jít. Ale je jasné, že ty radši budeš sedět a naříkat, než abys projevila iniciativu a postarala se, abys dostala to, co chceš.“

To se mě dotklo.

„To mi promiň, Grandmère,“ řekla jsem, „ale udělala jsem všechno v lidských silách, abych Michaela přesvědčila, že se mnou má jít na ten ples.“ Tedy samozřejmě kromě toho, abych mu vysvětlila, *proč* je to pro mě tak důležité. Protože si nejsem jistá, jestli by – kdybych mu to *vysvětlila* – souhlasil. A TO by teprve byla

hrůza. Víte, co myslím. Kdybych obnažila duši před mužem, kterého miluji, a on by se rozhodl, že je pro něj jeho odpor k něčemu tak trapnému jako maturitní ples stejně důležitější než touha splnit mi celoživotní sen.

„Naopak, ani zdaleka ne,“ nesouhlasila Grandmère. Udusila cigaretu, nosem vyfoukla ohromný oblak šedého kouře – je šokující, že i když váha genovského trůnu leží zcela na mých křehkých bedrech, moji babičku ani trochu neznepokojuje negativní vliv jejího kouření na moje plíce – a povídá: „Už jsem ti to několikrát vysvětlovala, Amélie. V situacích, kdy se oponenti bezúspěšně snaží o zmírnění napětí, je vždycky v tvém nejlepším zájmu podívat se na situaci s odstupem a zeptat se sama sebe, co protivník chce.“

Zamrkala jsem na ni přes oblak dýmu. „Mám přijít na to, co Michael chce?“

„Přesně tak.“

Pokrčila jsem rameny. „To je jednoduché. Nechce jít na ples. Protože je podle něj ples trapný.“

„Ne. To mi říkáš, co Michael *nechce*. Co ale *chce*?“

Nad tím jsem se musela zamyslet.

„No,“ řekla jsem, zatímco jsem pozorovala, jak si Rommel – když viděl, že Grandmère nedává pozor – lehl na zem a začal si slízávat srst z packy. „Myslím... že Michael chce hrát se svojí kapelou?“

„*Bien*,“ řekla Grandmère, to je francouzsky „dobře“. „Ale co ještě asi chce?“

„No,“ pokrčila jsem rameny. „Já nevím.“ Nešlo mi z hlavy to s tou kapelou. Příprava a organizace maturitního plesu je povinností nižších ročníků, i když nás tam pak nakonec pustí jenom na pozvání někoho z posledního ročníku. Pokoušela jsem se vzpomenout si, co psal plesový výběr v *Atomu* ohledně muziky, kterou na ples zařídili. Myslím, že najali nějakého dýdžeje.

„Samozřejmě že víš, co Michael chce,“ obořila se na mě Grandmère. „Michael chce totéž, co *každý* muž.“

„Chceš říct...“ Byla jsem ohromená pronikavostí Grandmèřina úsudku. „Chceš říct, že bych měla požádat plesový výbor, aby nechali Michaelovu kapelu hrát na plese?“

Grandmère se z nějakého důvodu začala dusit. „Co-Co-že?“ zeptala se a div že přitom nevykašlala plíce.

Opřela jsem se na židli, neschopná slova. Nikdy by mě to nenapadlo, ale babiččino řešení bylo naprosto dokonalé. Nic by Michaelovi neudělalo větší radost, než opravdický, placený koncert Skinner Box. A já bych se dostala na ples... a nejenom s mužem mých snů, ale zároveň se *členem kapely*. Je na světě něco skvělejšího, než jít na ples se členem kapely, která tam hraje? Ne. Rozhodně ne.

„Grandmère,“ vydechla jsem. „Ty jsi geniální!“

Grandmère srkala zbytek ledu ze dna sklenice se sidecarem. „Nemám nejmenší představu, o čem to mluvíš, Amélie,“ odpověděla.

Ale já jsem věděla, že Grandmère poprvé ve svém životě předstírá skromnost.

Pak jsem si vzpomněla, že bych na ni měla být našťavaná kvůli Jangbuovi. Takže jsem řekla: „Ale Grandmère, teď na chvíli vážně. Tahle věc s pomocnými číšníky... ta stávka. Musíš něco udělat. Je to tvoje vina, víš.“

Grandmère si mě prohlédla přes oblak modrého dýmu z cigarety, kterou si zrovna zapálila.

„Nejsi náhodou trochu nevděčná?“ zeptala se. „Vyřeším ti všechny tvoje problémy, a tohle je tvoje poděkování?“

„Myslím to vážně, Grandmère,“ řekla jsem. „Musíš zavolat do Les Hautes Manger a říct jim o Rommelovi. Řekni jim, že to ty můžeš za to, že Jangbu zakopl, a že ho musejí přijmout zpátky. Jinak to není spravedlivé. Chci říct, ten chudák přišel o práci!“

„Najde si jinou,“ mávla rukou Grandmère.

„Bez doporučení těžko,“ podotkla jsem.

„Tak se může vrátit do své vlasti,“ odpověděla Grandmère. „Jsem si jistá, že se jeho rodičům stýská.“

„Grandmère, on je z Nepálu, ze země, která je už několik desetiletí utlačovaná Čínou. Nemůže se tam vrátit. Není tam dost práce. Umřel by hladu.“

„Už o tom nechci diskutovat,“ prohlásila povýšeně Grandmère. „Vyjmenuj mi deset chodů, které se tradičně podávají na genovské knížecí svatbě.“

„Grandmère!“

„Deset chodů!“

Takže jsem neměla na vybranou a musela jsem jí odříkat deset chodů podávaných tradičně na genovské svatbě – olivy, antipasta, těstoviny, ryba, maso, salát, chleba, sýr, ovoce, moučník (musím si zapamatovat, že jestli se někdy budeme s Michaellem brát, nemáme to dělat v Genovii, ledaže by v paláci souhlasili, že připraví vegetariánskou hostinu).

Nechápu, jak někdo tak hluboko zabředlý do temných sil zla, jako je Grandmère, mohl přijít s tím geniálním plánem dostat Michaelovu kapelu na ples.

Ale nejspíš měl i Darth Vader své světlé okamžiky. Teď zrovna mě žádné nenapadají, ale určitě to tak bylo.

Pondělí, 5. května, 9 hodin večer, doma

Špatná zpráva:

Strávila jsem celý večer procházením starých čísel Atomu, abych zjistila, kdo je předsedou plesového výboru, a mohla mu (nebo jí) napsat mail s návrhem požádat Skinner Box, jestli by nevystoupili na maturitním plesu jako alternativa k objednanému DJovi. Takže si dovedete představit můj údiv a moje zklamání, když jsem konečně narazila na článek, který jsem hledala, a uviděla tu hroživou skutečnost, černé na bílém:

Lana Weinbergerová.

LANA WEINBERGEROVÁ je předsedkyní letošního plesového výboru.

Tak to bychom měli. To je můj konec. Teď už se ROZHODNĚ na maturitní ples nedostanu. Chci říct, Lana by radši porušila dietu, než aby najala na ples kapelu mého kluka. Protože Lana mě nesnáší a vždycky nesnášela.

A musím říct, že je to vzájemný pocit.

Co budu dělat TEĎ? Přece NEMŮŽU přijít o maturiták. To NEJDE!!!!!!!!!!!!

Ale nejspíš nemám ty nejhorší problémy ze všech lidí na světě. Někteří lidé jsou na tom hůř. Například Boris. Právě jsem od něj dostala následující mail:

JoshBell2: Mio, jenom jsem ti chtěl poděkovat za to, co jsi pro mě dneska udělala. Nevím, proč jsem se choval tak hloupě. Asi mě přemohly city. Miluju ji! Ale už je mi teď jasné, že si nejsme souzeni, jak jsem si tak dlouho (a mylně, jak konečně zjišťuju) myslel. Ne, Lilly je jako divoký mustang, který potřebuje volnost. Teď chápu, že ji žádný muž – a už vůbec ne člověk jako já – nedokáže zkrotit.

Važ si toho, co je mezi tebou a Michaellem, Mio. Milovat a být milován je krásná a vzácná věc.

– Boris Pelkowski

P.S.: Máma vzkazuje, že ti dá svetr do čistírny a budu ti ho moct vrátit koncem týdne. Prý jí řekl, že se jim bez problémů podaří odstranit skvrny od krve.

– B. P.

Chudák Boris! Jak může někdo vidět Lilly jako divokého mustanga? Divokou muchomůrku, možná. Ale *mustanga*? To bych neřekla.

Napadlo mě, že bych měla zjistit, jak se jí daří, protože když jsem ji viděla naposled, byla ve tváři poněkud zelená. Poslala jsem jí naprosto přátelský mail, aniž bych ji z čehokoliv obviňovala, jenom abych se poptala na její duševní stav po všem, co se ten den stalo.

Dovedete si představit mé rozhořčení, když se mi za mé úsilí dostalo této odpovědi:

FEminist: Ahoj, princko!

(Princko mi Lilly začala říkat před několika týdny. Jako že jsem princezna. Opakovaně jsem ji žádala, ať toho nechá, ale ona v tom vytrvale pokračuje, nejspíš proto, že jsem jí dala lehkomyšlně najevo, že mi to vadí.)

Jak se vede? Chyběla jsi nám dneska na tiskové konferenci HSPNPJS. Vypadá to, že se k nám možná připojí hotelové odbory. Jestli se nám povede zapojit do stávky kromě zaměstnanců restaurací i hotely, srazíme město na kolena! Lidem konečně dojde, že s pomocným personálem si není rady zahrávat. I obyčejný pracující člověk si zaslouží slušnou životní úroveň!

To byl dneska odpoledne s Borisem úlet, co? Musím říct, že mě docela vyděsil. Netušila jsem, že je takový magor. Ale koneckonců JE to muzikant. Mělo mě to napadnout. Ale zvládli jste to s Michaellem fakt dobře. Byli jste jako doktor McCoy a sestra Chapelová. I když ty bys asi radši slyšela, že jste byli jako doktor Kovac a sestra Abby. Což je vlastně taky pravda.

No nic, musím běžet. Máma chce, abych uklidila nádoby.

– Lil

P.S.: Jangbu udělal dneska po tiskové konferenci něco naprosto roztomilého. Koupil mi u stánku na Canal Street růži z hedvábí. To je tak hrozně romantické. Boris nikdy nic takového neudělal.

– L.

Musím přiznat, že jsem byla v šoku. V šoku z toho, jak Lilly přezíravě přešla Borisovo utrpení. V šoku z jejího „Jak se vede?“ a z

její narážky na originální *Star Trek*... sama Lilly by to nazvala passé, protože se vždycky snaží udržet krok s nejnovějšími kulturními trendy. A byla jsem OPRAVDU v šoku z toho, jak naznačovala, že všichni muzikanti jsou na hlavu. Jak to myslí?! Její bratr Michael, SE KTERÝM CHODÍM, je muzikant! A máme sice své problémy, ale ne proto, že by byl magor. Jestli něco, tak je to proto, že je Michael kozoroh a stojí nohama AŽ MOC pevně na zemi, kdežto já jsem býk s hlavou věčně v oblacích a snažím se do našeho vztahu vnést trochu víc zábavy.

Obratem jsem jí odepsala. Přiznávám, že jsem byla tak naštvaná, až se mi tráslы ruce.

TLouie: Lilly, možná by tě mohlo zajímat, že kvůli tomu, co se stalo dneska ve speciálce, má Boris dva stehy A K TOMU dostal protitetanovou injekci. Navíc je dost dobře možné, že má otřes mozku. Mohla by ses třeba na chvíli odtrhnout od toho neúnavného boje za zájmy Jangbua, kterého jsi potkala TEPRVE PŘED TŘEMI DNY, a najít v sobě trochu soucitu se svým bývalým klukem, s nímž jsi chodila OSM MĚSÍCŮ!

– M.

Lilly odpověděla téměř okamžitě.

FEminist: Promiň, princko, ale ten tvůj blahosklonný tón se mi ani trochu nelíbí. Nesnaž se na mě hrát princeznu. Je mi líto, jestli se ti nezamlouvá Jangbu nebo to, co pro něj a pro ostatní jemu podobné dělám. To ale neznamená, že se nechám vydírat svým bývalým vztahem nebo dětinskými záchvaty poblouzněného narcisty, jako je Boris. Já ho nenutila, aby vzal ten glóbus a pustil si ho na hlavu. To bylo jeho vlastní rozhodnutí. Myslela bych, že někdo, kdo viděl tolik filmů o ženách jako ty, pozná manipulativní podstatu Borisova jednání.

Ale možná kdybys přestala pořád koukat na televizi a vyšla občas mezi lidi, došlo by ti to. Taky bys možná pak psala do časopisu o něčem trochu zajímavějším, než co bude příští týden k obědu.

Z jejího útoku na Borise bylo vidět, že má vůči němu výčitky svědomí. To jsem byla schopná ignorovat. Ale její útok na moje psaní jsem nemohla jen tak přejít. Hned jsem odepsala zpátky:

TLouie: Jo, já se možná koukám na filmy, ale aspoň nechodím po světě s okem připlácnutým k hledáčku kamery jako ty. Radši se na filmy DÍVÁM,

než abych pro ně inscenovala dramata. Navíc by tě mohlo zajímat, že mě Leslie Choová tuhle požádala, abych napsala do časopisu opravdovou reportáž.

A dostala jsem následující odpověď:

FEminist: Jo, reportáž, která by *beze mě* nikdy nevznikla. Jsi takový slaboch. Běž prosím tě dál brečet nad tím, že budeš muset strávit léto v genovském paláci a že můj bratr s tebou nechce jít na maturiták, a nech řešení OPRAVDOVÝCH problémů na lidech jako já, kteří jsou k jejich zvládnutí lépe duševně vybavení.

To byla poslední kapka. Lilly Moscovitzová už není má nejlepší kamarádka. Mám už po krk jejích urážek. Nejradši bych jí odepsala, abych jí to dala vědět.

Ale to by asi bylo moc dětinské a málo INTELEKTUÁLNÍ.

Možná prostě poprosím Tinu, jestli by odted' nechtěla být moje nejlepší kamarádka.

Ale ne, to by taky bylo dětinské. Už nejsme ve třetí třídě. Jsme skoro dospělé, jak prohlásila máma. Dospělí všude nerozhlašují, kdo je jejich nejlepší kamarádka a kdo ne. Prostě to tak nějak... vědí. Nemusejí o tom mluvit. Nevím, jak to dělají, ale je to tak. Možná to má něco společného s estrogeny. Nebo s čím. Panebože, bolí mě z toho hlava.

Pondělí, 5. května, 11 hodin večer

Když jsem si teď ještě naposledy před spaním zkontrolovala e-mail, div jsem se nerozbrečela. To proto, že jsem tam našla tohle:

Linux4ever: Mio, určitě se na mě kvůli ničemu nezlobíš? Protože jsi na mě celý den skoro nepromluvila. Kromě toho, když jsme pomáhali Borisovi. Udělal jsem ti něco?

A pak o vteřinu později ještě jeden:

Linux4ever: Ten poslední mail ignoruj. Byla to ode mě pitomost. Vím, že kdybych tě něčím naštvál, řekla bys mi to. Protože jsi prostě taková. To je jeden z důvodů, proč nám to jde tak dobře dohromady. Protože si můžeme navzájem říct cokoliv.

A potom:

Linux4ever: Není to kvůli té párty, nebo ano? Totiž kvůli tomu, že jsem nezmlátil Jangbua, když se líbal s mojí sestrou? Protože plést se mojí sestře do milostného života není ten nejlepší nápad, jak sis možná všimla.

A pak:

Linux4ever: No jo. Tak dobrou noc. Miluju tě.

Ach Michaela! Můj rytíři!

PROČ SE MNOU NECHCEŠ JÍT NA MATURITNÍ
PLES????????????????????????????????

Úterý, 6. května, 3 hodiny ráno

Nevím, kde se v ní bere ta drzost. Koukání na filmy mě naučilo SPOUSTU věcí o psaní. Tak třeba:

CENNÉ RADY OHLEDNĚ PSANÍ, KTERÉ JSEM JÁ, MIA THERMOPOLISOVÁ, ODPOZOROVALA Z FILMŮ

Osudný svah v Aspenu: T. J. Burke se odstěhuje do Aspenu, aby pracoval jako lyžařský instruktor, ale ve skutečnosti chce psát. Když napíše dojemný příběh na počtu mrtvého kamaráda Dexe, dá ho do obálky a pošle do časopisu *Powder*. Kolem proletí balón a dvě labutě. Pak je střih na pošťáka, jak dává Burkemu do schránky výtisk časopisu. A na obálce se píše o jeho story! Takhle jednoduché je sehnat vydavatele!

Skvělí chlapi: Vždycky zálohuj.

Little Women: Taktéž.

Moulin Rouge: Když člověk píše hru, neměl by se zamilovat do hlavní představitelky. Zvlášť ne tehdy, když má souchotiny. Taky není dobrý nápad pít něco zeleného, co vám nabídne nějaký skrček.

The Bell Jar: Nedávejte svou knihu číst mámě, dokud není vydaná (pak už s tím nemůže nic dělat).

Adaptace: Dvojčatům se nedá věřit.

Isnt She Great: Vydavatelům nevadí, když jim přinesete rukopis napsaný na růžovém dopisním papíře. Sex dokáže knihu prodat.

Jak si Lilly vůbec DOVOLUJE tvrdit, že sledování televize je plýtvání časem?

A jestli se rozhodnu pro lékařskou kariéru, stejně je to dobře investovaný čas, protože jsem viděla snad všechny díly *Pohotovosti*.
Ani nemluvě o *MASH*.

Úterý, 6. května, speciálka

Dnešek zatím nestojí opravdu za nic:

1. Pan G. nám dal při matice pětiminutovku, kterou jsem naprosto zkopala, protože jsem se včera večer kvůli celé té věci s Borisem a Lilly a maturitákem nedokázala soustředit na učení. Řekli byste, že můj nevlastní otec bude mít dost ohledů, aby mi naznačil, když chystá písemku. Ale to by nejspíš bylo proti nějakému morálnímu učitelskému kódu. To tak. A co morální kód nevlastního otce? To nikdy nikoho NENAPADLO?
2. Zase jsme se nechaly se Shameekou chytit, jak si posíláme vzkazy. Musíme napsat tisíc slov o vlivu globálního oteplování na ekosystémy Jižní Ameriky.
3. Nemám s kým dělat na projektu o chorobách, co máme za úkol ze zdravotní výchovy, protože spolu s Lilly nemluvíme. Naprosto mě ignoruje. Dokonce jela do školy metrem, místo aby se svezla s Michaelem a se mnou limuzínou. Ne že by mi to vadilo.

Navíc, když jsme losovali choroby, vytáhla jsem si Aspergerův syndrom. Proč jsem nemohla dostat nějakou zajímavou chorobu, jako je třeba ebola? Je to totálně nefér, zvláště teď, když uvažuji o lékařské kariéře.

4. U oběda jsem omylem snědla kus párku, co někdo zapekl do mojí sýrové pizzy. Boris strávil celou hodinu tím, že si pouzdro na housle pokrýval nápisy Lilly. Lilly se u oběda ani neukázala. Doufám, že nasedli s Jangbuem do letadla zpátky do Nepálu a my od nich už budeme mít pokoj. Michael si to ale nemyslí. Podle něj měla další tiskovou konferenci.
5. Michael si to s tím maturitním plesem nerozmyslel. Ne že bych se ho na to ptala. Ale procházeli jsme spolu kolem stolku, u kterého Lana a ostatní členové plesového výboru prodávají lístky, a Michael sotva slyšitelně zabručel: „Pitomec,“ když

viděl toho kluka, co nesnáší kukuřici, jak kupuje lístky pro sebe a svoji přítelkyni.

Dokonce i ten kluk, co nesnáší kukuřici, půjde na maturitní ples. Všichni tam půjdou. Všichni kromě mě.

Lilly se ještě pořád nevrátila, ať už zmizela před obědem kamkoliv. Což je nejspíš dobře. Myslím, že kdyby sem teď vkráčela, Boris by to nezvládl. Našel v kumbále lahvičku bílého korektoru a teď s ním kreslí kolem Lillyina jména na pouzdru na housle kudrlinky. Nejradši bych s ním zatřásla a zařvala mu do ucha: „Vzpamatuj se! Ona za to nestojí!“

Ale bojím se, že by se mu mohly uvolnit stehy.

Navíc paní Hillová, nejspíš v důsledku včerejších událostí, sedí dneska za katedrou, listuje si v katalogu Garnet Hill a pozoruje nás ostřížím zrakem. Vsadím se, že z toho měla problémy, když si při její hodině pustil houslový virtuóz na hlavu glóbus. Ředitelka Guptová dokáže být opravdu přísná, když ve škole dojde ke krveprolití.

Protože nemám nic lepšího na práci, chystám se napsat báseň, která by vyjadřovala mé skutečné pocity ohledně toho, co se kolem mě děje. Mám v úmyslu to nazvat „Jarní šílenství“. Jestli se mi povede, nabídnu ji *Atomu*. Samozřejmě anonymně. Kdyby Leslie věděla, že jsem to psala já, nikdy by to neotiskla, protože jsem se coby nová redaktorka ještě jaksepatří neotrkala.

Ale když to prostě najde podstrčené pode dveře redakce *Atomu*, možná to otiskne.

Stejně nemám co ztratit. Huř už dost dobře být nemůže.

Úterý, 6. května, nemocnice Sv. Vincenta

Zrovna začalo být hůř. O hodně hůř.

Je to nejspíš moje vina. Je to moje vina, protože jsem napsala, že už nemůže být hůř. Jak se zdá, může rozhodně být O MOC hůř, než když jen

- pohoříte v písemce z matiky
- dostanete zvláštní úkol z biologie, protože si posíláte vzkazy
- ve zdravotní výchově dostanete za úkol projekt o Aspergerově syndromu
- táta vás nutí strávit většinu léta v Genovii
- váš kluk nechce jít na maturitní ples
- vaše nejlepší kamarádka vás považuje za slabocha
- její přítel má na hlavě stehy jako následek zranění, které si sám způsobil
- a vaše babička se vás snaží přinutit, abyste s ní šli na večeri s brunejským sultánem

Může být ještě hůř, když se vaše těhotná máma složí v oddělení mraženého zboží v hypermarketu.

Nedělám si legraci. Přistála přímo mezi nanuky. Naštěstí se odrazila od pultu s Algidou a dopadla na záda, jinak by byl můj nenarozený bratříček nebo sestřička rozdrcen vahou vlastní matky.

Vedoucí hypermarketu podle všeho vůbec nevěděl, co dělat. Podle očitých svědků pobíhal po obchoďáku, rozhazoval rukama a volal: „Mrtvá žena v oddělení čtyři! Mrtvá žena v oddělení čtyři!“

Nevím, co by se stalo, kdyby tam zrovna nebyl newyorský hasičský sbor. Bez legrace. Hasiči si tam chodí nakupovat zásoby pro stanici – vím to, protože jsme je s Lilly, když jsme poprvé zjistily, že jsou hasiči sexy, a když ještě byla moje nejlepší kamarádka, chodily pozorovat, jak se probírají nektarinkami a mangy – a zrovna tam byli nakoupit si na tenhle týden, když se máma složila. Zkontrolovali jí okamžitě tep a zjistili, že není mrtvá. Pak zavolali sanitku a nechali ji odvézt na nejbližší pohotovost do nemocnice Sv. Vincenta.

Škoda že byla máma v bezvědomí. Určitě by se jí líbilo, jak se nad ní všichni ti sexy hasiči skláněli. Navíc to, že ji dokázali při tom, kolik teď váží, uzvednout, taky hodně vypovídá. To je fakt něco.

Takže jak jsem tak seděla na francouzštině a umírala nudou, dovedete si představit, jak jsem se lekla, když mi najednou zazvonil mobil. Ne proto, že to bylo poprvé, co mi na něj kdo zavolal. Ani proto, že mademoiselle Kleinová bez milosti zabavuje všechny mobily, co jí zazvoní při hodině. Ale proto, že mi na mobil mají dovoleno volat jenom máma a pan G., a to jenom v případě, že se začne drát na svět můj sourozenec.

Jenže když jsem konečně mobil zvedla – trvalo mi skoro minutu, než jsem si uvědomila, že to zvoní MŮJ telefon, a přestala jsem vrhat vyčítavé pohledy na všechny ostatní ve třídě – nebyla na druhém konci ani moje máma, ani pan G. se zprávou, že máma začala rodit. Místo toho se ohlásil kapitán Pete Logan a zeptal se, jestli znám jistou Helen Thermopolisovou, a pokud ano, jestli bych se mohla okamžitě dostavit za ní do nemocnice Sv. Vincenta. Hasiči našli mámin mobil v její kabelce a vytočili jediné číslo, které měla uložené v paměti.

Moje.

Já jsem samozřejmě div nedostala infarkt. Vyjekla jsem a popadla jsem batoh a Larse. Pak jsme beze slova vysvětlení vystřelili ze třídy... jako by se u mě najednou projevil Aspergerův syndrom, nebo tak něco. Cestou z budovy jsem málem minula třídu pana Gianiniho, na poslední chvíli jsem zabrzdila a strčila hlavu do dveří, abych na něj zaječela, že je jeho žena v nemocnici a že by tedy měl radši odložit tu křídu a jít s námi.

V životě jsem neviděla pana G. tak vyčermeného. Dokonce ani tehdy, když se poprvé setkal s Grandmère.

Pak jsme všichni tři běželi na stanici metra na Sedmasedmdesáté ulici – protože taxíkem bychom se tam jakživi nedostali v polední zácpě včas a Hans má s limuzínou každý den volno až do tří, kdy mi končí škola.

Myslím, že zaměstnanci nemocnice svatého Vincenta – kteří byli mimochodem naprosto skvělí – nikdy nezažili nic, co by se blížilo hysterické genovské princezně, jejímu bodyguardovi a jejímu

nevlastnímu otci. Všichni tři jsme vrazili do čekárny na pohotovosti a zůstali tam stát a ječet mámino jméno, dokud nevyšla sestra a neoznámila nám: „Helen Thermopolisová je docela v pořádku. Probrala se a teď odpočívá. Byla jenom trochu dehydrovaná a omdlela.“

„Dehydrovaná?“ Málem jsem zase dostala infarkt, ale tentokrát z jiného důvodu. „To nepila svých osm sklenic vody denně?“

Sestra se usmála a odpověděla: „Zmínila se, že jí to dítě tlačí na močový měchýř...“

„Je v pořádku?“ chtěl vědět pan Gianini.

„Je to DÍTĚ v pořádku?“ chtěla jsem vědět já.

„Oba dva budou v pořádku,“ uklidnila nás sestra. „Pojďte se mnou, já vás za ní dovedu.“

Pak nás sestra vzala dovnitř na pohotovost – opravdovou pohotovost nemocnice svatého Vincenta, kde skončí každý, koho v Greenwich Village postřelí nebo ho chytanou ledvinové kameny!!!!!!!!!!!!!! Byla tam spousta pacientů. Byl tam chlápek, co mu z těla trčely různé trubičky, a jiný chlápek, co zvracel do lavóru. Byl tam univerzitní student, co přebíral, a stará paní s šelestem na srdci a supermodelka, co si na podpatcích podvrkla kotník, a zedník s roztrženou rukou a poslíček, co ho na kole srazil taxík.

Ale než jsem si stačila pořádně prohlédnout všechny pacienty – pacienty, jaké budu mít možná jednou i já, jestli se mi podaří zlepšit prospěch z matiky a dostanu se na medicínu – odtáhla sestra závěs a za ním byla máma a tvářila se pěkně našťavaně.

Když jsem si všimla, že má v ruce jehlu, pochopila jsem, proč je našťavaná. Byla na kapačce!!!!!!!!!!!!!!

„PROBOHA!!!“ vykřikla jsem. I když na pohotovosti se křičet nemá, protože jsou tam nemocní lidé. „Jestli je v pořádku, tak proč má TOHLE???“

„Jenom abychom do ní dostali trochu tekutin,“ uklidňovala mě sestra. „Bude v pořádku. Řekněte jim, že jste v pořádku, paní Thermopolisová.“

„Jaká paní?“ zavrčela máma.

A v tu chvíli jsem věděla, že je naprosto v pořádku.

Vrhla jsem se na ni a objala jsem ji, jak to nejvíc šlo, s ohledem na tu kapačku a na to, že ji taky objímal pan Gianini.

„Jsem v pohodě, jsem v pohodě,“ poplácala nás máma po hlavách. „Nebudeme z toho dělat větší katastrofu, než už se stalo.“

„Ale tohle JE katastrofa,“ řekla jsem a cítila jsem, jak mi tečou slzy po tváři. Protože to vás dokáže rozhodit, když vám uprostřed francouzštiny zavolá kapitán Pete Logan, aby vám řekl, že vaši mámu odvezli do nemocnice.

„Ne, není,“ odporovala mi máma. „Jsem v pořádku. Dítě je taky v pořádku. A až do mě dostanou zbytek téhle láhve, pustí mě domů.“ Vrhla pohledem po sestře. „JE TO TAK?“

„Ano, jistě,“ odpověděla sestra a zatáhla závěs, abychom my čtyři – máma, pan G., já a můj bodyguard – měli trochu soukromí.

„Musíš na sebe dávat větší pozor, mami,“ řekla jsem. „Nemůžeš se takhle vyčerpávat.“

„Nejsem vyčerpaná,“ odporovala máma. „To ta zatracená uzená polévka, co jsem měla k obědu –“

„Z číny?“ vykřikla jsem zděšeně. „Mami, to bys neudělala! V té polévce je aspoň milión gramů sodíku! Není divu, že to s tebou šlehlo! Už jenom –“

„Mám nápad, Vaše Veličenstvo,“ zašeptal mi do ucha Lars. „Co kdybychom my dva šli a koupili venku vaší mámě koktejl?“ Lars si vždycky dokáže v krizi zachovat klidnou hlavu. Určitě za to může jeho izraelský armádní výcvik. Taky umí skvěle střílet z pistole a celkem dobře mu to jde i s plamenometem. Nebo mi to aspoň jednou řekl.

„Dobrý nápad,“ přikývla jsem. „Mami, my se s Larsem hned vrátíme. Dojdeme ti jenom koupit mléčný koktejl.“

„Díky,“ pousmála se máma, ale z nějakého důvodu se přitom dívala na Larse a ne na mě. Nejspíš měla z toho bezvědomí ještě pořád rozostřené oči.

Jenže když jsme se vrátili s koktejlem, sestra nás odmítla pustit zpátky za mámou. Prý je každému pacientovi na pohotovosti povolena jenom jedna návštěva za hodinu a předtím udělala výjimku, protože jsme byli všichni tak rozrušení a ona chtěla, abychom na

vlastní oči viděli, že je máma v pořádku, a k tomu jsem genovská princezna a tak vůbec.

Vzala si od nás koktejl a slíbila, že ho mámě donese.

Takže teď s Larsem sedíme na tvrdých židlích z oranžové umělé hmoty, co mají tady v čekárně. Zůstaneme tady, dokud mámu nepustí. Už jsem zavolala Grandmère, abych zrušila dnešní hodinu princeznování. Grandmère, když slyšela, že bude máma v pořádku, se netvářila moc ustaraně. Z jejího tónu byste skoro řekli, že její příbuzní omdlívají v hypermarketu každý den. Tátova reakce na tu novinu byla o hodně uspokojivější. Byl celý nervózní a chtěl sem až z Genovie poslat letadlem knížecího doktora, aby se přesvědčil, že má dítě pravidelný tep a že to těhotenství příliš nezatěžuje mámin unavený šestatřicetiletý organismus –

PANEBOŽE!!!!!!!!!!!!!! Nikdy byste neuhodli, kdo právě přišel sem na pohotovost. Můj VLASTNÍ knížecí partner, Jeho Veličenstvo Michael Moscovitz Renaldo.

Pokračování později.

Úterý, 6. května, doma

Michael je tak ÚŽASNÝ!!!!!!!!!!!!!! Hned jak ho pustili ze školy, vypravil se do nemocnice, aby se přesvědčil, že je moje máma v pořádku. Co se stalo, se dozvěděl od táty. Dovedete si to PŘEDSTAVIT???? Když uslyšel od Tiny, jak jsem vystartovala z francouzštiny, měl o mě takovou starost, že zavolal TÁTOVI, protože u nás doma to nikdo nebral.

Kolik kluků by dobrovolně zavolalo tátovi holky, se kterou chodí? No? Nikdo z těch, co znám. Zvlášť když je táta jejich holky KNÍŽE, jako ten můj. Většina kluků by se v takové situaci bála zavolat.

Ale *můj* kluk ne.

Škoda že si ještě pořád myslí, že je maturitní ples trapárna. Ale to nic. Když vám vaše těhotná máma omdlí mezi mrazíci boxy v hypermarketu, hned se díváte na věci s větším odstupem.

A já teď vím, že i když bych moc chtěla jít, maturitní ples vlastně vůbec není důležitý. Je důležité, že je rodina pohromadě a máme se rádi a jsme všichni zdraví a –

Panebože, o čem to melu? SAMOZŘEJMĚ že ještě pořád chci na ples jít. A SAMOZŘEJMĚ že se užívám, protože Michael o tom odmítá třeba jen uvažovat.

Znova jsem to nadhodila přímo tam, v čekárně pohotovosti v nemocnici svatého Vincenta. Pochopitelně mi pomohlo, že tam běžela televize a na CNN zrovna dávali reportáž o maturitních plesích a rostoucím trendu na velkoměstských středních školách, kde se konají oddělené maturitní plesy pro bílé studenty, kteří tancují na Eminema, a afroamerické studenty, kteří tancují na Ashanti.

Akorát že na škole Alberta Einsteina máme jenom jeden ples, protože naše škola podporuje kulturní rozmanitost a na školních akcích se hraje jak Eminem, tak Ashanti.

Takže vzhledem k tomu, že jsme ještě pořád čekali, až mámě doběhne kapačka, a jenom jsme tam tak všichni tři – já, Michael a Lars – seděli a sledovali televizi a občasné příjezdy sanitek, které přivezly další pacienty, obrátila jsem se na Michaela: „No tak. Nemyslíš, že by to mohla být zábava?“

Michael, který pozoroval sanitku a ne televizi, se zeptal: „Nechat si páčit žebra uprostřed Sedmé avenue? Ani mi nepřijde.“

„Ne,“ zavrtila jsem hlavou. „V televizi. Však víš. Maturiták.“

Michael zdvihl hlavu k obrazovce a podíval se na všechny ty studenty, jak tančí ve večerních šatech, a povídá: „Ne.“

„No jo, ale Vážně. Jenom se nad tím zamysli. Mohlo by to být fajn. Však víš. Jít tam a dělat si z toho legraci.“ To sice nebyla přesně moje představa ideálního večera na maturitním plese, ale bylo to lepší než nic. „A nemusíš jít ve smokingu, víš. Chci říct, není na to žádné pravidlo. Mohl bys jít jenom v obleku. Nebo ani to ne. Mohl bys jít v džínách a takovém tom tričku, co vypadá jako smoking.“

Michael se na mě podíval, jako by si myslel, že jsem si pustila na hlavu glóbus.

„Víš, co by bylo ještě víc fajn?“ zeptal se. „Jít na kuželky.“

Zničeně jsem si povzdychla. Nebylo jen tak absolvovat takový hluboce soukromý rozhovor v čekárně pohotovosti, nejenom proto, že PŘÍMO VEDLE nás seděl můj bodyguard, ale taky tam byla spousta pacientů a někteří mi HROZNĚ hlasitě kašlali skoro u ucha.

Ale pokoušela jsem se nezapomínat, že mám lékařské nadání a měla bych být vůči jejich nechutným bacilům tolerantní.

„Ale Michaele,“ naléhala jsem. „Vážně. Na kuželky můžeme jít kdykoliv. A taky celkem často chodíme. Nebyla by zábava se pro jednou hezky obléct a jít tancovat?“

„Ty chceš jít tancovat?“ zbystřil pozornost Michael. „Můžeme jít tancovat. Mohli bychom jít do Rainbow Room, jestli chceš. Naši tam chodí, když mají výročí a tak. Prý je to tam opravdu pěkné. Hraje tam muzika, skvělý tradiční jazz a –“

„Jo,“ řekla jsem. „Já vím. Určitě je to tam pěkné. Ale chci říct, nebylo by fajn jít někam tancovat s LIDMI V NAŠEM VĚKU?“

„To jako ze školy?“ zatvářil se pochybovačně Michael. „Asi jo. Totiž, kdyby tam třeba byli Trevor a Felix a Paul –“ To jsou kluci od něj z kapely. „Ale víš, ty by se jakživi k takové trapárně nesnížili.“

PANE BOŽE. Je fakticky těžké mít za životního partnera muzikanta. To je skoro jako byste chodili s celou KAPELOU.

Já vím, že Michael a Trevor a Felix a Paul jsou bezva a vůbec, ale pořád nechápu, co je na maturitním plese tak trapného. Chci říct,

volí se tam král a královna plesu. Na jaké jiné akci se vám poštěstí volit vladaře? Na žádné, to vám povídám.

Ale co. Nedovolím, aby mi Michaelovo zatvrzelé odmítání chovat se jako normální sedmnáctiletý kluk zkazilo dnešní večer. Však víte, tu rodinnou pohodu, co si dneska s mámou a panem G. užíváme. Koukáme v televizi na další díl toho pořadu o domácích zvířatech. Nějaká stará paní dostala infarkt a její prase šlo TŘICET kilometrů pro pomoc.

Louie by mi nedošel pro pomoc ani na roh. Nebo by to možná zkusil, ale cestou by začal honit holuby a už by ho nikdy nikdo neviděl a moje mrtvola by shnila na podlaze.

ASPERGERŮV SYNDROM

Referát Mii Thermopolisové

Porucha označovaná jako Aspergerův syndrom (jedná se o druh autismu) se projevuje sníženou schopností normální společenské interakce.

(Počkat... tohle zní jako... JÁ!).

Osoby trpící Aspergerovým syndromem mají potíže s mimoverbální komunikací (*panebože – to jsem JÁ!!!!!!!!!!!!*) a s navazováním vztahů (*taky já*), nedovedou odpovídajícím způsobem reagovat na společenské situace (*JÁ, JÁ, JÁ!!!!!!!!!!!!*) a dávat najevo radost ze štěstí ostatních (*moment – tohle je celá Lilly*).

Aspergerův syndrom se častěji vyskytuje u osob mužského pohlaví (*dobrá, to nejsem ani já, ani Lilly*).

Pacienti trpící Aspergerovým syndromem jsou často společensky neobratní (*JÁ*). Při testech inteligence však mnozí z nich vykazují nadprůměrné výsledky (*OK, to nejsem já – ale Lilly rozhodně ano*) a mnohdy se u nich projevuje výjimečné nadání pro vědu, programování nebo hudbu (*Panebože! Michael! Ne! Ať to není Michael! Kdokoliv jiný, jenom ne Michael!*).

K symptomům se může řadit:

- Snížená schopnost mimoverbální komunikace – potíže s gestikulací, výrazem tváře, často nekontrolovatelné posunkování nebo poloha těla (*JÁ! A taky Boris!*)
- Neschopnost navázat vztah s lidmi okolo (*Já, stoprocentně. Taky Lilly*)
- Ostatní děti mohou postižené označovat za „divné“ nebo „ujeté“ (*Tohle mi začíná nahánět hrůzu!!! Lana mi říká den co den, že jsem divná!!!*)
- Nedostatečná schopnost opřít se o společenské pocity a city (*LILLY!!!!!!!!!!!!*)
- Netypické nebo nedostatečné vyjadřování radosti nad štěstím ostatních (*LILLY!!!! Ta nemá NIKDY za nikoho radost!!!!!!!!*)

- Neschopnost pružně reagovat na drobné změny a odchylky od zajetých rituálů nebo rutinních činností (*GRANDMÈRE!!!!!!! TAKY TÁTA!!!!!!! Taky Lars. A pan G.*) Nepřetržité nebo opakované poklepávání prsty, mnutí rukou, podupávání nebo pohyb celého těla (*Tak tohle je celý Boris, jak může dosvědčit každý, kdo ho někdy viděl hrát na housle Bartóka*)
- Chorobná posedlost zájmy a předměty jako je historie, sbírání nerostů nebo letové řády (*Nebo třeba MATURITNÍ PLES???????????? Počítá se chorobná posedlost maturitním plemem? Panebože, já mám Aspergerův syndrom! Docela určitě trpím Aspergerovým syndromem!!!! Ale počkat. Jestli ho mám já, tak Lilly taky. Protože je posedlá Jangbueem Panasou. A Boris je posedlý hraním na housle. A Tina zamilovanými románky. A Michael svojí kapelou. PANEBOŽE!!!!!!! My máme VŠICHNI Aspergerův syndrom!!!!!!!!!!!! To je hrůza. Zajímalo by mě, jestli to ví ředitelka Guptová???????????? Počkat... co když je Střední škola Alberta Einsteina ve skutečnosti zvláštní škola pro děti s Aspergerovým syndromem? A jenom nám to nikdo neřekl? Tedy až doteď. Já to odhalím a udělám z toho aféru! Jako Woodtvard a Bernstein! Mia Thermopolisová, bojovnice za práva pacientů s Aspergerovým syndromem na celém světě!*)
- Chorobná posedlost nebo zvýšená pozornost vůči detailům (*Nevím, co tohle znamená, ale určitě jsem to taky JÁ!!!!!!!!!!!!*), nikoliv celku
- Opakované a návykové chování, většinou spojené se sebepoškozováním (*BORIS!!!!!! To, jak si pustil na hlavu ten glóbus!!!!!!!!!!!! Ale počkat, to udělal jenom jednou...*)

Symptomy Aspergerova syndromu nezahrnují:

- Opoždění nebo zpomalený vývoj v oblasti verbální komunikace (*Jasně. Všichni jsme ukecaní až hrůza*) nebo zaostávání za zvědavostí běžnou pro daný věk (*Ale no tak. Lilly už se dostala na druhou metu, a to je teprve v prváku*)

- Syndrom byl poprvé identifikován roku 1944 jako „autistická psychopatická porucha“ Hansem Aspergerem, příčina poruchy zůstává neznámá. Je možná příbuznost Aspergerova syndromu a autismu. V současné době neexistuje na tuto poruchu lék a někteří pacienti ji ani nepovažují za defekt.

Aby se vyloučily jiné příčiny, jsou pacienti, u nichž je podezření na Aspergerův syndrom, podrobování sérii fyzických, emocionálních a psychických testů. *(Lilly, Michael, Boris, Tina a já si VŠICHNI musíme nechat ty testy udělat!!!! Panebože, celou tu dobu trpíme Aspergerovým syndromem a ani o tom nevíme!!!! Zajímalo by mě, jestli to ví pan Wheeton a jestli mi právě proto dal tenhle úkol!!!! Děsí mě to...)*

Úterý, 6. května, doma

Právě jsem zašla za mámou do pokoje (pan G. jí vyběhl koupit další porci zmrzliny) a trvala jsem na tom, aby mi řekla pravdu o mém duševním zdraví.

„Mami,“ řekla jsem. „Trpím Aspergerovým syndromem, nebo ne?“

Máma se dívala na nějaké epizody *Čarodějky*, co si natočila na video. Podle ní jsou *Čarodějky* ve skutečnosti feministický seriál, protože zobrazují mladé ženy, které bojují se zlem bez pomoci mužů, ale já si všimla že a) na sobě u toho dost často mají krátká tílka, a b) moje máma se nejradši dívá na epizody, kde si kluci sundávají trička.

Ale to je fuk. Každopádně mi odpověděla dost otráveně.

„Propána, Mio,“ řekla. „Ty už zase píšeš referát ze zdravotní výchovy?“

„Jo,“ odpověděla jsem. „A je mi jasné, že jsi před všemi zamlčela skutečnost, že trpím Aspergerovým syndromem a posíláš mě do zvláštní školy pro děti s Aspergerovým syndromem. Je čas přestat s tím lhaním!“

Jenom si mě prohlédla a povídá: „Chceš mi vážně tvrdit, že už si nepamatuješ, jak jsi byla před měsícem přesvědčená, že máš Tourettův syndrom?“

Protestovala jsem, že to je něco úplně jiného. Tourettův syndrom je porucha charakterizovaná motorickými a verbálními tiky, které se začínají projevovat před osmnáctým rokem věku, a když jsme se o ní ve škole učili, přišlo mi, že moje neustálé používání výrazů jako „chci říct“ a „totálně“ je pro tu chorobu totálně charakteristické.

Je to snad moje vina, že jsou většinou verbální tiky doprovázeny nedobrovolnými pohyby těla, které se u mě neprojevují?

„Chceš říct,“ naléhala jsem na ni, „že nemám Aspergerův syndrom?“

„Mio,“ odpověděla máma. „Stoprocentně nemáš Aspergerův syndrom. Přísahám.“

Po všem, co jsem se dočetla, jsem tomu ale nemohla věřit.

„Víš to JISTĚ?“ zeptala jsem se. „A co Lilly?“

Máma si odfrkla. „No, neřekla bych zrovna, že je Lilly normální. Ale pochybuju, že trpí Aspergerovým syndromem.“

Sakra! Přála bych si, aby ano. Aby jím trpěla, myslím. Protože pak bych jí mohla odpustit. To, jak mě nazvala slabochem, myslím.

Ale jestli žádným syndromem netrpí, je její jednání vůči mně neomluvitelné.

Musím přiznat, že mě trochu mrzí, že nemám Aspergerův syndrom. Protože teď to vypadá, že moje chorobná posedlost maturitním plesem je právě jenom posedlost maturitním plesem. A ne symptom choroby, která by se vymykala mé kontrole.

Já mám prostě vždycky smůlu!

Středa, 7. května, 3.30 ráno

Právě jsem přišla na to, co udělám. Tedy, myslím, že jsem to věděla celou dobu, ale odmítala jsem si to připustit. Což mě nepřekvapuje, když vezmu, že se proti tomu bouří každá částička mého těla.

Ale copak mám na vybranou? Michael to dokonce sám řekl: šel by na ples, kdyby šli ostatní kluci z kapely.

Proboha, nemůžu uvěřit, jak hluboko jsem klesla. Můj život opravdu nestojí za nic, když se snížím k něčemu takovému.

Už neusnu. Vím to. Jsem na to moc vyděšená.

ATOM

*Oficiální studentský časopis Střední školy Alberta Einsteina
Bud'te pyšní na Einsteinovy Lvy!*

5. května-12. května

Ročník 45/Číslo 18

Upozornění pro všechny studenty:

Před začátkem zkouškového období by vedení školy rádo připomnělo studentům, jaké jsou cíle a zásady Střední školy Alberta Einsteina:

Cíle

Střední škola Alberta Einsteina si klade za cíl poskytnout studentům technologicky pokročilé, globálně orientované vzdělání podporující růst osobnosti.

Zásady

1. Škola poskytuje široké spektrum vzdělávacích možností, jak v povinném rozvrhu, tak v oblasti mimoškolních aktivit.

2. Studentům je umožněno rozvíjet zájmy a talenty v celé řadě kroužků a sdružení, které doplňují akademický program.

3. Studenti jsou všestranně podporováni v rozvíjení zodpovědného chování a přístupu k životu.

4. Za všech okolností je podporována tolerance a porozumění odlišným kulturám a názorům.

5. Podvádění a plagiátorství ze strany studentů jsou zcela nepřijatelné a mohou mít za následek dočasné nebo trvalé vyloučení ze studia.

Vedení školy by rádo připomnělo studentům, že bude v nadcházejícím zkouškovém období tvrdě vyžadovat zachovávání pravidla číslo

5. Berte to jako včasné varování.

Incident v Les Hautes Manger *napsala Mia Thermopolisová*

Byla jsem požádána redakcí časopisu, abych coby reportérka zaznamenala události, ke kterým došlo

minulý týden v restauraci Les Hautes Manger a kterým jsem byla osobně přítomna. Je třeba říct, že celý incident byl zaviněn babičkou reportérky, která do restaurace propašovala svého psa a ten pak svým nevhodně načasovaným pokusem o únik zavinil, že pomocný číšník Jangbu Panasa zakopl a upustil táč naložený talíři s polévkou přímo na genovskou kněžnu vdovu.

Následné propuštění Jangbu Panasy bylo nespravedlivé a dost možná i neústavní. Tím druhým si však reportérka není jistá, neboť neoplývá dostatečnou znalostí ústavy. Myslí si však, že by měl Jangbu Panasa dostat svou práci zpět.

Konec.

Redakční sloupek:

Přestože tento časopis anonymní příspěvky ze zásady nepublikuje, následující báseň tak výstižně popisuje, jak se mnozí z nás v této roční době cítí, že jsme se rozhodli učinit výjimku.

– Redakce

Jarní šílenství

od neznámého autora

Přes oběd se vyplížit ze školy –
Těstovinový salát s kousky masa a zeleným dresinkem... Bože, proč nám to dělají?

Central Park nás láká –
Zelená tráva a narcisy co vystrkují nesměle nos zpod příkrovu nedopalků a zmuchlaných plechovek od limonády.

A tak utečem
Viděli nás? Snad ne. Mohou nás vyloučit za první přestupek? Cokoliv je možné. A tak na lavičce chytáme první paprsky slunce...

Jen abychom zjistili, že jsme si hloupě zapomněli ve skřínce sluneční brýle.

Upozornění: Vedení školy trestá dočasným vyloučením jakékoliv opuštění školního pozemku během vyučovacích hodin, BEZ OHLEDU NA DŮVOD. Jarní šílenství není dostatečnou omluvou pro porušování školního řádu.

Student zraněn globusem

napsala Melanie Greenbaumová

Jeden ze studentů Střední školy Alberta Einsteina utrpěl včera ve třídě zranění, když mu na hlavu spadl nebo byl upuštěn těžký glóbus. Pokud se jednalo o druhou možnost, je povinností redakce se ptát: Kde byl v té době učitelský dozor? A pokud šlo o první možnost, proč dovolí vedení školy, aby byly nebezpečné předměty jako globusy umístěny ve výšce, odkud mohou spadnout a způsobit zranění studentům? Redakce požaduje podrobné vyšetření celého incidentu.

Dopisy redakci:

Vážená redakce!

Netečnost projevovaná studenty tohoto ústavu mě osobně znepokojuje a vrhá ostudné světlo na celou naši generaci. Zatímco se studenti Střední školy Alberta Einsteina zabývají plánováním maturitního plesu nebo naříkají nad nastávajícími zkouškami, lidé v Nepálu UMÍRAJÍ. Ano, UMÍRAJÍ. Maoistická povstání v Nepálu nabrala za několik posledních let na intenzitě a nadále dochází ke srážkám mezi

armádou a rebely, v jejichž důsledku je pro mnoho obyvatel Nepálu nemožné vydělat si třeba jen na nuzné živobytí.

Co ale dělá naše vláda, aby hladovějícím lidem v Nepálu pomohla? Radí turistům, aby do Nepálu nejezdili. Přitom obyvatelé Nepálu z turistů, kteří přijíždějí na Mount Everest, žijí. Prosím, nedbejte na varování vlády a požádejte rodiče, aby vám dovolili vyjet o letošních prázdninách do Nepálu – nebudete toho litovat.

– Lilly Moscovitzová

Inzerujte s námi!

Pro studenty Střední školy Alberta Einsteina za 50 centů na řádek

Oznámení a vzkazy

Od C. F. pro G. D.:

ANO!!!!!!!!!!!!!!

J. R., jsem tak nadšená z toho plesu, že už to nemůžu VYDRŽET, bude to TAKOVÁ zábava. Je mi FAKTICKY líto těch ubožáků, co se tam nedostanou. Ti mají

ale smůlu, co? Budou sedět doma, zatímco my dva PROTANCUJEME NOC! Miluju tě, HROZNĚ moc. – L. W.

L. W., já tebe taky, kočko. – J. R.

Všechny školní potřeby teď můžete zakoupit v Hoově lahůdkářství! Od tohoto týdne také: PAPÍR, SVORKY, LEPICÍ PÁSKY. Sběratelské karty a dietní nápoje!

Osobní vzkaz od B. P. pro L. M. – Mrzí mě, co jsem udělal, ale chci, abys věděla, že tě pořád miluju. PROSÍM, počkej na mě dneska po škole u skříňky a dovol, abych ti dal najevo svou oddanost. Lilly, jsi moje múza. Bez tebe hudba utichá. Prosím, nenech naši lásku takhle zahynout.

Na prodej: Elektrická kytara Fender, světle modrá, nepoužitá. Se zesilovačem a kurzem na videokazetě. Nejvyšší nabídce, skříňka 345.

Seznámení: Prvačka, romantická, se zálibou v knihách, hledá staršího chlapce stejného založení. Musí být nad 170 cm, hodný, nekuřák.

NEHEAVYMETALISTA,
hezké ruce podmínkou.

E-mail: romance@aehs.edu

Jídelníček Střední školy Alberta Einsteina
sepsala Mia Thermopolisová

Po Grilované kuře, hovězí karbanátek, pizza, bramborový salát, rybí filé

Ut Nachos, pizza, kuřecí pirohy, francouzská polévka, tuňákovy sendvič

St Hovězí po italsku, švédský stůl, burrito, salátový bar, smažená kukuřice

Čt Rybí prsty, těstovinový salát, zapékané kuře, asijský bar, hranolky

Pá Bageta, zapékaný sendvič, smažený sýr, fazolový salát, krokety

Středa, 7. května, matika

Tak jsem to udělala. Nemůžu říct, že by to byl nějaký zvláštní úspěch. Vlastně to ANI TROCHU nebyl úspěch. Ale udělala jsem to. Nikdo nemůže říct, že jsem se nepokusila KAŽDÝM MOŽNÝM ZPŮSOBEM přimět svého kluka, aby mě vzal na maturitní ples.

Panebože, ale PROČ to musela být zrovna LANA WEINBERGEROVÁ????? PROČ???? Chci říct, kdyby to byl KDOKOLIV jiný – třeba i Melanie Greenbaumová! Ale ne. Musela to být Lana. Musela jsem se ponížit před LANOU WEINBERGEROVOU.

Panebože, ještě teď z toho mám husí kůži.

Nedá se říct, že by moji nabídku přijala s nadšením. Mohli byste si myslet, že po ní chci, aby uprostřed oběda provedla striptýz na školní hymnu (ne, počkat – to by nejspíš Laně nevadilo).

Přišla jsem do třídy dřív, protože vím, že Lana tam je většinou už před druhým zvoněním, aby si stihla vyřídit pár telefonátů. A taky že tam byla, jako jediná ve třídě, a nadšeně vykládala nějaké Sandy o svých šatech na ples – opravdu si koupila černé šaty bez ramínek od Nicole Miller (nenávidím ji).

Takže jsem k ní došla – což vyžadovalo HODNĚ odvahy, protože kdykoliv se přiblížím na dosah Lanina radaru, neodpustí si nějakou kousavou poznámku o mém vzhledu. No nic. Stála jsem tam vedle její lavice, zatímco se ona vybavovala po telefonu, až si konečně všimla, že se nemám k odchodu. Tak řekla: „Vydrž chvíli, prosím tě, Sandy. Je tady... je tady *někdo* a něco po mně chce.“ Pak si odtáhla telefon od ucha, podívala se na mě těma ohromnými bleděmodrýma očima a povídá: „CO JE?“

„Lano,“ vypravila jsem ze sebe. Přisahám, seděla jsem už vedle japonského císaře. Jednou jsem si potřásla rukou s princem Williamem. Dokonce jsem stála ve frontě na dámské záchodky s Imeldou Marcosovou.

Ale nic z toho mě nedokázalo znervóznit tak, jak to Lana dokáže jediným pohledem. Protože Lana si pochopitelně udělala z mučení mé osoby koníček. Hrůzu z Lany mám zakořeněnou hlouběji než trému ze setkání s císařem nebo princem nebo manželkou diktátora.

„Lano,“ zopakovala jsem a ze všech sil se snažila, aby se mi netřásl hlas. „Chtěla jsem tě o něco požádat.“

„Ne,“ odpověděla a vrátila se ke svému mobilu.

„Ještě jsem tě ani nepožádala,“ zvolala jsem.

„No, odpověď je tak jako tak ne,“ pohodila Lana blondátou hřívou. „Takže kde jsme to skončily? Aha, už vím, takže si rozhodně pořídím glitter gel na – ne, tam *ne*, Sandy! Na co ty *nemyslíš*.“

„Jenom –“ Musela jsem jednat rychle, protože samozřejmě hrozilo, že se ve třídě staví Michael cestou na angličtinu, jako to dělá skoro každý den. Nechtěla jsem, aby věděl, co mám v plánu. „Vím, že jsi letos v plesovém výboru a opravdu si myslím, že by stálo za to mít na plesu živou muziku, ne jenom nějakého dýdžeje. Proto mě napadlo, že byste mohli požádat Skinner Box, aby tam zahráli –“

Lana na to: „Počkej, Sandy. Ta *osoba* je ještě pořád tady.“ Pak si mě přeměřila zpod hustě namaskárovaných řas a povídá: „*Skinner Box*? To myslíš ty pošuky, co ti o narozeninách hráli tu děsnou písničku?“

Dotčeně jsem odpověděla: „Promiň, Lano, ale neměla bys o nich mluvit tak opovržlivě. Bez pošuků, jako jsou oni, bychom neměli počítače, očkovaní, antibiotika, ani ten mobil, co do něj právě mluvíš –“

„Jo,“ odbyla mě bez zájmu Lana. „To je fuk. Odpověď je stejně ne.“

A pak začala zase povídat do telefonu.

Asi minutu jsem tam stála a cítila jsem, jak se mi hrne krev do tváře. Rozhodně dělám pokroky v sebeovládání, protože jsem se nenatáhla pro její mobil a nerozdupala ho na padrt', jako bych to udělala kdysi. Teď, co se ze mě stala také pyšná majitelka mobilu, naprosto chápu, jak hnusné by to bylo. A taky jsem nezapomněla, jaký jsem z toho měla posledně průšvih.

Takže jsem tam jenom stála jako sloup, tváře mi hořely a srdce mi tlouklo jako o závod a dech jsem měla zrychlený a mělký. Je to jako kdyby vůbec nezáleželo na tom, jaké dělám pokroky v ostatních oblastech svého života – že si dokážu zachovat chladnou hlavu, když se stane nehoda, že umím pasovat někoho na rytíře, že jsem se skoro dostala se svým klukem na druhou metu – stejně před Lanou nikdy

nevím, kudy kam. Já prostě nechápu, proč mě tak nenávidí. Chci říct, co jsem jí kdy UDĚLALA? Nic.

Tedy až na to, jak jsem jí rozšlapala ten mobil. A jak jsem ji jednou málem probodla kornoutem zmrzliny. A tuhle jak jsem jí přibouchla vlasy do učebnice matiky.

Ale kromě toho, myslím.

Stejně jsem ale neměla příležitost kleknout si před ní a na kolenou ji prosit, protože se ozvalo druhé zvonění a do třídy se začali trousit ostatní, včetně Michaela, který mi přinesl svazek papírů o riziku dehydratace u těhotných žen, které vytiskl z internetu. „Dej to tvojí mámě,“ řekl a políbil mě na tvář (ano, přede všemi: TSSS).

Ale i tak padají na moji jinak bezmeznou radost stíny. Jeden z nich je, že se mi nepodařilo dostat Michaelovu kapelu na maturitní ples, takže je skoro jisté, že se svého vysněného tance s Michaelem nedočkám. Dalším stínem je, že se mnou moje nejlepší kamarádka ještě pořád nemluví, a já nemluvím s ní, protože se chová jako blázen a to, co provedla Borisovi, nebylo vůbec pěkné. Ještě další stín je skutečnost, že můj první opravdový článek publikovaný v Atomu za nic nestojí (ale otiskli i moji básničku: *TRÈS TRÈS TSSS*. I když jsem jediná, kdo ví, že jsem ji psala já). Ale není to jenom moje vina, že je ten článek tak mizerný. Chci říct, Leslie mi nedala zrovna dost času na to přijít s něčím hodným Pulitzerovy ceny. Nejsem Nellie Blyová ani Ida Tarbellová. Taky jsem měla spoustu domácích úkolů.

A v neposlední řadě nad vším visí stín obav, aby se máma zase nesložila, tentokrát někde, kde nebude kapitán Logan a zbytek hasičského sboru, a taky strach z toho, že budu muset v létě opustit na celé dva měsíce tohle úžasné město a všechny lidi v něm a odcestovat ke vzdáleným břehům Genovie.

Vážně, když to tak vezmete, je toho na obyčejnou patnáctiletou holku trochu moc. Je div, že jsem za těchto okolností vůbec schopná normálně fungovat.

Při sčítání a odčítání členů se stejnou proměnnou se koeficienty kombinují.

Středa, 7. května, speciálka

STÁVKA!!!!!!!!!!!!!!

Právě to hlásili v televizi. Paní Hillová nám dovolila pustit si televizi ve sborovně.

Nikdy dřív jsem ve sborovně nebyla. Vlastně to tu ani není moc hezké. Na koberci jsou skvrny.

Ale na tom nesejde. Jde o to, že se ke stávce pomocného personálu právě připojily hotelové odbory. Očekává se, že odbory zaměstnanců restaurací budou brzy následovat. Což znamená, že v newyorských hotelech a restauracích nebude nikdo pracovat. Možná zavřou celé centrum. Finanční ztráty z turistiky a konferencí by mohly jít do miliard.

A to všechno kvůli Rommelovi.

No fakt. Kdo by tušil, že jeden miniaturní bezsrstý pes dokáže způsobit takové pozdvižení?

Upřímně řečeno za to ale Rommel vlastně nemůže. Je to vina Grandmère. Chci říct, neměla s sebou toho psa do restaurace vůbec nosit, třebaže ve Francii to možná JE běžné.

Bylo to zvláštní, vidět Lilly v televizi. Tedy, vídám Lilly v televizi často, ale tohle bylo na hlavním programu – nebo to aspoň byly newyorské zprávy, na které se dívá víc lidí, než na kabel.

Ne že by Lilly tu tiskovou konferenci řídila, to ne. Řídilo ji vedení hotelových a restauračních odborů. Ale když jste se podívali nalevo vedle pódia, stál tam Jangbu a vedle něj Lilly s velikým transparentem LIDSKÝM BYTOSTEM LIDSKÉ PODMÍNKY.

Je v totálním průšvihů. Má za dnešek neomluvenou absenci. Ředitelka Guptová bude určitě dneska večer volat k nim domů.

Michael jenom znechuceně potřásl hlavou, když viděl svou sestru na jiném programu než jejím vlastním. Chci říct, on samozřejmě podporuje pomocný personál a věří, že by MĚL mít v zaměstnání lidské podmínky a dostatečný plat. Ale zároveň je z Lilly znechucený. Podle něj má její zájem o dobro pracujících víc co dělat s jejím zájmem o Jangbua, než s upřímnou starostí o podmínky, v nichž žijí přistěhovalci.

Přála bych si ale, aby to Michael byl neřekl, protože hned vedle televize seděl Boris. Vypadá s tou zavázanou hlavou k politování.

Když si myslel, že se nikdo nedívá, zvedl ruku a něžně pohladil Lillyin obličej na obrazovce. Po pravdě řečeno to bylo dojemné. Na chvíli mi stouply slzy do očí.

Ale rychle zase uschly, když jsem si uvědomila, že televize ve sborovně má úhlopříčku sedmdesát, kdežto ta ve studentské místnosti jenom pětatřicet.

Středa, 7. května, hotel Plaza

Tohle je k neuvěření. No fakt. Když jsem dneska naklusala do hotelové lobby, připravená na hodinu princeznování s Grandmère, nebyla jsem ani trochu připravená na ten chaos, co mě čekal za dveřmi. Je to tu jak v blázinci.

Portýr se zlatými nárameníky, co mi vždycky otvírá dveře limuzíny? Pryč.

Poslíčkové, co tak odborně nakládají zavazadla na mosazné vozíky? Pryč.

Zdvořilý recepční za pultem? Pryč.

A ani se neptejte, jak vypadala fronta na čaj v Palmovém salonku. Naprostý zmatek. Protože tam nebyly žádné hostesky, které by usadily lidi u stolů, ani servírky, u kterých by si mohli objednat.

Bylo to úžasné. Museli jsme s Larsem skoro zmlátit dvanáctičlenou rodinu odkudsi z Iowy nebo tak něco, která se pokusila nacpat k nám do výťahu s plyšovou gorilou v životní velikosti, co si právě koupili v krámě přes ulici. Otec té rodiny pořád volal: „Je tam dost místa! Je tam dost místa! Pojd'te, děti, zmáčkne se.“

Nakonec mu musel Lars ukázat svoji pistoli a říct: „Není tu místo. Počkejte na další výťah, prosím,“ a teprve pak ten chlápek celý bledý vycouval.

Tohle by se nikdy nestalo, kdyby tam byl liftboy. Ale dnes odpoledne liftboyové a poslíčci vyhlásili stávkou na podporu hotelového a restauračního personálu a nedorazili do práce.

Mohli byste si myslet, že po tom, co jsme museli absolvovat, abychom stihli dorazit ke Grandmère na hodinu včas, bude pro nás mít trochu porozumění. Ale ona místo toho jenom stála uprostřed apartmá a křičela do telefonu.

„Jak to myslíte, že je kuchyně zavřená?“ dorážela na někoho na druhém konci linky. „Jak může být kuchyně zavřená? Objednala jsem si oběd před několika hodinami a ještě pořád jsem ho nedostala. Ne, nezavěším, dokud si nepromluví s někým, kdo má na starosti pokojovou službu. Moc dobře ví, kdo já jsem.“

Táta seděl na gauči před televizí a s napjatým výrazem ve tváři sledoval – pochopitelně – newyorské zprávy. Posadila jsem se vedle něj a on se na mě podíval, jako by ho překvapilo, že mě tam vidí.

„Ach, Mia,“ řekl. „Ahoj. Jak se vede mámě?“

„Dobře,“ odpověděla jsem, protože i když jsem ji neviděla od snídaně, byla jsem si jistá, že jí nic není, vzhledem k tomu, že mi nezvonil telefon. „Musí pít hodně iontových nápojů. Zachutnal jí ten s hroznovou příchutí. Jak to vypadá s tou stávkou?“

Táta jenom zničeně zavrtěl hlavou. „Představitelé odborů mají schůzku se starostou. Doufají, že se jim brzy podaří dospět ke kompromisu.“

Povzdechla jsem si. „Je ti doufám jasné, že k ničemu z toho by nedošlo, kdybych se já nenarodila? Protože pak bych neměla tu narozeninovou večeři.“

Táta si mě přeměřil pronikavým pohledem: „Doufám, že si to nekladeš za vinu, Mio.“

Málem ze mě vypadlo: „Děláš si legraci? Kladu to za vinu Grandmère.“ Ale pak jsem z jeho vážného výrazu poznala, že pro mě v tu chvíli hraje nezanedbatelný faktor soucitu, tak jsem místo toho zkomouceně řekla: „Jenom je škoda, že musím být skoro celé léto v Genovii. Bylo by fajn, kdybych mohla třeba pracovat pro nějakou dobrovolnou organizaci na pomoc lidem jako tihle, víš...“

Jenže táta na to ani trochu neskočil. Jenom na mě mrkl a povídá: „Dobrý pokus.“

Páni! S tím, jak mě on chce na celý červenec a srpen unést do Genovie, a jak mi máma nabízí, že mě vezme ke svému gynekologovi, dostávám od rodičů dost smíšené signály. Je kupodivu, že ze mě ještě není schizofrenik. Nebo že se u mě nevyvinul Aspergerův syndrom. Tedy pokud ho nemám už dávno.

Jak jsem tam tak seděla a truchlila nad neúspěchem svého plánu vyvléct se ze dvou měsíců na pitomém Azurovém pobřeží, Grandmère na mě začala od telefonu gestikulovat. Luskala na mě prsty a ukazovala směrem ke dveřím do ložnice. Jenom jsem dál seděla a nechápavě na ni mrkala, dokud nezakryla sluchátko rukou a nezasyčela: „Amélie! V ložnici! Něco pro tebe!“

Dárek? *Pro mě?* Nedovedla jsem si představit, co mi tak Grandmère mohla koupit – chci říct, ten sirotek byl až dost drahý dárek na jedny narozeniny. Ale dárek nikdy neodmítnu... tedy pokud není z kůže nějakého mrtvého zvířete.

Takže jsem se zvedla a vydala se ke dveřím do ložnice, když zrovna Grandmère nejspíš přepojili, protože jak jsem sáhla po klice, začala ječet: „Ale já si ten kuřecí salát objednala PŘED ČTYŘMI HODINAMI. To mám sejít dolů a udělat si ho sama? Jak to myslíte, že by to bylo proti hygienickým předpisům? Chci si udělat salát *pro sebe*, ne pro někoho jiného!“

Otevřela jsem dveře Grandměřiny ložnice. Protože je to ložnice nejdražšího apartmá v hotelu Plaza, je opravdu honosná, všechno je tam pozlacené a všude stojí vázy s čerstvými květinami... i když s tou stávkou pochybuju, že bude ty květiny někdo hned tak měnit.

Tak jsem tam tak stála a rozhlížela se po pokoji, kde uvidím ten dárek, a v duchu se upřímně modlila (*Panebože, ať to není norková štola. Prosím, ať to není norková štola.*), a zrak mi padl na šaty, co ležely rozprostřené na posteli. Měly stejnou barvu jako zásrubní prstýnek, co dostala Jennifer Lopezová od Bena Afflecka – tu nejjemnější možnou růžovou – a byly celé posité třpytivými růžovými korálky. Byly bez ramínek, s výstřihem do srdíčka, a měly širokou nadýchanou sukni.

Hned jsem poznala, co to je. A i když nebyly černé a neměly rozparek po straně, byly to ty nejkrásnější šaty na maturitní ples, co jsem kdy viděla. Hezčí než ty, co na sobě měla Rachael Leigh Cooková ve filmu *Taková normální holka*. Hezčí než ty, co v nich šla na ples Drew Barrymoreová v *Nepolíbené*. A rozhodně hezčí než ten pytel, co si ušila Molly Ringwaldová v *Pretty in Pink*. Byly dokonce hezčí než šaty, co dala Molly Ringwaldové v *Pretty in Pink* Annie Pottsová, než se Molly zbláznila a popadla nůžky a celé to pokazila.

Byly to zkrátka ty nejkrásnější plesové šaty, co jsem kdy viděla.

A jak jsem tam tak stála a zírala na ně, začal se mi dělat ohromný knedlík v krku.

Protože já samozřejmě na maturitní ples nejdu.

Takže jsem zase zavřela dveře a obrátila se a sedla si na gauč vedle táty, který ještě pořád upřeně koukal na televizi.

O vteřinu později Grandmère zavěsila a obrátila se ke mně:
„Tak?“

„Jsou překrásné, Grandmère,“ řekla jsem po pravdě.

„Vím, že jsou překrásné,“ odpověděla Grandmère. „To si je ani nezkusíš?“

Musela jsem polknout, než jsem dokázala odpovědět aspoň trochu normálním hlasem.

„To nemá cenu,“ řekla jsem. „Vždyť víš, že na ten ples nejdu, Grandmère.“

„Nesmysl,“ mávla rukou Grandmère. „Dnešní večeri sultán odvolal – v Le Cirque mají zavřeno – ale do soboty bude po stávce. A pak můžeš jít na ten svůj maturitní ples.“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Není to kvůli té stávce. Víš, co jsem ti říkala. O Michaelovi.“

„Co je s Michaellem?“ chtěl vědět táta. Jenže já nechci před tátou mluvit o Michaelovi špatně, protože mu nechci dát důvod, aby ho nesnášel, protože je táta a povinností všech tátů je nesnášet kluky svých dcer. Zatím spolu táta a Michael vycházejí a já chci, aby to tak zůstalo.

„Ale,“ řekla jsem, jako by o nic nešlo. „Však víš. Kluci nejsou na maturitě tak vysazení jako holky.“

Táta jenom zabručel a otočil se zpátky k televizi. „To mi povídej,“ řekl.

Ten má tak co vykládat! Chodil do klučicí školy! Tam ani NEMĚLI maturitní ples!

„Jenom si je zkus,“ pobídla mě Grandmère. „Abych je mohla poslat zpátky, jestli budou potřebovat upravit.“

„Grandmère,“ opakovala jsem. „Nemá to cenu...“

Ale pak mi vypověděl hlas, protože Grandmère se objevil v očích ten její výraz. Víte který. Ten, co znamenal, kdyby Grandmère byla nájemný vrah a ne kněžna vdova, tak to má někdo spočítané.

Tak jsem se zase zvedla z gauče a došla zpátky do Grandmèřiny ložnice a ty šaty si vyzkoušela. Samozřejmě, že mi dokonale padly, protože v Chanelu mají moje míry na minulé šaty, co mi tam Grandmère kupovala, a bohužel nehrozí, že bych vyrostla, zvlášť ne v oblasti hrudníku.

Jak jsem tam stála a obdivovala svůj odraz v zrcadle, musela jsem myslet na to, jak je šikovné, že jsou ty šaty bez ramínek. Však víte, pro případ, že bychom se s Michaellem rozhodli pokročit na druhou metu.

Ale pak jsem si vzpomněla, že spolu nejdeme nikam, kam bych si ty šaty mohla vzít na sebe, protože Michael maturiták bojkotuje, takže nemá cenu o tom dumat. Zasmušile jsem si ty šaty svlékla a položila jsem je zpátky na Grandmèřinu postel. Nejspíš se mi poštěstí si je vzít na nějakou oficiální událost v létě v Genovii. Kde Michael ani nebude. Což je naprosto typické.

Vyšla jsem z ložnice akorát včas, abych viděla v televizi Lilly. Mluvila k místnosti plné reportérů, vypadalo to, že zase v Holiday Inn. Říkala: „Chtěla bych jenom dodat, že k ničemu z toho by nedošlo, kdyby genovská kněžna vdova veřejně přiznala svou neschopnost udržet pod kontrolou vlastního psa a vinu za to, že onoho psa vzala do restaurace.“

Grandmère klesla čelist. Táta jenom tupě zíral na obrazovku.

„Jako důkaz tohoto prohlášení,“ zdvihla Lilly dnešní vydání *Atomu*, „vám předkládám tento článek napsaný vlastní vnučkou genovské kněžny vdovy.“

A pak jsem s hrůzou naslouchala, jak Lilly začala zpěvavým hlasem předčítat můj článek nahlas. A musím říct, že jak jsem slyšela svá vlastní slova podaná tímhle způsobem, neubránila jsem se pocitu, že znějí hrozně pitomě... mnohem pitoměji, než kdybych je četla nahlas sama.

No nazdar. Táta s Grandmère na mě koukají. A netváří se vůbec šťastně. Vlastně se tváří dost...

Středa, 7. května, 10 hodin večer, doma

Nechápu, proč jsou tak naštvaní. Je povinností každého novináře zachycovat pravdu a přesně to jsem udělala. Jestli to nedovedou ustát, jejich problém. Chci říct, Grandmère s sebou OPRAVDU přinesla do restaurace psa a Jangbu OPRAVDU zakopl jenom proto, že mu Rommel vběhl pod nohy. To nemůžou popřít. Můžou si přát, aby se to bylo nestalo, a můžou si přát, aby mě Leslie Choová nepoprosila, ať o tom napíšu reportáž.

Ale nemůžou to popřít a nemůžou mi klást za vinu, že jsem uplatnila svou žurnalistickou svobodu. O mé žurnalistické integritě ani nemluvě.

Ted' už vím, jak muselo být slavným novinářům přede mnou. Jak se cítil Ernie Pyle, když napsal svou nesmlouvavou reportáž za druhé světové války. Ethel Payneová, první dáma černošské novinářiny v době hnutí za občanská práva. Margaret Higinsová, první žena, která dostala Pulitzerovu cenu za mezinárodní novinářinu. Lois Laneová, neúnavně pracující na reportážích pro *Daily Planet*. Ten Woodward a Bernstein s celou tou aférou Watergate, ať už to bylo cokoliv.

Ted' už přesně vím, jaké to pro ně muselo být. Ten nátlak. Výhrůžky domácím vězením. Telefonáty mámě.

To mě ranilo ze všeho nejvíc, vážně. To, že s tím neváhali otravovat moji ubohou dehydrovanou mámu, která má spoustu starostí s tím, že se snaží přivést na svět NOVY ŽIVOT. Ledviny jí nejspíš v těle chrastí jako chřestýši šupiny. A oni ji klidně otravují s takovou maličkostí?

Navíc je máma naprosto na mojí straně. Nevím, co si táta myslel. Vážně věřil, že by máma v celé té věci mohla stát na straně GRANDMÈRE?

I když mi máma řekla, že pro zachování míru v rodině bych se měla aspoň omluvit.

Já ale nevím, proč. Celá ta věc mi nepřinesla nic než problémy a utrpení. Nejenom že měla za následek rozpad jednoho z nejdéle trvajících vztahů na škole, ale já se kvůli tomu nejspíš nadobro

rozhádala se svojí nejlepší kamarádkou. Ztratila jsem kvůli tomu NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU.

To jsem taky tátovi i Grandmère sdělila, než Grandmère panovačně rozkázala Larsovi, ať mě jí kouká odvést z očí. Naštěstí mě předtím napadlo sbalit v její ložnici ty šaty a nacpat si je do batohu. Jsou jenom trochu zmačkané. Když je napařím ve sprše, budou jako nové.

Nemůžu se ubránit pocitu, že celou tu věc mohli zvládnout líp. Třeba MOHLI svolat vlastní tiskovou konferenci, přiznat se k celé té věci se psem v restauraci a mít konečně pokoj.

Ale to ne. A teď už je moc pozdě. I v případě, že se Grandmère přizná, je naprosto nepravděpodobné, že by v tuhle chvíli odbory couvly.

Řekla bych, že je to další případ toho, kdy lidé nenaslouchají hlasu mládí. A teď za to budou muset trpět.

Smůla.

Čtvrtek, 8. května, třídnická hodina

PANEBOŽE!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! ODVOLALI MATURITNÍ
PLES!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ATOM

*Oficiální studentský časopis Střední školy Alberta Einsteina
Bud'te pyšní na Einsteinovy Lvy!*

Zvláštní mimořádné vydání

MATURITNÍ PLES ODVOLÁN *napsala Leslie Choová*

S ohledem na všeobecnou stávku hotelového a restauračního personálu ve městě byl letošní maturitní ples odvolán. Restaurace U Maxima informovala zastupitele školy, že v důsledku stávky s okamžitou platností zavírá. Plesovému výboru byla vrácena záloha 4 000 dolarů. Letošní poslední ročník na poslední chvíli nemá jinou alternativu, než uspořádat maturitní ples ve školní tělocvičně, tuto možnost však plesový výbor po krátkém zvážení zavrhl. „Maturitní ples je něco extra,“ prohlásila předsedkyně plesového výboru Lana

Weinbergerová. „Není to jen tak nějaký obyčejný školní ples. Nemůžeme ho uspořádat v tělocvičně, jako by to byl Ples kulturní rozmanitosti nebo Zimní ples. Radši budeme bez maturitního plesu, než abychom šlapali po hranolcích, co někdo upustil.“ Ne všichni studenti však s rozhodnutím plesového výboru souhlasí. Studentka posledního ročníku Judith Gershnerová se k výroku Lany Weinbergerové vyjádřila: „Těšíme se na maturitní ples už od prvního ročníku. Připadá mi trochu malicherné nám ples upřít kvůli něčemu tak triviálnímu, jako je zatoulaná hranolka. Radši budu tancovat s hranolkou na botě, než abych si nechala maturitní ples ujít.“

Plesový výbor ale neoblohmě trvá na svém rozhodnutí, že se ples bude konat mimo školní pozemek, nebo vůbec ne.

„Obléci se do krásných šatů a jít do školy, to prostě není ono,“ poznamenala k tomu studentka prvního ročníku Lana Weinbergerová. „Jestli se máme nastrojít, chceme jít někam jinam, než kam chodíme každé ráno celý školní rok.“ Příčinou stávky, jak jsme informovali v posledním čísle *Atomu*, byl incident v restauraci Les Hautes Manger, kde studentka prvního ročníku Střední školy Alberta Einsteina a genovská princezna Mia Thermopolisová minulý týden večerela se svou babičkou. Lilly Moscovitzová, přítelkyně princezny a předsedkyně

Hnutí studentů proti nespravedlivému propuštění Jangbua Panasy, prohlásila: „Za všechno může Mia. Nebo aspoň její babička. My jenom chceme, aby Jangbu dostal svou práci zpátky a aby se Clarisse Renaldo oficiálně omluvila.

A taky dovolenou a nemocenskou a zdravotní pojištění pro pomocný personál v celém městě.“ Princezna Mia nebyla v době uzávěrky schopná se k celé věci vyjádřit, protože se podle slov její matky Helen Thermopolisové nacházela ve sprše.

My v redakci *Atomu* se budeme i nadále snažit informovat vás o průběhu stávky a vyjednávání.

Panebože. DÍKY, MAMI. DÍKY, ŽES MI ŘEKLA, ŽE MI VOLALI ZE ŠKOLNÍHO ČASOPISU, KDYŽ JSEM BYLA VE SPRŠE.

Měli byste vidět ty pohledy, co po mně všichni vrhali, když jsem procházela dnes ráno ke skřínce. Díkybohu, že mám ozbrojeného bodyguarda, protože jinak bych fakt mohla být v průšvih. Některé ty holky z lakrosového týmu – ty, co kouří a dělají shyby v šatně ve třetím patře – na mě dělaly OPRAVDU hrozné posunky, když jsem vystupovala z limuzíny. Někdo dokonce na Joea, kamenného lva před školou, křídou napsal: GENOVIE JE HNUSNÁ.

GENOVIE JE HNUSNÁ!!!!!!!!!! Pověst mého knížectví je vláčena prachem, a to všechno jenom proto, že odvolali pitomý ples!

No, dobrá. Já vím, že maturitní ples není pitomý. Chci říct, ze všech lidí na světě PRÁVĚ já vím, že není pitomý. Je to nepostradatelná a životně důležitá součást života na střední škole, jak by mi mohla dosvědčit Molly Ringwaldová!

A přece, jenom kvůli mně, bude vytržena ze srdcí a ročenek studentů, kteří jsou letos v posledním ročníku Střední školy Alberta Einsteina.

Já prostě MUSÍM něco udělat. Ale co???? CO?????

Čtvrtek, 8. května, matika

Nemůžu uvěřit, co mi Lana právě řekla.

Lana: (otočila se na židli a vrhla po mně nenávistný pohled) Tys to udělala schválně, nemám pravdu? Způsobila jsi tu stávku, aby odvolali ples.

Já: Cože? Ne. O čem to mluvíš?

Lana: Jenom to přiznej. Udělalas to, protože jsem nedovolila tvému klukovi a jeho pitomé kapele pokazit ples. Přiznej to.

Já: Ne! Tak to vůbec není. A nezavinila jsem to já, ale moje babička.

Lana: To je fuk. Vy z Genovie jste všichni stejní.

Pak se otočila zpátky, než jsem se zmohla na slovo.

Vy z Genovie jste všichni stejní? No, to mi promiňte, ale já jsem jediná osoba z Genovie, se kterou se Lana kdy setkala. Ta má ale drzost...

Čtvrtek, 8. května, biologie

Mio, jsi v pořádku? – S.

Jo. Byl to jenom ohryzek.

Stejně. To bylo bezva, jak Lars toho kluka praštil. Ten tvůj bodyguard má docela reflexy.

Jo, to má. Proto taky dostal tu práci. Takže jak to, že se mnou mluvíš? Copak ty na mě nejsi naštvaná jako všichni ostatní? Chci říct, taky jste s Jeffem chtěli jít na ples.

Není to přece TVOJE vina, že ho odvolali. Kromě toho bych se tam stejně moc nebavila. Chci říct, jediná holka od nás z ročníku by tam byla LANA!!!!!!!!!!!!!! Mimochodem, slyšela jsi už o Tině?

Ne. Co?

Včera, když Boris čekal u skříňky na Lilly – však víš, jak dal ten inzerát do časopisu, aby se s ním setkala po vyučování a mohli si promluvit – no, Tina se rozhodla, že tam za ním zajde a zeptá se ho, jestli by nešel na čokoládu do Serendipity, protože jí ho bylo líto a vůbec. No, a on už asi to čekání na Lilly vzdal, protože souhlasil, a tak tam spolu šli a dneska ráno, přísahám, jsem je viděla, jak se drží za ruce před tím polystyrénovým modelem Parthenonu před učebnou jazyků.

POČKEJ CHVILKU. COŽE? TY JSI VIDĚLA TINU A BORISE, JAK SE DRŽÍ ZA RUCES? TINU A BORISE PELKOWSKÉHO????

Přesně tak.

Tinu. Tinu Hakim Babu. A Borise Pelkowského. TINU A
BORISE??????????

ANO!!!!!!!!!!!!!!

Panebože. Co se to jenom děje se světem, kde žijeme?

Čtvrtek, 8. května, schodiště ve třetím patře

Po biologii jsme se Shameekou zahnali Tinu do kouta, aby nám potvrdila, jestli se opravdu držela s Borisem za ruce. Ulila jsem se kvůli tomu ze zdravotní výchovy, ale co na tom? Stejně bych tam jenom seděla a nechala se probodávat pohledy svých spolužáků, mezi nimi také Lilly Moscovitzové, mojí bývalé nejlepší kamarádky, se kterou netoužím ani trochu mluvit.

Kromě toho jsme dneska měli odevzdávat ten referát na Aspergerův syndrom, který jsem nestihla dokončit kvůli všem citovým problémům, kterými zrovna procházím, od močového měchýře své mámy přes přítele, který mě nechce vzít na ples, až po tu stávku a všechno ostatní.

Nemůžu uvěřit tomu, co z Tiny padá. Jak celý život hledala muže, který by ji dokázal milovat tak, jak hrdinové v romancích, které tak ráda čte, milují své hrdinky. Jak si nikdy nemyslela, že potká muže, který dokáže milovat s takovou intenzitou, jako její nejamilovanější hrdinové, pan Rochester a Heathcliff a plukovník Brandon a Darcy a Spiderman a podobně.

A pak, říká, když viděla, jak se Boris sesypal, když ho Lilly opustila kvůli Jangbuovi Panasovi, zjistila, že ze všech kluků, které kdy potkala, se Boris nejvíc blíží jejímu ideálu dokonalého milence. Tedy až na to, jak vypadá, pochopitelně. Ale jinak je přesně takový, jak si Tina vždycky přála:

- Věrný
(To se rozumí samo sebou. Boris by se nikdy na jinou holku ani NEPODÍVAL, když začal chodit s Lilly.)
- Vášnivý
(No, počítám, že ta věc s globusem dokazuje, že je Boris hluboce vášnivý. Nebo že trpí Aspergerovým syndromem.)
- Inteligentní (Jedničkář.)
- Muzikální
(Jak můžu dosvědčit.)
- Vyzná se v populární kultuře (Kouká na *Smallville*.)
- Má rád čínské jídlo (To je taky pravda.)

- Ani trochu se nezajímá o soutěživé sporty. (Kromě krasobruslení. Je koneckonců z Ruska.)

A navíc, dodala Tina, opravdu dobře líbá, když si vyndá rovnátka.

OPRAVDU DOBŘE LÍBÁ, KDYŽ SI VYNDÁ ROVNÁTKA.

Víte, co to znamená, ne? TO ZNAMENÁ, ŽE SE TINA S BORISEM LÍBALI! Jak by to jinak mohla asi vědět?????????

Panebože. Dělá se mi špatně. Mám Borise ráda – fakticky. Chci říct, když odhlédneme od toho, že je NAPROSTÝ ŠÍLENEC, je to celkem fajn kluk. Je citlivý a je s ním zábava a když si odmyslíte to jeho astma a dýchání pusou a hraní na housle a to, jak si strká svetr do kalhot, dobře, uznávám, že na pohled DOCELA ujde.

Totíž, aspoň je vyšší než Tina.

ALE PROBOHA!!!!!!!!!!!!!! BORIS PELKOWSKI JAKO TININ PAN ROCHESTER?????? NE, NE, NE, TISÍCKRÁT NE!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Jenže jak mi právě připomněla Shameeka (zatímco si Tina četla SMSky), Boris nemusí být jejím panem Rochesterem navěky. Mohl by být panem Rochesterem jenom... no, prozatím. Než se objeví ten opravdový pan Rochester.

Ale, panebože. Já opravdu nevím. Chci říct, BORIS PELKOWSKI.

Aspoň v jedné věci má ale Tina pravdu: prožívá věci vášnivě. Můj krví nasáklý svetr je toho důkazem. No, vlastně ne, protože mi ho už paní Pelkowská vrátila vyčištěný. Ale i tak.

Tina a BORIS PELKOWSKI??????????????

AAAAAAAAAAAAAAAAACHCHCHCH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Čtvrtek, 8. května,

3 hodiny odpoledne, doma

Když mě Lars musel zachránit před dalším vrženým předmětem – tenhle po mně hodila s překvapivě dobrou muškou vítězka vědecké olympiády – zavolal tátovi a řekl mu, že bych měla z bezpečnostních důvodů opustit půdu školy.

A táta souhlasil. Takže jsem se na zbytek dne ulila.

Až na to, že jsem se vlastně vůbec neulila, protože mi teď pan G. opakuje všechno, čemu jsem při jeho hodinách minulý týden nevěnovala pozornost, a používá při tom dveře od lednice místo tabule a magnetická písmena mu slouží jako koeficienty v příkladech, které mám řešit.

No jasně, pane G. To nevidíte, že mám právě teď mnohem větší problémy než zhoršenou známku z vašeho předmětu? Chci říct, vždyť já nemůžu ani vkročit do školy, aniž by mě zasypala sprška ovoce.

Jsem fakt v depresi. Totiž, po celé té stávce a té věci s Tinou a teď s tím, jak mě všichni nenávidí, opravdu nevím, jak přežiju do konce týdne. Už jsem volala tátovi a řekla jsem mu: „Vyříd' Grandmère, že jí fakt moc děkuju. Teď už nejsem v bezpečí ani ve svém vzdělávacím ústavu a je to jenom její vina.“

Ale nevím, jestli jí to vyřídil. Nejsem si jistá, jestli spolu on a Grandmère ještě mluví.

Jsem si ale jistá, že JÁ s Grandmère nemluví. Vypadá to, že nemluví se spoustou lidí... s Grandmère, s Lilly, s Lanou Weinbergerovou...

No, s Lanou jsem vlastně nemluvila nikdy. Ale víte, jak to myslím.

Páni, co když už se nikdy nebudu moct vrátit do školy? Co když se budu muset vzdělávat doma? To by byla hrůza! Chci říct, jak bych se dozvěděla všechny noviny? A kdy bych se vídala s Michaelem? Jenom o víkendech; To by byl DĚS!!!! Nejlepší okamžik každého dne je, když ho vidím stát u nich před domem, než ho cestou do školy naložíme do limuzíny. Víím, že o tohle navždycky přijdu, až

začne chodit na univerzitu. Ale myslela jsem si, že mi to bude dopřáno aspoň do konce školního roku.

Panebože, tohle mě fakticky zničí. Totiž, nikdy jsem školu Alberta Einsteina ráda NEMĚLA, ale když uvážím ty ostatní možnosti... jako domácí vzdělávání, nebo ještě hůř, školu v GENOVII... ve srovnání s tím je škola Alberta Einsteina jako Šangri-la.

Ať už je Šangri-la cokoliv.

Jak si můžou dovolit mi to odpírat? Tedy školu, myslím. CO SI TO DOVOLUJÍ????????????

Někdo zvoní u dveří. Prosím, ať je to Michael se zbytkem domácích úkolů. Ne proto, že bych tak toužila psát domácí úkoly, ale jestli jsem někdy potřebovala útěchu a vůni Michaelova krku, je to teď...

PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM
PROSÍM

Čtvrtek, 8. května, později, doma

No, nebyl to Michael. Ale skoro. Byl to jeden ze sourozenců Moscovitzových. Jenomže ten špatný.

Vážně si myslím, že to od Lilly vyžaduje pořádnou dávku drzosti, přijít si sem po všem, čemu mě vystavila. Ať už za to může Aspergerův syndrom, nebo ne. Udělala mi několik posledních dní ze života peklo, a pak se najednou ukáže u nás přede dveřmi, celá ubrečená, a prosí, abych jí odpustila?

Ale co jsem mohla dělat? Nemohla jsem jí dost dobře zabouchnout dveře před nosem. Teda mohla, ale to by bylo hrozně nepřínceznovské.

Tak jsem ji namísto toho pozvala dovnitř – ale chladně. Velice chladně. Kdo je tu TED slaboch, ptám se????

Šly jsme ke mně do pokoje. Zavřela jsem dveře (mám dovoleno je zavírat, když je se mnou uvnitř kdokoliv jiný než Michael).

A Lilly spustila.

A nebyla to, jak bych čekala, upřímná omluva za to, jak se ke mně chovala a že vláčela moje jméno a můj rodokmen blátem televizních vln.

To ne. Nic takového. Místo toho Lilly brečí, protože se doslechla o Tině a Borisovi.

Přesně tak. Lilly brečí, protože chce Borise zpátky.

Bez legrace! Po tom, jak se k němu chovala!

Já tu jenom sedím, neschopná slova, a zírám na ni, zatímco ona vykládá dál. Dupe mi po pokoji v bundě a punčocháčích, pohazuje lesklými lokny a oči za skly brýlí (počítám, že mezi revolucionáři se kontaktní čočky nenosí) má plné slz hořkosti.

„Jak jen mohl?“ nařká. „Na pět minut se otočím zády – na pět minut! – a on si najde jinou holku? Na co jenom myslel?“

Nemohla jsem si pomoci, abych nepodotkla, že možná Boris myslel na to, jak ji, Lilly, viděl s jazykem jiného kluka až v krku. A u mě DOMA ve skříni.

„Nikdy jsme si s Borisem neslibovali absolutní věrnost,“ namítá. „Řekla jsem mu, že jsem jako přelétavé ptáče... že se nenechám spoutat.“

„No jo.“ Pokrčila jsem rameny. „Možná dává přednost hnízdivějšímu typu.“

„Jako Tině, myslíš?“ Lilly si utřela oči. „Nemůžu uvěřit, že mi ona tohle udělala. Chci říct, to nechápe, že s ní Boris nikdy nebude šťastný? Je to koneckonců génius. Potřebuje vedle sebe někoho stejně geniálního, aby to klapalo.“

Připomněla jsem Lilly, že *já* taky nejsem žádný génius, a přitom nám to s jejím bratrem, který má IQ 179, klapě docela dobře.

Nezmínila jsem se o tom, že ještě pořád nechce jít na ples, ani o tom, že jsme se ještě nedostali na druhou metu.

„Ale prosím tě,“ odfrkla Lilly. „Michael je do tebe blázen. Kromě toho jsi aspoň ve speciálce. Pohybuješ se každý den ve společnosti géníů. Co o nich ví Tina? Vždyť ani neviděla *Čistou duši*! Nejspíš proto, že si tam Russell nesundává dost často košili.“

„Počkej,“ zarazila jsem ji. Taky jsem si toho v *Čisté duši* všimla, a je to naprosto oprávněná námitka. „Tina je moje kamarádka. O hodně lepší kamarádka, než jsi byla poslední dobou ty.“

Lilly měla aspoň dost slušnosti, aby se zatvářila zahanbeně.

„Mrzí mě to, Mio,“ řekla. „Vážně nevím, co mě to popadlo. Prostě jsem uviděla Jangbua a... no, nejspíš jsem se stala otrokem vlastní vášně.“

Musím přiznat, že to mě opravdu překvapilo. Protože i když Jangbu pochopitelně je dost sexy, nikdy jsem netušila, že by pro Lilly byla fyzická přitažlivost důležitá. Chci říct, koneckonců chodila celé věky s Borisem.

Ale jak se zdá, mezi ní a Jangbuem šlo čistě jenom o fyzický vztah.

Páni. Zajímalo by mě, na kterou metu to dotáhli. Bylo by ode mě neslušné, kdybych se zeptala? Totiž, když vezmeme, že už nejsme nejlepší kamarádky, nejspíš mi do toho ani nic není.

Ale jestli se s ním dostala na třetí metu, zabiju ji.

„Ale mezi mnou a Jangbuem je po všem,“ oznámila mi zrovna nadmíru dramaticky Lilly... tak dramaticky, že se Louie, který Lilly nikdy neměl moc rád a většinou se před ní schovává ve skříni, pokusil zavrtat do mojí kozačky. „Myslela jsem, že má srdce proletáře. Myslela jsem, že jsem konečně našla muže, který by sdílel

moje zaujetí sociálními problémy a pomocí pracujícím lidu. Ale bohužel... Mýlila jsem se. Hrozně jsem se mýlila. Nemůžu prostě žít vedle muže, který je ochotný prodat svůj příběh tisku.“

Jak se zdá, Jangbua oslovilo několik časopisů, mezi nimi *People* a *US Weekly*, zda by jim poskytl exkluzivní práva na publikování detailů o jeho srážce s genovskou kněžnou vdovou a jejím psem.

„Vážně?“ To mě překvapilo. „Kolik mu nabídl?“

„Když jsem s ním mluvila naposled, byla řeč o šestimístných sumách.“ Lilly si utřela oči do kusu krajky, kterou jsem dostala od rakouského korunního prince. „Jedno je jisté, tu práci v Les Hautes Manger už potřebovat nebude. Chce si otevřít vlastní restauraci. Prý ji pojmenuje Nepálská bašta.“

„Páni.“ Je mi Lilly líto. Opravdu. Chci říct, vím, jaké to je, když si o někom myslíte, že je váš vysněný partner, a ukáže se, že je to obyčejná sketa. Zvláště když líbá tak dobře jako Josh – myslím Jangbu.

Ale i tak. Jenom proto, že je mi Lilly líto, jí ještě nehodlám prominout, co udělala. Možná jsem ještě nedospěla k seberealizaci, ale mám svou hrdost.

„Chtěla bych ale, abys věděla,“ pokračuje Lilly, „že jsem si uvědomila, že Jangbua nemiluju, ještě předtím, než se rozjela celá ta stávka. Věděla jsem, že ještě pořád miluju Borise, když zvedl ten glóbus a pustil si ho kvůli mně na hlavu. Chci říct, on kvůli mně riskoval *stehy*, Mio. Nikdy mě žádný kluk nemiloval tak, aby kvůli mně riskoval fyzickou bolest a nepohodlí... Jangbu rozhodně ne. Totiž, Jangbu se nechal až moc unést slávou. Boris ne. Boris je tisíckrát nadanější než Jangbu, ale JEMU sláva hlavu nepopletla.“

Vážně nevím, co jí na to na všechno říct. Lilly to nejspíš tuší, protože na mě právě přimhouřila oči a povídá: „Mohla by sis prosím na MINUTU přestat psát do toho deníku a říct mi, jak mám získat Borise zpátky?“

I když mi to trhá srdce, jsem nucená Lilly oznámit, že podle mě má naprosto nulovou šanci, že Borise získá zpátky. Možná ještě menší. Někde v oblasti záporných mnohočlenů.

„Tina je do něj vážně celá blázen,“ sdělila jsem jí. „A já myslím, že je to vzájemné. Chci říct, dal jí dokonce podepsanou fotku Joshui Bella –“

Při tom zjištění se Lilly chytla za srdce v záchvatu existenciální bolesti. Nebo možná ne existenciální, protože si ani nejsem jistá, co existenciální vlastně znamená. Tak jako tak se chytla za srdce a dramaticky se svalila ke mně na postel.

„Ta čarodějnice!“ vykřikuje – tak hlasitě, že se bojím, aby sem každou chvíli nevrazil pan G. v domnění, že se díváme na *Čarodějky* a máme zvuk puštěný moc nahlas. „Ta zákeřná, proradná čarodějnice! Já jí ukážu, ukrást mi kluka! Já jí ukážu!“

Takže jsem musela na Lilly nasadit přísný tón a oznámit jí, že nikomu nic „ukazovat“ nebude. Protože Tina Borise opravdu a z celého srdce miluje, což je jediné, co on kdy chtěl – tedy milovat a být na oplátku milován, jako Ewan McGregor v *Moulin Rouge*. Řekla jsem jí, že jestli Borise opravdu miluje tak, jak tvrdí, nechá ho a Tinu na pokoji, ať si společně užijí posledních pár týdnů školy. Pak, jestli ho ještě bude chtít na podzim zpátky, může něco říct. Ale ne dřív.

Myslím, že Lilly moje moudrá – a velice přímá – rada poněkud zaskočila. Vlastně to vypadá, že ji ještě pořádně nestrávila. Sedí na kraji mojí postele a mrká na můj screensaver s obrázkem princezny Leii. Jsem si jistá, že pro někoho s takovým egem, jako má Lilly, to musí být rána... totiž, když je kluk, kterého kdysi milovala, schopný se znovu zamilovat. Ale bude si na to muset zvyknout. Protože po tom, čemu Borise tenhle týden vystavila, já osobně dohlédnu na to, aby s ním už nikdy nezačala chodit. I kdybych se musela před Borise postavit s ohromným mečem jako Aragorn před Froda, udělám to. Tak moc jsem rozhodnutá, že Lilly už nikdy nenechám poplést Borisovi jeho ubohou zabandážovanou geniální hlavu.

Nevím, jestli jí to došlo z toho, jak zuřivě si píšu do deníku, nebo jestli se tvářím tak zatvrzele, ale Lilly si jenom povzdechla a povídá: „No jo, tak *dobrá*.“

Ted' si oblékla kabát a odchází. Protože i když se rozešla s Jangbuem, je ještě pořád předsedkyní HSPNPJS a má spoustu práce.

Která nejspíš nezahrnuje omluvu pro mě.

Nebo jsem si to myslela.

Ve dveřích se Lilly otočila a povídá: „Poslouchej, Mio. Mrzí mě, že jsem tě tuhle označila za slabocha. Nejsi slaboch. Vlastně... jsi jeden z nejsilnějších lidí, co znám.“

No tak! Konečně pravda! Bojovala jsem s tolika démony, že ty holky z *Čarodějek* vedle mě vypadají, jako kdyby patřily spíš do *Plného domu*. No fakt, měla bych dostat metál, nebo aspoň klíč od města nebo tak něco.

Bohužel, zrovna když jsem si myslela, že už tu odvahu nebudu potřebovat – protože jsme se s Lilly objaly a ona se krátce omluvila mámě a panu G. za tu věc s Jangbuem u nás ve skříni a oni její omluvu velkomyslně přijali a ona pak odešla – znovu se rozbzučel zvonek v předsíni. Tentokrát jsem si byla JISTÁ, že to bude Michael. Slíbil, že mi přinese všechny zbývající úkoly.

Takže si dovedete představit mé zděšení – mé naprosté zhnusení – když jsem dokřepčila k bzučáku a stiskla tlačítko a povídám: „Prooo-síím?“ a hlas, který se ozval v odpověď, nebyl hluboký, hřejivý, známý hlas mé jediné lásky...

...ale Grandměřino hrozivé skřehotání!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Pátek, 9. května, 1 hodina ráno,

gauč v obýváku

Tohle je zlý sen. Určitě. Někdo mě štípne a já se probudím a všechno bude v pořádku, budu zachumlaná pod peřinou ve vlastní posteli, ne tady na gauči – jak to, že jsem si nikdy nevšimla, jak je TVRDÝ? – v obýváku, sama uprostřed noci.

Až na to, že to NENÍ zlý sen. Víím, že to není sen, protože aby se vám mohl zdát sen, třeba i zlý, musíte nejdřív USNOUT, což já nemůžu, protože Grandmère STRAŠNĚ NAHLAS CHRÁPE.

Přesně tak. Moje babička chrápe. To by bylo sousto pro *Post*, co? Měla bych jim zavolat a přidržet sluchátko u dveří mého pokoje (je ji slyšet i přes ZAVŘENÉ dveře). Už vidím ten titulek:

GENOVSKÁ KNĚŽNA? JAK KDYŽ PILOU ŘEŽE

Nemůžu uvěřit, že se tohle opravdu děje. Jako kdyby můj život už tak nestál za nic. Jako kdybych neměla dost problémů. Teď se k nám ještě nastěhovala moje šílená babička!

Skoro jsem nevěřila svým očím, když jsem otevřela dveře na chodbu a uviděla ji tam stát, s řidičem a aspoň tisícovkou luxusních kufrů. Celou minutu jsem na ni beze slova zírala, dokud ona konečně neřekla: „No tak, Amélie. To mě ani nepozveš dál?“

A pak, než jsem měla vůbec šanci to napravit, se prodrala kolem mě a celou cestu dovnitř si stěžovala, že nemáme výtah, a jestli prý máme vůbec představu, co to pro ženu v jejím věku znamená, vláčet se nahoru tři patra. (Všimla jsem si, že se zapomněla zmínit, co to znamená pro šoféra, který musí zmíněná tři patra vláčet všechny její kufry.)

Pak začala přecházet po bytě, jako to dělá vždycky, když přijde na návštěvu, zvedala věci a zase je s nesouhlasným výrazem pokládala zpátky, třeba máminu sbírku mexických kostlivců nebo trofeje pana G.

Mezitím máma a pan Gianini, kteří slyšeli, že se něco děje, vylezli od sebe z pokoje a doslova ztuhli – oba dva – hrůzou nad

scénou, která se před nimi otevřela. Musím uznat, že to vypadalo dost děsivě... zvlášť vzhledem k tomu, že tou dobou už se Rommel probojoval ven z Grandmèřiny kabelky a na tenkých nožkách se potácel po místnosti a opatrně všechno očichával, jako by čekal, že mu to vybuchne před čumákem (což se taky může stát, jestli začne očichávat Tlust'ocha Louie).

„Clarisse?“ ozvala se máma (statečná to žena!). „Mohla bys nám, prosím tě, vysvětlit, co tu děláš? A jak se zdá, s kompletní garderobou?“

„Už nemůžu v hotelu zůstat ani minutu,“ Grandmère odložila lávovou lampu pana G. a nevěnovala přitom mámě, jejíž těhotenství – „v tak pokročilém věku“, jak Grandmère s oblibou říká, i když je máma ve skutečnosti mladší, než většina těhotných hereček – považuje za ohromnou nestoudnost, jediný pohled. „Nikdo už tam nepracuje! Všechno je tam vzhůru nohama. Nikdo vám nepřinese na pokoj ani drobek jídla a už vůbec neseženete nikoho, kdo by vám napustil vanu. Tak jsem přišla sem.“

Nepříliš přátelsky na nás zamrkala. „Do lůna vlastní rodiny. V časech nouze, pokud vím, je tradicí přijmout příbuzné pod ochranná křídla.“

Máma ale její snahu tvářit se uboze ani trochu neocenila.

„Clarisse,“ založila si ruce na prsou (což je docela výkon, když vezmete, jak se jí prsa zvětšila – můžu jenom doufat, že až budu jednou těhotná, taky mi vyskočí prsa do takových proporcí). „Je hotelová stávka. Nikdo hotel Plaza nebombarduje. Myslím, že jsi trochu ztratila odstup...“

V tu chvíli zazvonil telefon. Já jsem samozřejmě myslela, že je to Michael, tak jsem skočila po sluchátku. Ale bohužel to nebyl Michael. Byl to táta.

„Mio,“ mluvil trochu zpanikařené. „Je u vás tvoje babička?“

„No jistě, tati,“ odpověděla jsem. „To víš, že je. Chtěl bys s ní mluvit?“

„Panebože,“ záúpěl táta. „Ne. Dej mi tvou mámu.“

Táta to měl co nevidět pořádně schytat a moc dobře si to uvědomoval. Podala jsem mámě sluchátko a ona si ho ode mě vzala s útrpným výrazem, který vždycky nasadí v přítomnosti Grandmère.

Zatímco si dávala sluchátko k uchu, Grandmère se obrátila k svému řidiči: „To bude všechno, Gastone. Můžeš složit zavazadla u Amélie v pokoji a pak máš volno.“

„Ani hnout, Gastone,“ přikázala máma, kdežto já ve stejné chvíli vykřikla: „Ke mně do pokoje? Proč KE MNĚ do pokoje?“

Grandmère mi věnovala kyselý pohled a povídá: „Protože když udeří těžké časy, mladá dámo, je tradicí, aby nejmladší člen rodiny obětoval pohodlí pro nejstaršího.“

O žádné takové pitomé tradici jsem jakživa neslyšela. Co to mělo být? Něco jako deset chodů o genovské svatební hostině, nebo co?

„Phillipe,“ zavrčela máma do sluchátka. „Co se to tu děje?“

Pan G. se mezitím pokusil trochu uvolnit situaci. Zeptal se Grandmère, jestli by se nechtěla něčeho napít.

„Sidecar, prosím,“ odpověděla Grandmère a ani se na něj nepodívala. Upřeně pozorovala příklady složené z magnetické abecedy na dvířkách lednice. „Jenom trošku ledu.“

„Phillipe!“ opakovala máma do sluchátka se zvyšující se naléhavostí.

Ale nepomohlo to. Táta nemohl nic dělat. On i personál – Lars, Hans, Gaston a ostatní – to byli ochotní v hotelu Plaza přetrpět i bez pokojové služby. Ale Grandmère to nezvládla. Jak se zdá, zazvonila si o svůj každovečerní heřmánkový čaj a sušenky, a když zjistila, že jí ho nemá kdo donést, zešlela a prokopla skleněnou schránku potrubní pošty (takže se zítra ráno pošťák, co přijde vybrat dopisy, určitě pořeže).

„Ale Phillipe,“ naříkala dál máma. „Proč zrovna *sem*?“

Ale Grandmère neměla kam jít. V ostatních hotelech ve městě to vypadalo podobně, ne-li hůř. Grandmère se nakonec rozhodla zabalit a opustit potápějící se loď... protože ji bezpochyby napadlo, že když její vnučka žije jenom padesát bloků odtamtud, není důvod ji nezneužít.

Takže aspoň prozatím se jí nezbavíme. Já jsem se dokonce musela vzdát *vlastní postele*, protože Grandmère kategoricky odmítla: spát na gauči. Jsou s Rommelem *u mě v pokoji*, v mé svatyni, v mém útočišti, v mé osamělé pevnosti, mé meditační

místnosti, mém zenovém paláci – kde už stihla vytáhnout ze zásuvky můj počítač, protože se jí nelíbilo, jak na ni „zírá“ princezna Leia z mého screensaveru. Chudák Tlust'och Louie je tak zmatený, že začal prskat na záchodovou mísu, protože musel dát nějak najevo svůj nesouhlas se stavem věcí. Ted' se schoval ve skříni v předsíni – stejné skříni, kde tohle všechno, když to tak vezmete, začalo – mezi náhradními díly k vysavači a lacinými deštníky, co se nám tam po léta hromadí.

Byl to strašidelný pohled, když Grandmère vyšla z mojí koupelny s natáčkami na hlavě a nočním krémem na obličeji. Vypadala jako něco ze zasedání rytířů Jedi v *Klony útočí*. Měla jsem sto chutí se jí zeptat, kde zaparkovala vznášedlo. Akorát že mě máma poprosila, ať jsem k ní milá, „aspoň dokud nepřijdu na nějaký způsob, jak se jí zbavit, Mio.“

Díkybohu se nakonec objevil i Michael s mými domácími úkoly. Nemohli jsme se ale ani pořádně pozdravit, protože u stolu v kuchyni seděla Grandmère a pozorovala nás zrakem ostrřížím. Ani jsem neměla šanci si čichnout k jeho krku!

A ted' tu ležím na tvrdém gauči a poslouchám, jako moje babička hlasitě rytmicky chrápe vedle v pokoji, a dokážu myslet jenom na to, že vážně doufám, že ta stávka brzy skončí.

Protože úplně stačí, když musíte bydlet s neurotickým kocourem, učitelem matiky, co hraje na bicí, a mámou v poslední fázi těhotenství. Přihod'te k tomu genovskou kněžnu vdovu a je mi líto: zamluvte mi pokoj v jednadvacátém patře blázince, protože to by pro mě byla rajská zahrada.

Pátek, 9. května, třídnická hodina

Rozhodla jsem se jít dneska do školy, protože:

- 1) Je Den za školou, takže tu většina lidí z posledního ročníku není a nehrozí, že po mně budou něčím házet, a
- 2) Je to lepší než zůstat doma.

Fakticky: V Thompson Street 1005, bytě 4A, je to k nevydržení. Dneska ráno se Grandmère probudila a okamžitě požadovala, abych jí donesla sklenici horké vody s citronem a medem. Já jsem jí na to řekla akorát: „Hmm, ani náhodou,“ což nevzala moc dobře, to vám povídám. Myslela jsem, že mě Grandmère praští.

Namísto toho jenom mrštila o zeď mojí figurkou Gilese z *Buffy, přemožitelky upírů* o zeď! Pokusila jsem se jí vysvětlit, že se jedná o sběratelský předmět a že má dvacetkrát větší cenu, než co jsem za něj kdysi dala, ale ona moji přednášku nedocenila. Řekla jenom: „Dones mi horkou vodu s citronem a medem!“

Tak jsem jí donesla její hnusnou horkou vodu s citronem a medem a ona ji vypila, a pak, to vám nelžu, strávila celou půl hodinu u mě v koupelně. Nemám tušení, co tam celou tu dobu dělala, ale málem nás to s Louiem dohnalo k šílenství... mě proto, že jsem si odtamtud potřebovala vzít kartáček na zuby, a Louie proto, že tam má misku s pískem.

Takže když jsem se tam konečně probojovala pro kartáček a vyčistila si zuby, zamávala jsem a oba dva s panem Gianinim jsme vystřelili ze dveří.

Ale ne dost rychle, protože nás máma stihla chytit a zasyčet na nás naprosto děsivým hlasem: „*Oba vás dostanu za to, že mě tady s ní necháte dneska samotnou. Nevím jak, nevím kdy. Ale až to budete čekat nejmíň... pak to přijde.*“

Páni. Mami. Uklidni se.

Ve škole se ale situace od včerejška docela uklidnila. Možná proto, že tu není nikdo z posledního ročníku. Tedy kromě Michaela. Ten tady je. Protože, jak říká, odmítá jít za školu jenom proto, že si

to Josh Richter usmyslel. Taky proto, že ředitelka Guptová rozdává za dnešní neomluvenou absenci deset trestných bodů, a když máte trestné body, nedostanete na konci roku slevu na knihy, co se vyprodávají ze školní knihovny, a Michael už má vyhlédnuté sebrané spisy Isaaca Asimova.

Ale ve skutečnosti tady myslím je ze stejného důvodu jako já: aby na chvíli utekl z domova. To proto, že jak se mi svěril v limuzíně cestou do školy, jejich rodiče konečně přišli na to, že Lilly chodí bez jejich svolení za školu a pořádá tiskové konference. Takže si Moscovitzovi nechali dneska Lilly doma, aby si s ní dlouze a důkladně promluvili o jejím boji proti establishmentu a o tom, jak se zachovala k Borisovi. Michael to komentoval: „Byl jsem fajn rád, že jsem odtamtud vypadl,“ a kdo mu to může mít za zlé?

Ale věci se rozhodně začínají obracet, k lepšímu, protože když jsme se stavili před vyučováním v lahůdkářství, abychom si koupili snídani (pro Michaela vaječný sendvič, pro mě koblihu), přitáhl si mě k sobě, zatímco si Lars u chladícího boxu bral svou ranní plechovku Red Bullu, a začal mě líbat a já si mohla přivonět k jeho krku, což okamžitě uklidnilo mé zničené nervy a naplnilo mě vírou, že nějak, někdy, bude všechno zase v pořádku.

Možná.

Pátek, 9. května, matika

Panebože, skoro nemůžu psát, jak se mi třesou ruce. Nemůžu uvěřit, co se právě stalo... Nemůžu tomu uvěřit, protože je to něco SKVĚLÉHO. Jak je to jenom možné? Mně se nikdy nic dobrého nestane. Tedy až na Michaela.

Ale tohle...

Je to skoro moc dobré na to, aby to byla pravda.

Stalo se to, že jsem nic netušíc přišla na hodinu matiky, posadila se do lavice a začala vytahovat sešit s domácím úkolem – který mi pan G. pomohl dopsat – když mi najednou zazvonil mobil.

Honem jsem ho zvedla, protože jsem se bála, že máma začala rodit, nebo že zase omdlela do mrazícího boxu se zmrzlinou.

Ale nebyla to máma. Byla to Grandmère.

„Mio,“ oslovila mě. „Nemusíš si dělat starosti. Ten problém jsem vyřešila.“

Přisahám, že jsem neměla to nejmenší tušení, o čem mluvím. Aspoň ze začátku ne. „Jaký problém?“ zeptala jsem se, protože mě napadlo, že třeba myslí souseda pod námi a jeho stížnosti, že děláme hluk. Napadlo mě, že ho třeba nechala popravit nebo tak něco.

No, jak znám Grandmère, bylo by to docela dobře možné.

A právě proto mě její další slova totálně šokovala.

„Tvůj maturitní ples,“ řekla. „Promluvila jsem s pár lidmi. A našla jsem vám místo, kde se ten ples může konat, i bez ohledu na stávku. Všechno je zařízené.“

Chvilí jsem tam seděla a držela si telefon u ucha, než mi došlo, co jsem právě slyšela.

„Počkej,“ povídám. „Cože?“

„Propána,“ netrpělivě odpověděla Grandmère. „To ti to musím opakovat? Našla jsem místo, kde se může konat ten váš maturitní ples.“

A pak mi řekla, kde to je.

Omámeně jsem zavěsila. Nemohla jsem tomu uvěřit. Přisahám, že jsem tomu nemohla věřit. Grandmère to udělala.

Ne, nepřiznala se k roli, kterou sehrála v rozpoutání jedné z nejdražších stávek v historii New Yorku. Nic takového.

Ne. Tohle bylo důležitější.

Zachránila maturiták. Grandmère zachránila maturitní ples Střední školy Alberta Einsteina.

Podívala jsem se na Lanu, která seděla v lavici přede mnou a ostentativně mě ignorovala, protože to byla moje vina, že maturitní ples odvolali.

A v tu chvíli mi to došlo. Grandmère zachránila ples pro studenty. Ale já ještě můžu zachránit ples pro sebe.

Dloubla jsem Lanu do ramene a povídám: „Slyšelas to?“

Lana se ke mně otočila s extrémně podlým výrazem: „Co jsem měla slyšet, ty zrůdo?“ zeptala se.

„Moje babička našla místo, kde se může konat maturitní ples,“ oznámila jsem jí.

A řekla jsem jí, kde to je.

Lana na mě zůstala šokované zírat. Vážně. Byla z toho tak mimo, že nemohla ani mluvit. Šokovala jsem Lanu tak, že zmlkla. A ne jako tenkrát, když jsem jí na tričko rozplácla zmrzlinu. Tenkrát toho měla až MOC co říct.

Ale teď? Vůbec nic.

„Ale má to jednu podmínku,“ pokračovala jsem. A pak jsem jí řekla, jakou.

Což samozřejmě nebyl nápad Grandmère. Tedy ta podmínka. Ne, ta podmínka byla stoprocentně mazaným manévrem genovské princezny.

Ale mám dobrou školu.

„Takže,“ uzavřela jsem skoro přátelsky, jako bychom s Lanou byly kamarádky a ne nepřátelé na život a na smrt. „Ber, nebo nech být.“

Lana ani na chvíli nezaváhala. Ani na vteřinu. „OK,“ řekla rychle. Prostě: „OK.“

A najednou jsem si připadala jako Molly Ringwaldová. Bez legrace.

Nedovedu to vysvětlit, ani sama sobě ne. Tedy to, co jsem udělala pak. Jako by mě na okamžik posedl duch nějaké jiné holky, holky, která dokáže s lidmi, jako je Lana, vyjít. Natáhla jsem se,

popadla jsem Lanu za hlavu a vlepila jsem jí ohromnou pusu přímo mezi obočí.

„No fuj,“ odtáhla se rychle Lana. „Co to s tebou je, zrůdo?“

Ale mně bylo fuk, že mi řekla zrůdo. Dokonce dvakrát. Protože nu srdce v hrudi vyzpěvovalo jako ti ptáčekové, co poletují kolem hlavy Sněhurce. Nařídila jsem jí: „Počkej tady,“ a vyskočila jsem z lavice...

K naprostému překvapení pana G., který zrovna vcházel do třídy s kelímkem kávy v ruce.

„Mio,“ oslovil mě zmateně, když jsem kolem něj proletěla ven. „Kam běžíš? Právě zvonilo.“

„Hned jsem zpátky,“ zavolala jsem na něj přes rameno a běžela jsem dál po chodbě směrem ke třídě, kde měl právě Michael angličtinu.

Nemusela jsem si dělat hlavu s tím, že se ztrapním před Michaelovými spolužáky, protože nikdo z nich nebyl ve škole. Napochodovala jsem tedy k němu do třídy – vůbec poprvé, co jsem něco takového udělala – a obrátila se k jeho učitelce angličtiny: „Promiňte, paní Weinsteinová, mohla bych si na chvílku promluvit s Michaelem?“

Paní Weinsteinová – na které bylo vidět, že stejně neměla v úmyslu přednášet, protože měla před sebou na katedře rozložený *Cosmopolitan* – vzhledla od stránky s horoskopem a povídá: „Klidně, Mio.“

Takže jsem se vrhla na naprosto překvapeného Michaela, vklouzla jsem do lavice před ním a zeptala se ho: „Michaele, pamatuješ, jak jsi mi řekl, že bys šel na maturiták, kdyby šli kluci z kapely?“

Zdálo se, že Michael ještě pořád nemůže vstřebat skutečnost, že jsem pro změnu přišla *já za ním* do třídy.

„Co tu děláš?“ chtěl vědět. „Ví pan G., že jsi tady? Budeš mít zase průšvih...“

„Na to zapomeň,“ zarazila jsem ho. „Pověz mi radši. Myslel jsi to vážně, když si říkal, že bys šel na ples, kdyby šli ostatní kluci z kapely?“

„Nejspíš,“ řekl Michael. „Ale Mio, ples přece odvolali, pamatuješ?“

„Co kdybych ti řekla,“ nadhodila jsem téměř nezúčastněně, jako bych mluvila o počasí, „že se ples bude konat a že potřebují kapelu a plesový výbor se rozhodl PRO VÁS?“

Michael na mě zůstal zírat. „Řekl bych, že by sis měla dát pauzu.“

„Nedělám si vůbec legraci,“ řekla jsem. „A z města taky nevypadnu. Michaele, *prosím*, řekni ano, já na ten ples *tak hrozně chci* –“

Michael se zatvářil překvapeně. „Vážně? Ale maturiták je taková... trapárna.“

„Já vím, že je to trapárna,“ odpověděla jsem, částečně po pravdě. „Já to vím, Michaele. Ale to nic nemění na tom, že jsem celý život snila o tom, že půjdu na maturitní ples. A věřím, že se mi podaří dosáhnout opravdové seberealizace, jestli spolu zítra večer na ten ples půjdeme...“

Michael se ještě pořád tvářil, jako by nemohl tak docela ničemu z toho uvěřit: že jeho kapela dostala možnost vystupovat, že bude vystupovat na školním maturitním plese, že se jeho přítelkyně právě dozнала, že její postup vzhůru po jungovském žebříčku seberealizace se urychlí, když ji na ten ples vezme s sebou.

„No,“ vypravil ze sebe Michael. „No dobrá. Možná. Jestli ti na tom tak záleží.“

Zaplavila mě taková vlna emocí, že jsem se natáhla a popadla jsem Michaela za hlavu, zrovna tak jako předtím Lanu. A zrovna tak jako předtím Laně jsem mu vlepila ohromnou pusu... jenom ne na čelo, ale přímo na rty.

Michael se zatvářil opravdu, opravdu překvapeně – zvlášť proto, že jsem to udělala přímo před paní Weinsteinovou. Taky proto možná zrudl až ke kořínkům vlasů a když jsem od něj odlepila rty, vypravil ze sebe trochu přiškrceným hlasem: „*Mio*.“

Ale mně bylo fuk, jestli jsem ho uvedla do rozpaků. Protože jsem byla štěstím bez sebe. „Nashledanou, paní Weinsteinová,“ pozdravila jsem Michaelovu šokovanou učitelku angličtiny a vykřepčila jsem ven ze třídy. Připadala jsem si docela jako Molly,

když jí Andrew McCarthy na plese řekl, že ji miluje, přestože na sobě měla ty hrozné šaty.

A teď tu sedím – poté, co jsem Laně oznámila, že Skinner Box souhlasil vystoupit na plese – a celá se třesu rozrušením z toho, jakou mám pro jednu kliku.

Půjdu na maturitní ples. Já, Mia Thermopolisová, půjdu na maturitní ples. S mým klukem a jedinou životní láskou, Michaellem Moscovitzem. Jdeme s Michaellem na ples.

JDEME S MICHAEM NA PLES!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

NA PLES!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

PLES

DOMÁCÍ ÚKOLY:

Matika: Co na tom? Jdeme s Michaellem na ples!!!!!!

Angličtina: Na ples!!!!

Biologie: Já jdu na ples!!!!!!!!!!

Zdravotní výchova: PLES !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Speciálka: to tak

Francouzština: *Vous allez au plès!!!!!!*

Zeměpis: Zeměples!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

PLES!

Pátek, 9. května, 7 hodin večer, doma

Vážně nemám na tyhle hádky mezi mámou a Grandmère čas. To ty ženské nevědí, že mám důležitější starosti? JDU ZÍTRA SE SVÝM KLUKEM NA PLES. Měla bych odpočívat a pěstít si tělo drahými mastmi, ne dělat rozhodčího na nekonečném utkání, kde je jedna strana po menopauze a druhá trpí nevyrovnanou hladinou hormonů.

NEMŮŽETE BÝT OBĚ CHVÍLI ZTICHA????????????? chce se mi na ně zařvat.

Ale to by se pochopitelně pro princeznu ani trochu nehodilo.

Dám si na uši sluchátka a pokusím se ten randál utlumit kompilací, co dal dohromady Michael pro moji narozeninovou párty. Třeba mi melodické tóny Flaming Lips uklidní rozrušené nervy.

Pátek, 9. května, 7.02 hodin večer

Flaming Lips nestačili přehlušit Grandmèřin ječák. Přepínám na Kelly Osbourneovou.

Pátek, 9. května, 19.04 hodin

Úspěch! Konečně slyším vlastní myšlenky.

Michael mi právě poslal mail, aby mi oznámil, že on i ostatní kluci z kapely nejspíš nepůjdou spát a budou celou noc zkoušet. Ale U KLUKA nevádí, když přijde na maturitní ples s kruhama pod očima (vzpomeňte si na toho kluka, co s ním tancuje Melissa Joan Hartová v *Šílené jízdě*). To jenom HOLKA musí vypadat naprosto svěží a čerstvá.

Kluci z kapely nejsou z toho hraní na plese zrovna moc nadšenu. Vlastně se Trevor prý vyjádřil: „Páni, nemůžeme si radši vrazit vidličku do oka?“

Ale Michael mu prý řekl, že angažmá je angažmá a že nejsou v pozici, aby si mohli moc vybírat.

Ten mail byl podepsaný?

Uvidíme se zítra večer. Miluju tě, M.

Zítra večer. Ano! Zítra večer, lásko, až vejdu na ples zavěšená do tebe a uvidím závistivé pohledy svých spolužáků. Tedy, jenom Lany, protože tam kromě mě bude z prváku jediná. Kromě Shameeky. Ale Shameeka na mě nebude závistivě koukat, protože je to moje kamarádka.

A kromě Tiny, vlastně. Protože jak se zdá, Tina taky půjde na ples. Protože Boris hraje v Michaelově kapele a smí si s sebou pozvat doprovod a vybral si Tinu. Protože, jak řekl dneska u oběda, „je to moje nová múza a důvod, proč žiju.“

Tina vypadala blahem bez sebe, když slyšela takové vyznání z úst své nové lásky! Přísahám, že jí div nezaskočilo. Blaženě se na Borise přes stůl usmála, a i když jsem si nikdy nemyslela, že něco takového napíšu, přísahám, že je to pravda:

Boris vypadal skoro hezky, jak se vyhříval v záři její lásky.

Vážně. Dokonce ani ten jeho předkus nebyl tak znát. A jako by trochu vypnul hrud'. Bud' tak, nebo začal posilovat.

ACH...! Telefon! Prosím, ať je to táta se zprávou, že stávka skončila a on posílá limuzínu, aby vyzvedla Grandmère...

Pátek, 9. května, 7.02 večer

Nebyl to táta. Byl to Michael, aby se zeptal, jestli souhlasím se seznamem písniček, co má Skinner Box v plánu zítra hrát. Je tam spousta klasiky, co na maturitním plese prostě nemůže chybět, a k tomu pár ostřejších kousků a samozřejmě jejich vlastní písničky, jako „Hod' kamenem“ a „Princezno, mám tě rád“.

Považovala jsem za vhodné navrhnout, aby Michael nahradil „Hod' kamenem“ něčím méně kontroverzním, ale on prohlásil, že to by radši stál uprostřed Times Square jenom v kovbojském klobouku (to by nemuselo být vůbec špatné!). Ale nakonec se mi ho možná podařilo přemluvit.

Pak se Michael zeptal: „Co je to tam vzadu za křik?“

„Ach,“ pronesla jsem bezstarostně, „to se jenom máma a Grandmère hádají. Grandmère vyžaduje, aby jí máma dovolila u nás doma kouřit, ale máma trvá na tom, že to není zdravé pro mě a pro mimino. Grandmère zrovna mámu označila za fašistku. Ze prý když u ní byli Hitler a Mussolini v paláci na čaji uprostřed druhé světové války, oba jí dovolili kouřit, a že jestli to nevadilo jim, nemělo by to vadit ani mámě.“

„Ehm, Mio,“ řekl Michael. „Víš, kolik je tvé babičce, ne?“

„Jo,“ odpověděla jsem, protože na babiččiny narozeniny jsem se pamatovala až moc dobře: trvala na tom, abych s ní jela na oslavu do Genovie, ale já jsem (DIKYBOHU) měla právě pololetní zkoušky a nemohla jsem. Nemyslete si, že mi to nepředhazovala ještě kolik týdnů.

„No, Mio,“ pokračoval Michael. „Já vím, že matika nepatří k tvým nejsilnějším stránkám, ale víš, že tvoje babička byla za druhé světové války malá holka? Chci říct, těžko mohla pozvat do genovského paláce na čaj Hitlera a Mussoliniho, protože tam ještě nebydlela, tedy pokud se za tvého dědečka nevдалa, když jí bylo pět nebo tak.“

To mi naprosto a totálně vyrazilo dech. Chci říct, můžete tomu uvěřit? Moje vlastní babička mi CELY ŽIVOT lhala. V jednom kuse mi vykládá, jak zachránila palác před vyplundrováním nacisty, když pozvala Hitlera na polívku, nebo tak něco. Celou tu dobu jsem si myslela, jak to od ní nebylo statečné, a obdivovala jsem diplomacii,

se kterou odvrátila blížící se vojenskou invazi do Genovie jenom za pomoci POLÉVKY a okouzlujícího (tehdy možná) úsměvu.

A TEĎ ZJISTÍM, ŽE TO ANI NENÍ PRAVDA?????????????
????????????????

Panebože. Je dobrá. *Vážně* dobrá.

I když – a nikdy bych si nemyslela, že tohle napíšu – je pro mě tak nějak těžké být na ni moc naštvaná. Protože... prostě...

Zachránila maturitní ples.

Pátek, 9. května, 7.30 večer

Právě volala Tina. Je totálně nadšená z toho, že půjde na ples. Říká, že se jí tím splnil sen. Odpověděla jsem jí, že v tom s ní naprosto souhlasím. Zeptala se mě, jak to přijde, že máme takové štěstí. Na to jsem jí řekla: Protože jsme obě hodné a máme čisté srdce.

Pátek, 9. května, 8 hodin večer

Panebože. Nikdy bych si nemyslela, že tohle řeknu, ale chudák Lilly. Chudinka Lilly.

Právě se dozvěděla, že Boris pozval Tinu na ples. Zaslechla, jak jsme se o tom před chvílí bavili s Michaellem. Teď ji mám na telefonu, skoro nemůže mluvit, jak se snaží zadržet slzy.

„Mi-Mio,“ skytá. „C-Co jsem to p-provedla?“

No, je jasné, co Lilly provedla: zkazila si vlastní život, to je všechno.

Ale to jsem jí samozřejmě říct nemohla.

Tak jsem místo toho začala blábolit něco o tom, že ženská potřebuje mužského, jako ryba potřebuje jízdni kolo, a že se Lilly naučí znovu milovat, bla bla bla. Vlastně totéž, co jsme s Lilly vykládaly Tině, když ji tehdy opustil Dave Farouq El-Abar.

Samozřejmě až na to, že Boris Lilly neopustil: to ONA opustila jeho.

Ale to Lilly nemůžu teď říct, protože by to bylo jako kopat do člověka, který leží zhroucený na zemi. Je celkem těžké řešit Lillyinu osobní krizi, když:

- 1) Jsem tak hrozně šťastná a
- 2) máma s Grandmère se ještě pořád hádají.

Musela jsem se na chvilku omluvit a odložit sluchátko. Pak jsem šla do obýváku a zařvala: „Grandmère, pro boha živého, mohla bys prosímtě zavolat do Les Hautes Manger a říct jim, ať přijmou Jangbua zpátky, aby skončila stávka a ty ses mohla vrátit do hotelu a dopřát nám trochu KLIDU?“

Ale pan Gianini, který seděl u kuchyňského stolu a předstíral, že čte noviny, prohlásil: „Myslím, že na to, aby skončila tahle stávka, bude zapotřebí víc, než jenom aby mladý pan Panasa dostal svoji práci zpátky, Mio.“

Což je ohromné zklamání. Protože už u sebe v pokoji nemůžu vůbec nic najít, jak se tam všude válí Grandměřiny krámy. Je trochu demoralizující, když hrábnu do prádelníku pro kalhotky s královnou

Amidalou a vytáhnu odtamtud Grandměřina ČERNÁ KRAJKOVÁ TANGA.

Moje *babička* má spodní prádlo, které je víc sexy než to moje. To mě fakt děsí. Nejspíš mě kvůli tomu taky čekají léta terapie.

Ale na duševním zdraví dětí přece nikomu nesejde, nemám pravda?

Takže když jsem se teď vrátila do pokoje a znovu sáhla po sluchátku, Lilly na druhém konci ještě pořád mlela o Borisovi. Vážně. Jako by si ani nevšimla, že jsem byla pryč.

„– já jsem ale nikdy nedokázala docenit to, co mezi námi bylo, dokud jsem o to nepřišla,“ povídala zrovna.

„No jo,“ řekla jsem.

„A teď zestárnu a zemřu jako stará panna, možná s tuctem koček nebo tak něco. Ne že by na tom bylo něco špatného, protože nepotřebuju mužského, abych se dokázala definovat jako plnohodnotná lidská bytost, ale stejně jsem si vždycky představovala, že budu aspoň žít s někým na hromádce...“

„No jo,“ řekla jsem. Právě jsem si všimla něčeho, co mě fakt naštvalo, totiž že si Rommel udělal z mého batohu pelech. A taky že Grandměře naprosto neurvale natáhla svoji masku na spaní přes hlavu jedné z mých starých panenek.

„A já vím, že jsem ho brala jako samozřejmost a nikdy mu nedovolila dostat se ani na druhou metu, ale vážně, nemůže si přece myslet, že mu to *Tina* dovolí, nemyslíš? Chci říct, ona je přesně ten typ holky, co bude vyžadovat, aby ji požádal o ruku, než mu dovolí jenom se jí *podívat* pod tričko –“

Oho. Ta konverzace se začala ubírat zajímavějším směrem. „Vážně? Vy jste se s Borisem nikdy nedostali na druhou metu?“

„No, vlastně na to nikdy ani nepřišla řeč,“ připustila Lilly zoufale. „A co s Jangbuem?“

Na druhé straně linky se rozhostilo ticho. *Provinilé* ticho. To poznám.

Ale je dobré vědět, že mezi ní a Borisem nikdy nedošlo k žádnému osahávání hrudníku. Chci říct, Tině to udělá radost... tedy jen co se mi podaří domluvit s Lilly a zavolat jí.

Jsem zvědavá, jestli se my s Michaelem zítra dostaneme na druhou metu... koneckonců, budu mít na sobě svoje první šaty bez ramínek.

A koneckonců, je to maturitní ples.

Sobota, 10. května, 7 hodin ráno

Člověk by mýsl, že PRINCEZNĚ bude dovoleno se ráno před jejím prvním MATURITNÍM PLESEM trochu vyspat.

ALE TO NE.

Místo aby mě vzbudil zpěv ptáčků, jako se to stává princeznám v knížkách, probudilo mě ječení Rommela, kterému právě Louie dával co proto, protože mu Rommel vlezl do misky s žrádlem.

Dělá mi problémy cítit s Rommelem jakýkoliv soucit. Koneckonců, nebýt toho, co provedl o mých narozeninách, nemusel teď být v téhle pozici.

I když by byla chyba domnívat se, že se Rommel mohl zachovat jinak. On zrovna Grandmère NEPROSIL, aby ho s sebou na tu večer přitáhla. A teď, když jsem s ním strávila několik dní v jednom bytě, je mi jasné, že Rommel trpí Aspergerovým syndromem víc než kdokoli jiný.

Panebože. Už slyším, že se probudila Gorgona.

Možná kdybych popadla plesové šaty a vyrazila hned teď ze dveří, mohla bych běžet k Tině domů a tam se v relativním soukromí připravit na svůj velký večer...

Propána. To je přesně ono. Přesně tak to udělám! Proč mě to nenapadlo dřív? Hrozně nerada tu zase nechám mámu a pana G. s Grandmère celý den o samotě, ale copak mám na vybranou? TADY JDE O MATURITNÍ PLES!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Jestli někdy byla ta pravá chvíle pro výjimečná opatření, je to teď.

Sobota, 10. května,

2 hodiny odpoledne, u Tiny doma

Udělala jsem to. Utekla jsem ze strašidelného zámku.

Jsmo s Tinou bezpečně zavřené u ní v pokoji a čistíme si póry horkou bahenní maskou. Právě jsme si nechaly udělat o kus dál v ulici nehty (tedy, já jsem si vlastně nechala udělat pahýly, protože žádné opravdové nehty nemám), a za chvíli nás přijde učesat kadeřník paní Hakim Baby.

Přesně *takhle* by měl člověk trávit den před maturitním plesem. Měl by se krášlit a zušlechťovat, ne poslouchat, jak se babička s mámou hádají, kdo včera večer dopil hroznový džus (jak se ukázalo, Grandmère si ho dala s vodkou).

Samozřejmě mě mrzí, že se máma nemohla podílet na tak důležitém dni pro vývoj její dcery. Má ale důležitější starosti. Jako připravovat se na porod. A zhluboka dýchat, aby nezabila Grandmère.

Zprávy ohledně stávky neznějí moc slibně. Když jsme naposledy zapnuly televizi, vyzýval starosta obyvatele New Yorku, aby se zásobili základními potravinami, jako je chleba a mléko, protože už nemohou spoléhat na to, že se nají v číně nebo v pizzerii.

Vážně nevím, co si pan G. a máma a Grandmère počnou, když nebudou mít jídlo objednané z číny. Měli by doufat, že se jim podaří sehnat něco do mikrovlnky...

Ne že by mi to dělalo moc velké starosti. Dneska ne. Protože dneska se odmítám zabývat čímkoliv jiným, než abych vypadala na plese co nejlépe.

Protože dneska jsem jako každá jiná holka před maturitním plesem. Dneska jsem

PRINCEZNA NA PLESE!!!!!!

Sobota, 10. května,

8 hodin večer, v limuzíně cestou na ples

Panebože, jsem tak rozrušená, že se celá třesu. Vypadáme s Tinou ÚŽASNĚ, i když to říkám já. Až nás uvidí kluci – máme se s nimi setkat na plese, protože museli jet dřív, aby si připravili pódium – budou dočista ŠÍLET.

Samozřejmě je trochu smůla, že místo abychom s Tinou měly u sebe jenom roztomilé malé kabelky pošíité korálky, vlečeme s sebou párek bodyguardů. No fakt. O tom se v časopisech pro dívky nikdy mezi tipy na maturitní ples nepíše. Víte, co myslím: Jak proměnit svého bodyguarda v módní doplněk.

Měli jste slyšet, jak Lars s Wahimem bručeli, že se musejí navléct do kvádra.

Ale pak jsem jim připomněla, že tam bude mademoiselle Kleinová, a že pokud vím, bude mít šaty s rozparkem po straně. To trochu povzbudilo jejich zájem a ani se moc nebránili, když jsme jim s Tinou připínaly květiny do klop. Tak jim to spolu sluší... vypadají trochu jako Paris a Nicky Hiltonovy. Tedy skoro.

Nezmínila jsem se, že tam bude taky pan Wheeton... a že tam vlastně bude jako doprovod mademoiselle Kleinové. Nějak mi přišlo, že by to nevzali moc dobře.

Panebože, mám takovou trému. Dokonce se POTÍM. To vám povídám, patnáct je ten NAPROSTO nejlepší věk. Chci říct, už jsem poprvé v životě hrála Sedm minut v nebi a K TOMU teď jdu na svůj první maturitní ples...

Jsem ta nejšťastnější holka na světě.

Propána. UŽ JSME TADY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sobota, 10. května, 9 hodin večer,

Vyhlídková terasa Empire State Building

Nikdy bych si nemyslela, že tohle řeknu, ale Grandmère nemá konkurenci.

Fakticky. Jsem tak hrozně RÁDA, že s sebou vzala na moji narozeninovou večeři Rommela a že utekl a že o něj Jangbu Panasa zakopl a že ho vyhodili z Les Hautes Manger a že Lilly se jeho případu chytla a rozpoutala v celém městě stávkou hotelového a restauračního personálu.

Protože kdyby k ničemu z toho nedošlo, nikdy by neodvolali maturitní ples a Lana a zbytek plesového výboru by ho uspořádali U Maxima, místo aby se z donucení konal na vyhlídkové terase Empire State Building – což zařídila celé Grandmère, která je s majitelem jedna ruka – a Michael by dál odmítal jít na ples, takže bych seděla doma a po internetu tlachala s kamarády, místo abych tady stála pod hvězdnou oblohou v obláčkově růžových šatech a poslouchala, jak hraje KAPELA MÉHO KLUKA.

Takže jak se teď dívám na blikající světla Manhattanu pod sebou, můžu jenom říct:

Díky, Grandmère. Díky, že jsi takový totální magor. Protože nebýt tebe, můj sen přijít na maturitní ples zavěšená do člověka, kterého z celého srdce miluju, by se nesplnil.

A dobrá, je trochu smůla, že nemůžeme tancovat, protože jediná hudba je, když hraje Skinner Box.

Ale před chvílí si dali přestávku a Michael mi přinesl sklenici punče (jenom růžová limonáda se Sprite... Josh se pokusil tam propašovat trochu alkoholu, ale Wahim ho přistihl a pohrozil mu obuškem) a šli jsme spolu k dalekohledům a stáli jsme tam a drželi se kolem pasu a pozorovali řeku Hudson, jak se pod námi v měsíčním světle vine jako stříbrný had a...

Nejsem si úplně jistá, ale myslím, že jsme se dostali na druhou metu.

Nejsem si jistá, protože nevím, jestli se to přes podprsenku počítá. Budu se o tom muset poradit s Tinou, ale mám pocit, že to platí jenom tehdy, když máte jeho ruku POD podprsenkou.

Jenže nepřicházelo v úvahu, aby Michal dostal ruku pod moji podprsenku, protože mám na sobě jednu z těch podprsenek bez ramínek, které jsou tak pevně stažené, že to je jako byste měli kolem prsou utažené obinadlo.

Ale pokusil se. Tím jsem si celkem jistá.

Už o tom není pochyb. Jsem dospělá. Dospělá v každém slova smyslu.

Nebo skoro. Nejspíš bych měla jít na záchod a tu podprsenku si sundat, abych taky něco cítila, jestli to zkusí znovu...

Panebože, někomu zvoní mobil. To je tak neslušné. A zrovna uprostřed „Hod’ kamenem“. Řekli byste, že lidé budou mít ke kapele trochu respektu a vypnou si –

Panebože. To je MŮJ mobil!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Neděle, 11. května, 1 hodina ráno,

porodnické oddělení nemocnice Sv. Vincenta

Panebože... panebože.

Nemůžu tomu uvěřit. Fakt ne. Dneska večer jsem se nestala jenom dospělou ženou (tedy možná), ale i starší sestrou.

Přesně tak. Jednu minutu po půlnoci jsem se stala hrdou starší sestrou Rockyho Thermopolise-Gianiniho.

Narodil se o pět týdnů před termínem, takže vážil jenom něco přes dvě kila. Ale Rocky, tak jako jeho jmenovec (máma nejspíš neměla dost sil obhájit Sartra. Jsem ráda. Sartre by bylo pitomé jméno. Určitě by ho s takovým jménem ostatní děti v jednom kuse mlátily), je bojovník a bude muset strávit nějakou dobu v inkubátoru, aby „nabral váhu a sílu“ – ale máma i on budou v pořádku...

I když o nevlastní babičce se asi totéž tvrdit nedá. Grandmère se vyčerpaně sesula vedle mě. Vlastně to vypadá, že podřimuje a dokonce trochu chrápe. Díkybohu, že tu není nikdo, do by to slyšel. Tedy kromě pana G., Larse, Hanse, táty, naší sousedky Ronnie, našeho souseda Verla, Michaela, Lilly a mě.

Ale Grandmère má nejspíš nárok být unavená. Jak máma nepříliš ochotně vypověděla, nebýt Grandmère, narodil by se Rocky přímo u nás doma... a bez porodní asistentky. A vzhledem k tomu, že se narodil tak rychle a tak brzo a potřeboval dávku kyslíku, než mu začaly fungovat plíce, byla by to katastrofa!

Ale já jsem byla na plese a pan Gianini vyrazil chvíli předtím z bytu, aby si „došel koupit pár losů“ (překlad: potřeboval odtamtud na pár minut vypadnout, protože už ty neustálé hádky nemohl vydržet), když se mámě najednou protrhla plodová voda (naštěstí v koupelně a ne na gauči, kde bych jinak dneska v noci spala????), byla tam s ní jenom Grandmère.

„Ještě ne,“ slyšela podle všeho Grandmère mámu na záchodě naříkat. „Panebože, ještě ne! Je moc brzo!“

Grandmère si myslela, že máma mluví o té stávce a že nechce, aby ta stávka skončila tak brzo, protože by tak přišla o milou

společnost genovské kněžny vdovy, a tak samozřejmě pospíchala k mámě do pokoje, aby se zeptala, na které to kouká zprávy...

Jenom aby zjistila, že máma vůbec nemluví o něčem, co viděla v televizi.

Grandmère tvrdí, že vůbec nepřemýšlela, co udělat. Vyběhla z bytu s pokřikem: „Taxi! Taxi! Zavolejte někdo taxi!“

Ani neslyšela, jak máma zoufale nařiká: „Ne! Asistentku! Zavolejte moji asistentku!“

Naštěstí byla doma naše sousedka Ronnie – což se v sobotu večer moc často nestává, protože Ronnie si ráda vyrazí. Ale ještě se doléčovala z chřipky, a tak se rozhodla zůstat pro jednu doma. Otevřela dveře na chodbu, vystrčila hlavu a zeptala se: „Můžu vám nějak pomoci, slečno?“

Na což moje babička podle všeho odpověděla: „Helen rodí, potřebuju taxík! A pro vás Vaše Veličenstvo, pane!“

Zatímco Ronnie běžela dolů, aby zastavila taxíka, Grandmère se vrátila k nám do bytu, popadla mámu a povídá: „Tak pojd', Helen, půjdeme.“

Na což jí prý máma odpověděla: „Ale já ještě nemůžu mít to dítě! Je moc brzo! Zastav to, Clarisse. Zastav to.“

„Můžu poručit genovskému letectvu,“ řekla prý na to Grandmère. „I genovské flotile. Ale jediná věc na světě, které se vymyká mé kontrole, je tvoje děloha, Helen. Tak pojd'.“

Všechn ten povyk stačil pochopitelně probudit Verla, co bydlí pod námi. Vyběhl z bytu v domněnání, že konečně přistála mateřská loď... a před sebou uviděl ze schodů klopýtat úplně jiný druh matky.

„Doběhnu pro Franka,“ nabídl se, když uslyšel, co se děje.

Takže když Grandmère dostala mámu po schodech dolů celá tři patra, Ronnie už měla připravený taxík a pan G. s Verlem se k nim řítí ulicí...

Všichni se nacpali do taxíku (i když podle městského řádu nesmí jet v taxíku víc než pět lidí včetně řidiče – jak je taky informoval taxikář, na což Grandmère odpověděla: „Víte, kdo já jsem, mladý muži? Jsem genovská kněžna vdova a jsem zodpovědná za stávku, co právě probíhá, a jestli nebudete jednat přesně podle mých pokynů, dám vás taky propustit!“) a ujížděli do nemocnice

svatého Vincenta, kde jsme je s Larsem a s Michaelem našli (v čekárně porodnického oddělení – tedy kromě mámy a pana G., kteří byli samozřejmě na sále) půl hodiny po tom, co mi zavolali, a netrpělivě jsme se k nim připojili a všichni jsme čekali, jestli budou máma a to mimino v pořádku.

Táta s Hansem přijeli o chvíli později (zavolala jsem jim) a za další chvíli se objevila Lilly (které podle všeho zavolala Tina z plesu, protože jí bylo líto, že musí Lilly sedět doma) a všech devět nás tam sedělo – deset, jestli počítáte taxikáře, který trval na tom, že někdo musí uhradit škodu, kterou mu na podlážce udělala Ronnie jehlovými podpatky, než mu táta vrazil stodolarovou bankovku, kterou ten chlápek popadl a zmizel – a sledovali jsme hodiny, já v růžových plesových šatech a Lars s Michaelem oba v kvádru. Jsme rozhodně ze všech lidí v nemocnici nejlépe oblečení.

Jestli jsem předtím měla nějaké nehty, teď už je rozhodně nemám. Byly to HROZNĚ napjaté dvě hodiny, než konečně vyšla doktorka a se šťastným úsměvem nám oznámila: „Je to kluk!“

Kluk! Bráška! Musím přiznat, že jsem na zlomek vteřiny byla trochu zklamaná. Vážně jsem doufala, že to bude holka! Sestra, se kterou bych se mohla dělit o zážitky – třeba o to, jak jsem se dneska na plese možná dostala na druhou metu. Sestra, které bych mohla kupovat panenky a pak si s nimi hrát, aniž by mě kdo mohl nařknout z dětinskosti, protože by to byly JEJÍ panenky a já bych si hrála S NÍ.

Ale pak jsem začala uvažovat o všem, co můžu podnikat s bráškou... třeba ho postavit do fronty na lístky na *Hvězdné války*, kde by žádná holka nikdy nevydržela. Nebo s ním házet kamením po těch hnusných labutích v genovském paláci. Krást mu komiksy se Spidermanem. Udělat z něj dokonalého kluka pro nějakou šťastnou holku.

A najednou mi ta představa, že budu mít brášku, nepřišla tak hrozná.

A pak z porodního sálu vyklopýtal pan Gianini a po obou stranách bradky mu tekly slzy a nesouvisle blábolil o tom, že má „syna“, a já najednou věděla... prostě jsem věděla... že je bezva, že se mámě narodil kluk... kluk jménem Rocky – pojmenovaný po muži, který, když to tak vezmete, byl opravdu hodný a tolerantní k

ženám. Prostě jsem věděla, že k tomu byla máma nějakým nadpřirozeným způsobem předurčená. Ze spolu s mámou vychováváme toho nejskvělejšího kluka, který nebude sexista ani šovinista, bude si hrát s panenkami a číst Spidermana, dokáže se dostat s holčkou na druhou metu a nebude nechávat nahoře záchodové prkénko.

Krátce řečeno, vychováváme z Rockyho...

Michaela.

Jenom přísahám na všechno, co je mi svaté – na Louie, na Buffy, na lid Genovie, v tomto pořadí – že se postarám, aby Rocky, až bude v tom pravém věku, nepovažoval maturitní ples za trapárnu.

Neděle, 11. května,

3 hodiny odpoledne, doma

Tak to by bylo. Je oficiálně po stávce. Grandmère si sbalila kufr a odstěhovala se zpátky do hotelu Plaza.

Nabídla se, že u nás zůstane, dokud se Rocky nevrátí z nemocnice, aby s ním mámě a panu G. „pomohla“, dokud si nezavedou nějaký režim. Pan G. tu nabídku neuvěřitelně rychle s poděkováním odmítl.

Musím říct, že jsem ráda. Grandmère by se mi jenom pletla do cesty, až budu z Rockyho vychovávat dokonalého kluka. Je mi naprosto jasné, že mu bude říkat věci jako: „Kdo je ten velký kluk? Kdopak je můj velký chlapeček?“

No vážně. Možná byste to do Grandmère neřekli, ale když nám včera v noci konečně dovolili podívat se na Rockyho v inkubátoru, přesně to říkala, jenom francouzsky. Bylo to nechutné.

Teď už vím, proč dělá tátovi problémy navazovat dlouhodobé vztahy se ženami.

Takže majitelé restaurací konečně přistoupili na podmínky pomocného personálu. Poskytnou jim nemocenskou a dovolenou a zdravotní pojištění. Tedy, všem kromě Jangbua, pochopitelně. Jangbu sbalil peníze, co dostal od novin, a odletěl zpátky do Nepálu. Nejspíš mu život ve velkoměstě zas tak moc nevyhovoval. Kromě toho v Nepálu ta suma zajistí jeho i celou jeho rodinu do konce života – o tom, že si budou moct pořídit skoro palác, ani nemluvě. Tady v New Yorku by za to pořídil možná garsonku v levné čtvrti.

Lilly už se skoro vzpamatovala ze svého zklamání nad tím, že se nedostala na maturitní ples. Tina jí všechno vyprávěla – jak, když Michael bleskově opustil zbytek kapely, aby mě doprovodil do nemocnice, Boris po něm vzal kytaru, i když na kytaru nikdy předtím nehrál.

Ale protože je hudební génius, dokáže zvládnout jakýkoliv nástroj téměř okamžitě... možná kromě tahací harmoniky nebo tak něco. Tina říká, že když jsme odešli, vymkly se věci trochu z rukou a Josh a pár jeho kamarádů se začali naklánět před zábradlí a sázet se,

jestli dokážou někoho dole na ulici trefit plivancem. Ale pan Wheeton je chytil a všichni dostali několik hodin po škole. Lana se prý rozbředla a vynadala Joshovi, že jí zkazil nejvýjimečnější večer v jejím životě a že teď si ho bude pamatovat právě takhle, až napřesrok odejde na univerzitu... jak plive přes zábradlí Empire State Building.

Bezva.

Pokud jde o mě, já si nemusím dělat starosti: až Michael na podzim odejde na univerzitu

- a) bude to jen o pár bloků dál, takže se s ním budu moct dál pořád vídat. Nebo aspoň často.
- b) Nebudu si ho pamatovat, jak plive na lidi přes zábradlí Empire State Building, ale jak se v čekárně porodnického oddělení obrátil k mému tátovi a řekl (poté, co jsem tátu potisící prosila, abych teď, když mám malého bratříčka, mohla zůstat přes léto v New Yorku a pořádně se s ním poznat, na což táta potisící odpověděl, že jsem podepsala smlouvu a musím ji dodržet): „Jenomže, pane Renaldo, nezletilí nejsou oprávněni uzavírat legální smlouvy, a proto podle zákona státu New York nemůžete Miu nutit, aby dodržela smlouvu, kterou podepsala před šestnáctým rokem věku a která je tedy neplatná.“

PÁNI!!!!!!!!!!!!!! TO MÁM OCHRÁNCE!!!!!!!!!!!!!!

Měli jste vidět, jak se táta zatvářil! Myslela jsem, že ho na místě trefí šlak. Ještě štěstí, že jsme byli v nemocnici, kdyby se nám tam složil. George Clooney by určitě přispěchal s nosítky.

Ale táta se nesložil. Místo toho se na Michaela upřeně zadíval. A já s radostí zaznamenávám, že Michael mu ten pohled opětoval. Pak táta zamračeně řekl: „No... uvidíme.“

Ale bylo poznat, že ví, že prohrál. Panebože, je opravdu BEZVA chodit s géníem. Vážně.

Dokonce i když neumí rozepnout podprsenku bez ramínek.

Zatím.

Takže jsem nastěhovaná zpátky ve svém pokoji... a vypadá to, že aspoň větší část léta budu moct strávit v New Yorku... a mám

malého bratříčka... a napsala jsem první opravdový článek do školního časopisu a JEŠTĚ K TOMU mi otiskli básničku... a myslím, že jsme se s mým klukem dostali na druhou metu...

A šla jsem na maturitní ples.

NA MATURITNÍ PLES!!!!!!!!!!!!!!

Panebože. Dosáhla jsem seberealizace.

Už zase.

Meg Cabotová

Princeznám

sluší růžová

Z anglického originálu *Princess in Pink*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers

v New Yorku v roce 2004,

přeložila Eva Lapáčková

Návrh obálky Ivan Brůha

Redigovala Jana Jasová

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub

v Praze roku 2005 jako svou 2831. publikaci

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 224

Sazba SF SOFT Praha

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první

www.euromedia.cz